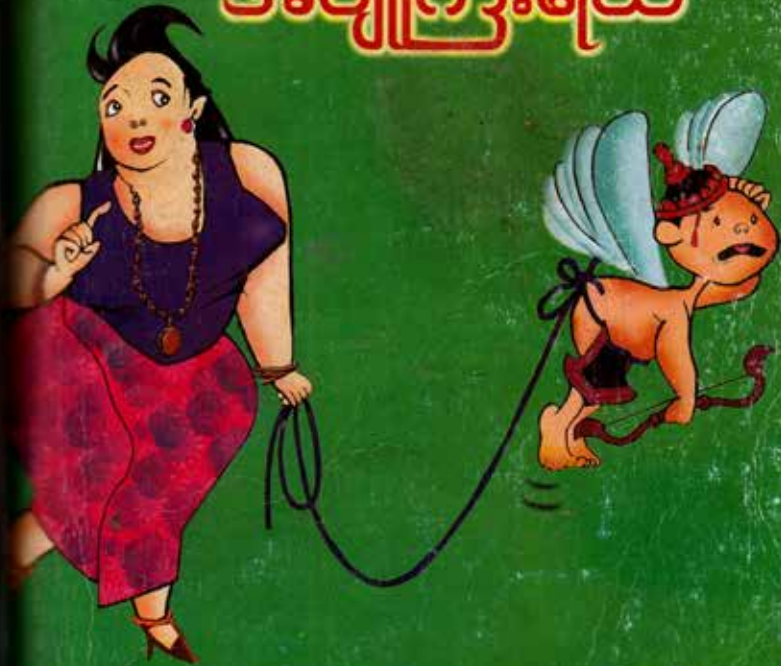

မင်းသားနှင့် မင်းသမီး

မုန်စရာဟာသဝတ္ထုဖြူများ

အမှတ် ၈၇

မှားပါတယ် အပျိုကြီးရယ်

ကောလိပ်ခြင်၊ ထက်ငြိမ်းဝေ၊ ကျော်ညိုလွင်(ကျောက်ဆည်)၊
 နှင်းသင်းထုံ(ကျောက်မဲ)၊ မောင်ရည်သွေး၊ ကိုလင်း(စက်မှုတက္ကသိုလ်)၊
 သီဟသက်တံ၊ မောင်တေဇ၊ မော်မော်မောင်(မန္တလေး)၊
 ဦးဆွေ(ဒဿနိက)၊ နန္ဒာစိုး(ဆင်ဖြူကျွန်း)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၁၃၉၈၀၅၁၀
ချက်အမှတ်ခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၁၄၂၆၀၅၁၁

မျက်နှာဖုံးကာတွန်း
ပေးသစ်တည်
အတွင်းစာစီ
မြစ်ခွဲစင်းကွန်ယူတာ

ထုတ်ဝေသူ
ဦးအေးသိန်း (အိမ်မက်နန်းစာပေ)
တိုက် ၂၅၊ အခန်း ၃၀၄၊ ၅ လမ်း(ဘီ)၊
ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်၊ ဒဂုံမြို့သစ်အိမ်ကမ်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးတင်အောင်ကျော် (၆၇၀၅၃)
စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၈၇၊ ၅၆ လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်
ထုတ်ဝေခြင်း
ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၀၆
အုပ်စု - ၅၀၀
တန်ဖိုး - ၆၀၀

မှားပါတယ် အပျိုကြီးရယ်

နှင့်

လက်ရွေးစင် ရယ်စရာဟာသဝတ္ထုတိုများ

- ဟတိကာ -

၁။ ကောလိပ်ခြင် မှားပါတယ် အပျိုကြီးရယ်	၉
၂။ ထက်ငြိမ်းစေ အပျိုကြီးဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းရင်း	၃၅
၃။ ကျော်ညိုလွင်(ကျောက်ဆည်) စံတော်ချိန်ဘမောင်၊ အပျိုကြီးမကျင်စိန်နှင့် ဝိုးရှိုးပလိန်း	၄၇
၄။ မောင်သင်းထုံ(ကျောက်မဲ) ကက်ဆက်ရွေ	၆၅
၅။ မောင်ရည်သွေး လမင်းစဉ်အိုး	၇၉
၆။ ကိုလင်း(စက်မှုတက္ကသိုလ်) အရောင်းမြင့်တင်ရေးနည်းဗျူဟာ	၉၅
၇။ သီဟသက်တံ အမှိုက်ပုံနမ်းတဲ့ အလွမ်းဘောင်းဘီ	၁၁၁
၈။ မောင်တေဇ လှလို့ကြည့်တာ မဟုတ်ပါ	၁၂၁
၉။ မော်မော်မောင်(မန္တလေး) အရှက်ရောင်းရန်ရှိသည်	၁၄၃
၁၀။ ဦးဆွေ (ဒဿနိက) ဖန်တန်တန်ကိုကူး	၁၅၉
၁၁။ နန္ဒာစိုး(ဆင်ဖြူကျွန်း) ကလိမ်စေ့နှင့်ဆင်သောငြိမ်း	၁၇၁

ကောလိပ်ခြင်

မှားပါတယ် အပျိုကြီးရယ်

ကျွန်မ လူကဲခတ် ဒီလောကီမညပါဘူး။ ဝါတော့ ဂုဏ်
အတစ်စောင်လည်း မပေးဘူး။ သေတယ်လေး၊ အာရုံလည်း
ဘယ်ဘာသာစကားနဲ့ ဂျေးထူးဦးမှာလဲ... နဂံလိပ်လျှိုဆိုရင်
တော့ ကျွန်မ ဘာလေးပတ်နိုင်ပါတယ်။ ခြေရံ... ဂုဏ်
အကျတော့ မနိမာလိပ် ဂျေးထူးတော့ဦး။

မှားပါတယ် အပျိုကြီးရယ်

မာ့ဒ် ၇၆၀၊ မာ့ဒ် ၇၆၀၊ မာ့ဒ် ၇၆၀

ကြည့်... ဒီခရီးကို သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပါလာပြန်တာလည်း မသိပါဘူး။ ကျွန်မက ဒီအချိန် ကျောင်းပိတ်တိုင်း ကင်မွန်းစခန်းက အခေါ်တွေဆိုသွား၊ အဲဒီရောက်ရင် တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်ကို တောင်ပေါ်လိုက်ပို့ခိုင်းပြီး ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးနေကျ။ ဒီမနက် ကားထွက်ခါနီးမှ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတာလေ။ တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့လူ။ ကျောင်းမှာတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ။ ကျွန်မနဲ့ မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာကနေ ကျွန်မကို ကြည့်နေတတ်တာ။ သူဘယ်သူလဲ... ဘယ်ကလဲ။ ကျောင်းထဲကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျောင်းနဲ့ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုလို့ စာအုပ်တစ်အုပ်တောင် မပါတာ။ ဒါဆိုရင် သူ့ဘာလာလုပ်တာလဲ... ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့

မြစ်ခွဲ ဥစင်စာပေ

ကျွန်မကို ကြည့်ကြည့်နေရတာလဲ... ကျွန်မသွားတတ်တဲ့ နေရာတွေမှာ သူ ဘာလို့ ရောက်ရောက်နေရတာလဲ။ သိပ်စဉ်းစားရခက်တာပဲဟယ်။ ခုလည်းကြည့်၊ ဒီခရီးမှာ သူပါလာပြီ ဆိုကတည်းက ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ ဘုရားဝတ်ပြုနိုင်တော့မှာလဲ။ ကျွန်မရဲ့ အနီးအနားမှာ သူက ရှိရှိနေတော့မှာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကို သူကြည့်ကြည့်နေတော့မှာ...

အဲ... ကားထွက်တော့မယ်နဲ့တူတယ်။ ဟင်... သူ ကားပေါ်တက်လာပြီ။ ဟောကြည့်... သူ ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ဘယ်မှာထိုင်မှာပါလိမ့်၊ အဲ... အဲဒါမှ ဒုက္ခ၊ ကျွန်မနောက်ကနဲ့မှာ သူဝင်ထိုင်လိုက်ပြီ။ ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်မလွတ်လပ်တော့မှာလဲ။ တစ်လမ်းလုံး သူ ကျွန်မကို တစ်မိစိမ့်ထိုင်ကြည့်လာတော့မှာပေါ့။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဒုက္ခပါပဲ။ နေဦး... ကျောပိုးအိတ်ထဲ ရှာကြည့်ဦးမှ။ ခေါင်းစီးပုဝါလေး ပါလာလား မသိဘူး။ မနက်ကတော့ သေချာထိုးထည့်လိုက်တာပဲ။ တော်သေးတယ် ပါလာလို့။ ကဲ... ဒီလို ခေါင်းပေါ်ခြံပြီး စည်းလိုက်တော့ သူ ကျွန်မ မျက်နှာကို သေချာမမြင်ရတော့ဘူးပေါ့။ ကောင်းတယ်။ သူဒေါကန် သွားပြန်တူတယ်။ ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့။ အကြည့်ခံရတာတောင် သက်သာသေးတယ်။ ဟင်... ဒီရိုင်ဘာ ဘေးနားနဲ့က အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် အန်လို့ပါလား။ ကားမူးတာနဲ့တူတယ်။ ဓာတ်ဆီပုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဘာတွေပြောနေလည်း

မသိဘူး။ ဪ... ဆိန့်မခံနိုင်လို့ နေရာလဲပေးဖို့ ပြောတာနဲ့တူတယ်။ ဘယ်သူက လဲပေးမှာလည်း အဒေါ်ကြီးရယ်။ အဒေါ်ကြီး နေရာကစီးရတာ ဘေးစောင်းကြီး၊ ပြီးတော့ ဆိန့်ကလည်း နဲ့ဦးမှာ...။

ဪ... ကားရပ်သွားပါတယ်လို့။ အင်းတကော် တောင်ရောက်ပြီကိုး။ အင်း... အောက်လေးဘာလေးဆင်းပြီး အဆာခံနိုင်အောင် တစ်ခုခုတော့ စားဦးမှ။ ထမင်းကြော်စားတာပဲ ကောင်းမယ်နဲ့ တူတယ်။ မနက်က အိမ်မှာ စားလာတဲ့ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်က အစာကြေကုန်ပြီ။ ဘဲဥကြော်နဲ့ပဲ စားလိုက်တော့မယ်။ ဒါဆို အလုပ်မရှုပ်တော့ဘူး။ မဆိုးပါဘူး။ ထမင်းကြော်လေးက စားလို့ ကောင်းသားပဲ။ အမယ်လေး! နင်တောင် နင်သွားတယ်။ ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်ဦးမှ။ အဲတော့... သူ့ကို သတိမေ့နေတာ ဟိုဘက်စားပွဲကနေ ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်နေပြန်ပြီ။ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး။ မြန်မြန်စားတော့မှ။ ပြီးရင် အပေါ့အပါးသွားပြီး ကားပေါ်တက်ထိုင်နေတော့မယ်။ ကြည့်... ကျွန်မထတာနဲ့ သူ လိုက်ထတော့တာပဲ။ လိုက်လာဦးမယ်ထင်တယ်။ ဒုက္ခပါပဲ... ဘယ်လိုလူလည်း မသိဘူး။ ဒီက အပေါ့သွားမလို့ဥစ္စာ။ အို... မိန်းမအိမ်သာထဲတော့ သူလိုက်လာလို့ မရပါဘူး။ သွားမယ် သွားမယ်။ အန္တရာယ်ဆိုတာ လွယ်ထားလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ။ ကဲ... မှတ်ပလား။ ရှင် ကျွန်မနောက်ကို ဘယ်လိုမှ လိုက်လာလို့မရတော့ဘူး မဟုတ်လား...

ဟိဟိ... သူ့ရှက်သွားတယ်နဲ့ တူတယ်။ ခေါင်းကုတ်ပြီး ကျွန်နေခဲ့
 တော့တာပဲ။ ဟော... ကားထွက်ဖို့ ဝိစိမုတ်နေပြီ။ ကိစ္စ မြန်မြန်ပြီး
 မှပဲ။ တော်ကြာနေ ကျွန်ရစ်ခဲ့ဦးမယ်။ ပြေးသွားလိုက်တာပဲ ကောင်း
 ပါတယ်။ အို... ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ... ကျွန်မပြေးထွက်လာမယ့်
 လမ်းမှာ ပိတ်ပြီးရပ်နေတော့ တိုက်မိတော့တာပေါ့။ ရှက်လိုက်တာ။
 ပန်းတစ်ဖက်တောင် အောင့်သွားတယ်။ ဟွန်း... သက်သက် ဒုက္ခ
 လိုက်ပေးနေတဲ့လူ...။

အဲ... သူက အနောက်ခုံကို လာမတိုင်ဘဲ ခုနက အန်တဲ့
 အဒေါ်ကြီးကို ဘာစာရွက်တွေ သွားပြနေပါလိမ့်။ ဪ...
 ရှုဆေးဘူးလေးပေးတာကိုး။ ဟင်... ဟိုအဒေါ်ကြီးက ဒီဘက်
 လျှောက်လာပြီး သူက အဲဒီခုံမှာ ဝင်ထိုင်နေပါလား။ နေရာလဲလိုက်
 တာနဲ့တူတယ်။ ဟုတ်မှာပါ။ အဒေါ်ကြီးက အနောက်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်
 နေပြီ။ ဟော... သူ့ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ဟွန်း... ပုံစံကိုက
 ကျွန်မကို ဘာတတ်နိုင်သေးလဲဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့။ တကယ်ပါပဲ။
 ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် သိပ်များတဲ့လူ။ ဟိုအဒေါ်ကြီးကတော့ ဘုမသိ
 ဘမသိနဲ့ ကျေးဇူးတွေဘာတွေ တင်နေသေးတယ်။ သူ့အကြံများ
 မသိရင်ခက်မယ်။ ကျွန်မကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်လို့ရအောင်
 တမင်ကူညီချင်ဟန်ဆောင်ပြီး နေရာလဲလိုက်တာ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်
 ဒုက္ခပါပဲ။ သူ့မျက်စိရှေ့တည့်တည့်ကြီးမှာ ကျွန်မဘယ်လို နေရတော့
 မလဲ... နေရထိုင်ရ ကျပ်လိုက်တာ။ တစ်လမ်းလုံး သူ့အကြည့်

က လွတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အို... ကိုယ်က သူ့ကို မကြည့်မိ
 ရင် ပြီးတာပဲဥစ္စာ။ ဟုတ်တယ်။ ကားလမ်းဘေးက ရှခင်းတွေပဲ
 ကြည့် နေလိုက်တော့မယ်။

ဟင်း... ဒေါ်လေးတို့လည်း ဆိုင်အလုပ်တွေနဲ့ အားမှ
 အားကြရဲ့လားမသိဘူး။ ဒီရာသီက ဘုရားဖူးတဲ့ သူတွေများတော့
 ဆိုင်က တအားရောင်းရတာလေ။ ဟိုတစ်ခေါက်ကလိုပဲ မအားကြ
 လို့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ တက်ရဦးမလား မသိဘူး။ အို... တက်ရတော့
 လည်း ဘာဖြစ်လဲ။ လမ်းခရီးမှာ အနှောင့်အယှက်ရှိတာမှ မဟုတ်
 ဘဲ။ တစ်ယောက်တည်းတက်ရတော့ နားအေးပါးအေးနဲ့ ပိုတောင်
 အဆင်ပြေသေးတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မကတော့ ဘယ်သူတွေ
 ဘာပြောပြော တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေရတာကိုပဲ
 နှစ်သက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း အခုအချိန်ထိ အပူမရှာဘဲ
 တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးလုပ်နေခဲ့တာပေါ့။ အံ့မယ်... မရလို့
 မယူတာလို့ မထင်ပါနဲ့နော်။ ရသမှ ခါတောင်ချပူရတယ်။ ကျွန်မ
 တို့ ကျောင်းကဆရာလေး ကိုမြတ်ကိုတို့၊ အင်ဂျင်နီယာကိုကျော်သာ
 တို့ဆို ကျွန်မကို အတင်းလိုက်ကပ်နေလို့ မနည်းကို ငြင်းယူထားရ
 တယ်။ ဒါတောင် အနီးကပ်ဆုံးတွေကို ပြောပြတာပါ။ ထပ်ပြောရင်
 ကိုယ်ရည်သွေးရာ သိပ်ရောက်သွားမှာစိုးလို့။

ဟော... အတွေးတွေလွန်နေတာနဲ့ပဲ ကျိတ်ထို ရောက်
 နေတာတောင် မသိလိုက်ဘူး။ ခဏနေရင် ကင်ပွန်းစခန်းကို ရောက်

တော့မှာပေါ့။ ဘေးက အဒေါ်ကြီးကတော့ အိပ်တောင်ပျော်နေ
 သေးတယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တောင် ဟောက်လိုက်သေး။ ကျွန်မ
 ကတော့ ခန့်သွားရင် ဘယ်တော့မှ အိပ်လေ့မရှိဘူး။ ဟုတ်တယ်
 လေ။ သူများတွေကြည့်နေရင် ရှက်စရာကြီး။ မိန်းကလေးဆိုတာက
 အနေအထိုင် ပီရိမှ လူတွေက အထင်ကြီးတတ်ကြတာ။ နို့မဟုတ်
 ရင် သိပ်နာခေါင်းရှုံ့ချင်ကြတဲ့အမျိုး၊ ကျွန်မကတော့ ကျင့်သားရ
 နေပါပြီ။ ဖေဖေ့ မေမေ မရှိတော့ကတည်းက ရန်ကုန်မှာ အဒေါ်
 အဖိုကြီးနဲ့အတူ နေလာတာဆိုတော့ အဒေါ်ပုံစံက အလှိုလိုဝင်နေပြီ။
 ဒါကြောင့်လည်း သိတာက ပြောတာနေမှာပါ။ 'နင့်ပုံစံက ခုမှ
 အသက် ၃၀ ပြည့်ရုံ ရှိသေးတယ်။ အဘွားကြီးပေါက်စလေးလို
 ဖြစ်နေပြီ' တဲ့။ အို... ဘာဖြစ်သေးလဲ... အဘွားကြီးပေါက်စ
 ပုံမကလို့ ဘာပုံပေါက်ပေါက် ကိုယ်နေတတ်သလိုနေတာပဲ။ ကိုယ်
 စိတ်ချမ်းသာဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အဲတော့ ကင်မွန်းစခန်းတောင်
 ရောက်နေပြီ။ ဘယ်နှယ်နာရီ ရှိသွားပြီလဲ မသိဘူး။ အင်...
 သနာရှိဆိုတော့ စားသောက်ပြီး... တောင်ပေါ်တက်... မမှောင်
 ခင်ရောက် အတော်ပါပဲ။ ဒါနဲ့ကားက သန်ဘက်ခါ ဘယ်နှစ်နာရီ
 ပြန်ထွက်မှာလဲ မေးကြည့်ထားဦးမှ။ ခြောက်... နေ့လယ် ၂-နာရီတဲ့။
 တော်သေးတာပေါ့။ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ဆင်းလာလို့ရတယ်။
 ဟော... ဆိုင်ထဲမှာတော့ ဒေါ်လေးကြီး အလုပ်တွေရှုပ်
 နေလို့ ကျွန်မဝင်လာတာကို သတိမထားမိဘူးနဲ့ တူတယ်။ အသာ

လေး ခါးတို့လိုက်ဦးမှ။ ဟား... ဟား... ဟား... ဒေါ်လေး
 ယောင်တာကြီးက လှလည်းမလှဘူး။ 'ဟဲ့... ကုလားမ' တဲ့။
 ကုလားမ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်။ ဒေါ်လေးတုမ ချောချော
 လှလှပေးပါ။ အင်း... ဆိုင်ကလည်း လူကျလိုက်တာ။ ဒေါ်လေး
 ကြီးလက်ကို မလည်ဘူး။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဝိုင်းကူလုပ်ပေး
 ဦးမှပဲ။ 'ပေးပေး ဒေါ်လေး ဘယ်စားပွဲကလဲ သမီးသွားချပေး
 လိုက်မယ်'။ 'ဪ...ဟိုဘက်ထောင့်ဝိုင်းကလား...' အဲတော်...
 သူပါလား။ ဘယ်တုန်းက ဆိုင်ထဲရောက်ပြီး ကျွန်မကိုစောင့်ကြည့်
 နေပါလိမ့်။ ခုနက ဒေါ်လေးကို နောက်တာတွေများ တွေ့သွား
 လားမသိပါဘူး။ ဟုတ်မှာပါ။ သူ့မျက်နှာက ငါသိပါတယ်ဆိုတဲ့
 ပုံစံကြီး။ ရှက်လိုက်တာ ငါ့နှယ်နော် ဘေးမကြည့် ဘာမကြည့်နဲ့။
 ခုတော့ သူ ကျွန်မကို ဆတ်ကော့လတ်ကော့ ကော့မလေးလို့
 ထင်သွားပြီလား မသိဘူး။ ဟင်း သတိလေးတစ်ချက်လွတ်သွား
 တာနဲ့ အရှက်ကွဲတော့တာပါပဲ။ မဖြစ်ဘူး။ နောက်ဆိုရင် အစစ
 အရာရာ သတိထားမှ။ တော်ပြီ တော်ပြီ ရေဖိုးချိုး ထမင်းစားပြီးရင်
 မြန်မြန်ပဲ တောင်ပေါ်တက် လိုက်တော့မယ်။ ဒေါ်လေးတို့လည်း
 အားမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သက်သက် ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေဦးမယ်။
 ဟိုလူတော့ စားပြီးလို့ ထွက်သွားပြီနဲ့တူတယ်။ ဆိုင်ထဲ
 မှာတော့မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါပဲကောင်းပါတယ်။ စိတ်အနှောင့်အယှက်
 ကင်းကင်းနဲ့ တောင်ပေါ်ကို တက်ရတာပေါ့။ ဒေါ်လေးတို့တို့

နှုတ်ဆက်ပြီး တက်တော့မယ်။ အင်း... ခရီးမသွားဖြစ်တာ ကြာ
 တော့ ညောင်းတောင် ညောင်းလာသလိုပဲ။ ရှေ့က မျှော်တော်မူ
 ဘုရားကျရင် ခဏနားဦးမှ။ ဟင်း... ထိုင်ချလိုက်တော့လည်း
 အမောကိုပြောသွားတာပဲ။ အဲတော့... သူပါလား။ ဘယ်တုန်းက
 ဘယ်လိုရောက်ပြီး ကျွန်မကို ကြည့်နေပါလိမ့်။ ဟော... ကျွန်မ
 ဘက်ကို ထလာပြီ။ ဒုက္ခပါပဲ။ လူကလည်း ရှင်းနေတာနဲ့ စကား
 လာပြောရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ... မျက်နှာလွှဲနေလိုက်
 တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဟင်... ခြေသံက ရပ်သွားပါလား။
 ဩ... သူက ရေအိုးစင်မှာ ရေလာသောက်တာကိုး။ တော်ပါ
 သေးရဲ့။ ကျွန်မမှာတော့ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ။ စကားတွေဘာတွေ
 များ လာပြောနေဦးမှာလားလို့။ အင်း... ထိုင်နေတာလည်း ကြာ
 သွားပြီ။ ဆက်တက်ဦးမှပဲ။ တော်ကြာ တောင်ပေါ်ကို မှောင်မှ
 ရောက်နေဦးမယ်။ ဟင်း... ငင်သားမဲ့ ရှင်လိုက်တတ်လာမယ်
 လို့။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ... တစ်လမ်းလုံး သူနဲ့ကိုယ် ဘယ်လိုမှ
 မလွတ်တော့ဘူး။ တော်ပြီ ရေမြှောင်ကြီးမှာ မနားဘဲ ဆက်တက်
 လိုက်တော့မယ်။

ဟူး... တောက်လျှောက်တက်လာလိုက်တာ တော်တော်
 တောင်မောသွားပြီ။ ရှေ့မှာ စိုင်တမောနဲ့တူတယ်။ ခဏနားဦးမှ၊
 ပြီးရင်တော့ တောက်လျှောက်ပဲ တောင်ပေါ်ကို တက်တော့မယ်။
 အား... အမယ်လေးလေး ခြေထောက်ခေါက်သွားပြီ။ နာလိုက်

တာ။ ခြေဆစ်လည်သွားလား မသိဘူး။ တော်ပါသေးရဲ့ ဘာမှ
 မဖြစ်လို့။ ဒါပေမဲ့ တော်တော်နာနေတယ်။ ဟွန်း... အကြင်နာ
 တရားခေါင်းပါးတဲ့လူ။ ဒီမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လုံး လဲကျ
 သွားတာ ရှင်မြင်ဘူးလား။ ကြည့်နေဖို့ပဲ တတ်တယ်။ အလကား
 လူ။ အဲ... အဲ ကျွန်မဆီကို လာနေပြီ။ အဲလိုလုပ်စမ်းပါ။ နည်း
 နည်းပါးပါး မေးဖို့တော့ကောင်းတာပေါ့။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး
 ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မယ်။ အဲ... ထဘီပေါ် ဘာကျလာပါလိမ့်။
 ဟင်... တေဇောဘမ်းဘူးလေးပါလား။ အဲတော် သူကတော့
 ပြန်ထွက်သွားပြီ။ ဘယ်လိုလူလဲဟ။ စကားမပြော ဘာမပြောနဲ့။
 လူမှုရေးသိပ်ခေါင်းပါးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးတော့တင်ပါတယ်။
 တေဇောဘမ်းဘူးလေး လာပေးသွားလို့။ ဆေးကပဲ စွမ်းလို့လား
 မသိဘူး။ ခြေထောက်တစ်ခုလုံး ပူနွေးပြီး သက်သာလာသလိုပဲ။
 လျှောက်ကြည့်ဦးမှ... အဲ... ရတယ်... ရတယ်။ ဒါဆိုရင်
 ဆက်တက်လို့ရပြီ။ သူ ငါ့ကို စိုးရိမ်သလိုလှမ်း ကြည့်နေပါလား...
 ဒါဆိုလည်း လာမေးလိုက်ပေါ့ရှင်။ လျှောက်လို့ရလား... ဘာလား
 ပေါ့။ ခုတော့ ကြည့်နေဖို့ပဲတတ်တဲ့လူ။ ဟို... ကျွန်မ ဖတ်ဖူးတဲ့
 ဝတ္ထုထဲမှာဆို ကောင်မလေးလဲကျသွားတာကို ကောင်လေးက
 လာတူပေးပြီး အိမ်လိုက်ပို့၊ ကောင်မလေးက ကျေးဇူးတင်၊ နောက်
 တော့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြရော။ အို... ငါဘာတွေ လျှောက်
 တွေးနေပါလိမ့် ရှက်စရာကြီး။ ဟင်း... ရှင် ကျွန်မစိတ်ကို တော်

တော် ဒုက္ခပေး။ ရှေ့မှာ လွမ်းစေတီလား မသိဘူး။ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ ဒါဆိုရင် သိပ်မလိုတော့ဘူး။ အင်း... ကျောက်သမ္ဗန် ရောက်ရင် ဒေါ်ကြီးမှာလိုက်တဲ့ ကျောက်ဆီ ၂ပုလင်းတော့ ဝယ် သွားဦးမှ။ ဒဏ်ကြေးဆေးထဲ ရောထည့်မလို့ဆိုပဲ။ အဲဒီဒေါ်ကြီး ကတော့ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ သူပဲ သိလွန်းတယ်။

သိတယ် သိတယ်။ ရှင် ကျွန်မ တည်းမယ့်နေရာမှာပဲ လိုက်တည်းမယ် ဆိုတာ။ ခုတော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကောင်တာ မှာ ဝိုက်ဆံရှင်းနေပြီ။ အခန်းထဲမှာ အထုပ်အပိုးတွေထားပြီး ကိုယ် လက်ဆေးဦးမှပဲ။ ရေတော့မချိုးရဲတော့ဘူး။ တော်တော်အေးနေပြီ။ ဘာဝတ်ရရင် ကောင်းမလဲ... ဒီ ယောဂီထမီနဲ့ အင်္ကျီဖြူလေးဆို သိပ်များရင့်သွားမလား မသိဘူး။ အို... ဒါပဲကောင်းပါတယ်။ ပုတီးသွားစိပ်မှာပဲဥစ္စာ။ ထမင်းတော့ မြန်မြန်ဆင်းစားမှပဲ။ တော်ကြာ သူနဲ့တိုးနေဦးမယ်။ ဟင်... ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ သူက ဟိုဘက်ဝိုင်း မှာ စားတောင်စားနေပြီ။ ဇွန်းခက်ရင်းကိုင်ပြီးစားတာ တော်တော် ကျွမ်းကျင်တာပဲ။ ခုမှပဲ သူ့ကို သေချာကြည့်မိတော့တယ်။ အသား ဖြူဖြူနဲ့ ပုံစံကတော့ ခပ်ချောချာပါပဲ။ ရှိုးကလည်း ခပ်ကောင်း ကောင်း၊ အမလေး ငန်လိုက်တာ။ သူ့ကို သွားကြည့်နေမိတာနဲ့ ဟင်းချိုနဲ့ ငါးပိရည် မှားတောင်သောက်မိတယ်။ ရှက်စရာကောင်း လိုက်တာ။ တော်ပါသေးရဲ့ ဘယ်သူမှ မမြင်လို့။ တော်ပြီ ဆက် မစားချင်တော့ဘူး။ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သွားပြီး ပုတီးပဲစိပ်နေလိုက်

တော့မယ်။ ဩ... ရှင်လိုက်လာတာပဲကိုး။ ကျွန်မ ဘုရားဝတ် ပြု ပုတီးစိပ်မလို့ရှင်။ ခဏလောက်ဝေးဝေးသွားနေစမ်းပါ။ ဟင်း... ပြောလို့လည်းမရဘူး။ ကျွန်မနဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လာထိုင်ကြည့် နေတော့တာပါပဲ။ အင်း... ၁၁ နာရီတောင် ထိုးမှကိုး။ ဒါဆိုရင် တက်အိပ်တော့မှပဲ။ မနက်လည်း စောစောထရဦးမှာ၊ ဆေးထပ် လိမ်းဦးမှပါပဲ။ ခြေထောက်က တစ်စစ်စစ်နဲ့ ကိုက်လာတယ်။ သူ တောစောမ်းဘူးလေးလည်း တောင်ပေါ်က ဆင်းမှပဲ ပြန်ပေးလိုက် တော့မယ်။ အဲဒီအတွက်ကတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဟင်း... အိပ်တော့မှ။ သူ့ရော အိပ်နေပြီလား မသိဘူး။ အို... ဘာတွေ တွေးနေပါလိမ့်။ ခက်ပါလားရှင်ရယ်။ ကျွန်မအတွေးထဲက ခဏလောက် ထွက်ပေးလေ။ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားချင်လို့။

အေးလိုက်တာ စိမ့်နေတာပဲ။ ရေကိုင်ရတာ ကျည့်တောင် ကျည့်တယ်။ အနွေးထည် ထပ်ဝတ်သွားဦးမှ။ အင်း... ဆွမ်းတော်ဖန်း သွားယူပြီး ဘုရားပေါ်တက်တော့မှ။ ဟိုလူတော့ အိပ်ရာက မထသေးဘူးနဲ့တူတယ်။ အဲတော့... သူကအောက်မှ လက်ဖက် ရည်တောင်သောက်နေပြီ။ သူ့စားပွဲပေါ်မှာလည်း ဆွမ်းတော်ဖန်း လေးပါလား... သူ့ငါ့ကို တမင်စောင့်နေတာဖြစ်မယ်။ ဟုတ်မှာ ပါ။ ခုနက ကျွန်မဆင်းလာတော့ သူ့မျက်နှာဝင်းလက်သွားတာ ကျွန်မမြင်လိုက်ရသလိုပဲ။ မနက်စာတော့ ပြန်လာမှပဲ စားတော့ မယ်။ တော်ကြာ အရုဏ်ဆွမ်းကပ်တာ နောက်ကျနေမှာစိုးလို့

ဘုရားယန်းတစ်စီးလောက် ဝယ်သွားဦးမှပဲ။ အင်း... မနက်စောစော ဘုရားဝတ်ပြုရတာ စိတ်ကို ချမ်းမြေ့သွားတာပဲ။ ဘုရားယန်းကတော့ ဟို အိုးအလွတ်လေးထဲပဲ ထည့်လိုက်ပြီ။ ဒါဆိုရင် သူနဲ့ ကျွန်မ... ဟာ... ရှက်လိုက်တာဟယ်။ ရှက်ပါတယ်ဆိုမှ သူကလည်း ရွမ်းရွမ်းစားစားကြီး လာကြည့်နေပြန်ပါပြီ။ ဘယ်လိုမှန်း မသိဘူး။ တော်တော်အကြည့်ရဲတဲ့လူ။ ဖြည်းဖြည်းလည်း ကြည့်ပါရှင်။ မျက်လုံးတွေလည်း ကျွတ်ကျလာပါဦးမယ်။ အင်း... မနက်စော စားပြီးရင်တော့ ကျီးကန်းပါးစပ်ဘက် လျှောက်ပြီး ပိုက်ဆံလေး ဘာလေး သွားလှူရဦးမယ်။

ဟော... ရှင်လိုက်လာပြန်ပြီ။ ထင်သားပဲ အနောက်ကပါ လာမယ်ဆိုတာ။ အမယ်လေး... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ် နာလိုက်တာ။ ဒီတစ်ခါတော့ ခြေဆစ် တကယ်လည်သွားပြီနဲ့တူ တယ်။ ဟင်... ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ... ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ကျွန်မ ပုခုံးကိုဖက်ပြီး ထူလိုက်တော့ လူတွေက ဘယ်လို ထင်ကုန်မလဲ... ရှင်နဲ့ ကျွန်မကို ချစ်သူတွေလို ထင်ကုန် ကြမှာပေါ့။ ရှက်လိုက်တာ...။ ကြည့်... အခန်းဝကို ပြန်ပို့ပြေး တဲ့အထိ တွဲလာပေးပေးမယ့် စကားတစ်လုံးမှ ပြောမသွားဘူး။ ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ။ ကျွန်မကို မတူဘူး မတန်ဘူးများ ထင်လို လား... ဒီမှာ တက္ကသိုလ်က ဆရာမရှင်။ ရှင်က ဘာမို့လို့လဲ။ ဟွန်း... လူကိုဖက်လာလိုက်တာများ သူ့ရည်းစားကျနေတာပဲ။

ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့။ ကျွန်မဖြင့် လူကို ထူပူနေရော။ ကောင်တာက ဦးလေးကြီးကတောင် ပြုံးပြီးလိုက်ကြည့်နေသေးတယ်။ ကျွန်မဖြင့် ရှက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ရှင်ကဖြင့် ဘာမှမဟုတ်သလိုပဲ။ တော်ပြီ တော်ပြီ။ ခြေထောက်လည်း နာနေတာနဲ့ အပြင်မထွက် ချင်တော့ဘူး။ အခန်းထဲမှာပဲ နေတော့မယ်။ မနက်ဖြန် တောင် အောက်ဆင်းနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး။

ဟင်... တံခါးခေါက်သံပါလား... ဘယ်သူများပါလိမ့်။ အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ခြေထောက်ကလည်း နာလိုက်တာ။ အမယ်လေး ရှင်ကိုး။ ဘာလာလုပ်တာလဲ... ခြေထောက်... ဆေးပုလင်း လာပေးတာကိုး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဒါနဲ့ ဒီစာက... ကျွန်မကို လက်ညှိုးထိုးလိုက် ရှင်ရင်ဘတ်ရှင်ပုတ်ပြလိုက်နဲ့ ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ... ရှင်ပြောတဲ့ 'အာဘာရာဘာ' ဆိုတာ ကရော ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ... အို... ရှက်လိုက်တာရှင်...။ ရှင် သွားတော့။ လူတွေ တစ်မျိုးထင်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ တံခါး ဆွဲပိတ်လိုက်တော့ ရှင်အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံပဲ။ မျက်နှာ လေး မှိုင်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ ရှင်ရယ်။ ကျွန်မ ရင်တွေအရမ်းခုန်လာလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ပြောသွားတဲ့ 'အာဘာရာဘာ' ဆိုတဲ့ စကားကြီးကို ကျွန်မများမလည်ဘူး။ ဘာလူမျိုးစကားလဲ။ ရှင်ကရော ဘာလူမျိုးလဲ... စကား ရှင်က သင်္ဘောသားနဲ့ တူတယ်။ နိုင်ငံခြားဘာသာစကားတစ်မျိုးနဲ့ ကျွန်မ

ကို ရည်းစားစကားပြောသွားတာပေါ့။ ဟုတ်မှာပါ။ ရှင်ပုံစံက အသိသာကြီးပဲ။ ကျွန်မ လူကဲခတ် ဒီလောက်မည့်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ရှင်ကတော့စံစောင့်လည်း ပေးသွားသေးတယ်လေ။ စာကိုလည်း ဘယ်ဘာသာစကားနဲ့ ရေးထားဦးမှာလဲ... အင်္ဂလိပ်လို ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ အသာလေး ဖတ်နိုင်ပါတယ်။ ခြောက်... ရှင်က စာကျတော့ ခြန်မာလိုပဲရေးထားတာကိုး။ ဘာတဲ့... ချစ်သူ ဟုတ်လား... စရေးထားကတည်းကိုက နူးနူးညံ့ညံ့လေးပါလား... ရှင်က အလာ ကြီးပဲ။ ကျွန်မ ရင်တောင်ခန့်လာတယ်။ ဆက်ဖက်ဦးမှ။ 'ကျွန်တော် က စကားမပြောနိုင်လို့ ချစ်သူကိုစာနဲ့ပဲ...'

အဲတော့... သူက စကားမပြောနိုင်ဘူး အ၊ နေတာတဲ့။ ကျွန်မ သူ့စာကို ယောင်ရမ်းပြီး ပိတ်လိုက်မိတယ်။ သေလိုက်ပါ တော့ရှင်။ ကျွန်မ စိတ်ကူးတွေရော အတွေးတွေရော အလကား ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ လူကဲခတ်တော်လှပြီ အောက် မှတော အခုတော့ အကုန်တလွဲချည်းပါပဲ။ ကံကောင်းလို့။ ကျွန်မ ရင်ခုန်သံတွေကို အမြန်ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရတယ်။ ရှင်ကိုတော့ သနား ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် ကျွန်မဆီကို ရှင်ထပ်လာခဲ့ဦးမယ် ဆိုရင်တော့ အာဖာနာပဲ ကျွန်မပြောရတော့မယ်။ ရှင်ပြောသလို လက်ကလေးခါပြီးတော့လေ 'အာဘာရာဘာပါပဲရှင်' လို့။

ထက်ငြိမ်းဝေ

အပျိုကြီးဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းရင်း

'ဟို...ဟို...မချိုကို၊ တတ်လမ်းကို၊ နာဇီသတ်သွားဦးလေ
 များ၊ ဝါးတော့၊ နာဇီကြီးပစ်ရမင်း၊ နာဇီဟင်းရင်ကျမ်း၊ နာဇီကြီး
 လျှင်ခေါ်ရင် ဘာလျှင်ဂန်တယ်ဆိုတကယ်ကိုလည်း မြေဟူ
 ဦး'

ကျွန်တော်က ဘဲဒီလျှင်လျှင်တော့ မချိုကိုက မဲပဲတစ်
 ချက်ပါ။ လျှင်ကြီး...'

အပျိုကြီး ပြစ်ခြင်းအကြောင်းရင်း

* * * * *

‘အပျိုကြီးမမရယ် xxx မမတို့ရယ်xx’

တစ်ကိုယ်တည်း ဂွက္ခတယ် xxx ဂွက္ခလှတယ်’

အချစ်ပေါင်းသည်က ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့မှာရပ်ရင်း ကတ်ဆက်ကို အကျယ်ကြီးဖွင့်ထားတယ်။ အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်မှာ သွားလာနေကြတဲ့ လူတွေထဲမှာ အပျိုကြီးတွေ အတော်များများ ပါလေတော့ အပျိုကြီးတချို့က အချစ်ပေါင်းသည်ကို မျက်စောင်း ထိုးကြည့်ကြတာ၊ အပျိုကြီးတချို့က ရှက်ရှက်နဲ့ အိမ်ထဲကို ခပ်သုတ် သုတ် ဝင်ပြေးကြတာ ကျွန်တော်သတိထားမိလိုက်တယ်။

‘အင်း... ရပ်ကွက်ထဲမှာ အပျိုကြီးတွေ တစ်စတစ်စ များများလာပါလား၊ ဘာလို့များပါလိမ့်၊ ရုပ်ဆိုးလို့၊ နှုတ်စွာလို့၊ အကူညီတန်လို့၊ ဥစ္စာမွဲလို့ အပျိုကြီးဖြစ်ကြတာတော့ ထားပါတော့’

ရုပ်လည်းချော့၊ သဘောလည်းကောင်း၊ ပညာလည်းတတ်၊ ဥစ္စာလည်းပေါ်ရဲ့နဲ့ အပျိုကြီးဖြစ်ကြရတဲ့သူတွေကတော့ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်၊ ပြီးတော့ အပျိုကြီးတွေက သူတို့ကို အပျိုကြီးလို့ စရင် စိတ်ဆိုးကြ၊ ရှက်ကြတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်၊ ဒါဟာ စိတ်ဝင်စားရောပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ခင်တဲ့ခင်တဲ့ အပျိုကြီးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့တွေ့မှ အင်တာဗျူးကြည့်ဦးမယ်'

အဲဒီလို အတွေးတွေနဲ့ လမ်းမဘက်ကို ငေးကြည့်နေတုန်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အရပ်ထဲက အပျိုကြီး မချိုရီတစ်ယောက် အိမ်ကို ပေါက်ချလာပါတယ်။

'ဟော... မချိုရီ၊ လာဗျာ၊ ထိုင်၊ ကိစ္စရှိလို့လား၊ အလည် သက်သက်ပဲလား'

'အလည် သက်သက်ပါကွယ်၊ မင်း မမရော'

'ရေချိုးနေတယ် ထင်တယ်၊ မချိုရီ ရောက်နေတာ ကျွန်တော်သွားပြောလိုက်မယ်လေ''

'နေပါစေကွယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးချိုးပါစေ၊ အရေးကြီး ကိစ္စ မရှိဘဲ'

'ဒါဖြင့်လည်း ထိုင်ဦး၊ ကျွန်တော် မချိုရီသောက်ဖို့ တစ်ခုခု စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်'

'နေ... နေ၊ ဘာမှ မလုပ်နဲ့၊ ဧည့်သည်မှ မဟုတ်ဘဲ ကွယ်'

'ကဲ... ဒါဖြင့်လည်း မဂ္ဂဇင်းတွေ ဖတ်ဦး၊ ရော...'

'ဪ... အေး၊ ဒါနဲ့ ဦးတို့ ဒေါဒေါတို့လည်း မမြင်ပါလား'

'ဒက်ဒီတို့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ သွားကြတယ်လေ၊ ဝါကျွတ်ပြီ ဆိုကတည်းကဗျာ ရောက်လာလိုက်တဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာတွေ၊ ပလူပျံလို့၊ ဒက်ဒီတို့လည်း တစ်နေ့မှ မနားရဘူး၊ ဒါနဲ့ မချိုရီရော၊ ဘယ်တော့ ကျွန်တော့်တို့ မုန့်စားရမှာလဲ'

'ဆိုကွယ်... မောင်ဝေကလည်း မမအသက်ကဖြင့် လေးဆယ်ကျော်နေပြီ'

ပြောရင်းကနေ မချိုရီဟာ ခေါင်းငုံ့သွားပြီး စားပွဲကို လက်သည်းနဲ့ ခြစ်နေပါတယ်။

'ဟင်... ဟုတ်လား... လေးဆယ်ကျော်ပြီလား၊ ကျွန်တော်က သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပဲ မှတ်နေတာ'

အဲဒီလိုလည်း ပြောလိုက်ရာ မချိုရီရဲ့ မျက်နှာဟာ မီးလာတဲ့အချိန်မှာ ခလုပွင့်ထားတဲ့ မီးချောင်းလို ဝင်းထိန်သွားပြီး...

'ဟင်း... ဟင်း... မောင်ဝေက မြောက်တတ်သားပဲ၊ မုန့်ဝယ်ကျွေးရမယ်'

'မြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး မချိုရီ၊ တကယ်ပြောတာပါ'

'ဪကွယ်... မောင်ဝေကလည်း'

ဒီလိုနဲ့ မချိုရီတစ်ယောက် ရောက်တာနဲ့မတူ သိသိ

အသား ခွင်လန်းလာပြီး စကားပြောတွေ ပိုပြီး ချိုသာသွက်လက် ထာပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အကွက်ဆိုက်လာတာနဲ့ 'အပျိုကြီး အင်တာဗျူး' ကို စတင်လိုက်ပါတယ်။

'မချိုရီ အသက်က လေးဆယ်ကျော်ဆိုတော့ လေးဆယ် နဲ့ ဘယ်နှစ်နှစ်ပါလိမ့်'

'လေးဆယ်ထက် နည်းနည်းပဲ စွန်းတယ်လို့ပဲ မှတ်ထား လိုက်ပါကွယ်'

'ဘာကြောင့် အပျိုကြီး ဖြစ်ရတာပါလိမ့်'

'ယောက်ျားမရလို့ပေါ့ကွဲ့'

'ယောက်ျားကဘာလို့မရတာလဲ၊ ရည်းစားက ပစ်သွားလို့ လား'

'ရည်းစားကို မရလိုက်တာပါကွယ်'

'ကျွန်တော့်တော့ အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး၊ မချိုရီက ရုပ်လည်း ချောရဲ့သားနဲ့'

'ရုပ်ချောတာနဲ့ ယောက်ျားရတာ မဆိုင်ဘူးကွဲ့'

'ဒါဖြင့် ဘာနဲ့ဆိုင်သလဲ၊ ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်း၊ ဥစ္စာပေတဲ့ အစ်မကြီးတွေ ဘာလို့ အပျိုကြီးဖြစ်ရသလဲ၊ နောက်ပြီး အပျိုကြီးမို့လို့ အပျိုကြီးလို့ခေါ်ရင် ဘာလို့ ရှက်သလို၊ စိတ်ဆိုးသလို ဖြစ်ကြတာလဲ၊ အဲဒါလေး ကျွန်တော် သဘောပေါက်အောင် နည်း နည်းလောက် ရှင်းပြပါလား'

ကျွန်တော်က အဲဒီလို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မေးလိုက်တော့ မချိုရီကလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြန်ပြောပြပါတယ်။ သူမရဲ့ ဇာတ်လမ်းမဟုတ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုပါ။

'အင်း... လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်ယောက်က ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ မမရယ်၊ မမရဲ့ ညီမတစ်ယောက်ရယ်၊ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ရန်ကုန်ကို သွားကြတယ်ကွယ်၊ ရန်ကုန်ကို မနက်ပိုင်းမှာ ရောက် အောင် ဒီကနေ ညရထားစီးသွားကြတာပေါ့၊ အိပ်စင်ပါတဲ့ တွဲက လက်မှတ်မရတော့ အိမ်ကလူတွေက အထက်စာန်းတွဲလက်မှတ် လုပ်ပေးလိုက်ကြတယ်၊ ဒါနဲ့ Upper က စီးသွားကြတာပေါ့၊ အရင်က Upper က တစ်ခါမှ မစီးဖူးဘူး၊ အဲဒီအခေါက်က ပထမ ဦးဆုံး အကြိမ်ပဲ'

'ထိုင်ခုံလေးက ထိုင်လို့ကောင်း၊ ရထားက တငြိမ်ငြိမ် ညီအစ်မနှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနဲ့ စီးလိုက်သွားကြတာ ဟန်ကိုကျလို့၊ အဲ... ဒါပေမဲ့ ဆယ်နာရီ ကျော်လို့ ညဉ့်နည်းနည်း နက်လာရော ပြဿနာတွေတာပါပဲ'

'ပြဿနာဆိုလို့ ဘာတွေများလဲဆိုပြီး တလွဲတွေးမနေနဲ့ ဦးနော်၊ ပြဿနာက ထိုင်ခုံပြဿနာကွယ်၊ တွဲထဲမှာ ပါလာတဲ့ အခြားလူတွေကတော့ စီးနေကျမို့ထင်ပါရဲ့၊ သူတို့ထိုင်ခုံကို ဘယ်လို လုပ်လိုက်တယ် မသိပါဘူး၊ ထိုင်ခုံက နောက်လန်သွားပြီး ပက်လက် ဖြစ်သွားတယ်၊ အိပ်စင်လို ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ သူတို့က အဲဒီပေါ်မှာ

မိမိကဲ့သို့ ကျားများ အိပ်ကြတယ်။ အဲ... မမတို့နှစ်ယောက်ကတော့
မိမိကဲ့သို့ပျောက်တော့ ဒီနံကို ပက်လက်ဖြစ်အောင် မလုပ်တတ်ဘူး။
သူများတွေ လုပ်တုန်းကလည်း ကိုယ့်ဖာသာ ဖာသိဖာသာနေပြီး
သတ်ထားမကြည့်မိလိုက်တော့ 'နည်း' မသိလိုက်ဘူး။ ဒီတော့
မမတို့နှစ်ယောက်က နဂိုအတိုင်း မတ်မတ်ကြီးပေါ့'

'တစ်တွဲလုံးက လူတွေ အကုန်လုံးနေချိန်မှာ မမတို့နှစ်
ယောက်ထဲ ထောင်ထောင်ကြီး ဖြစ်နေတော့ ရှက်စရာကြီးပေါ့ကွယ်။
ဒါကြောင့် အနားက လူတစ်ယောက်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး
ထိုင်ခုံကို လုပ်ခိုင်းရကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီလို ခိုင်းရမှာလည်း ရှက်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ ကြိတ်နေလိုက်ကြ
တယ်။ မအိပ်ချင်သေးလို့ ထိုင်နေကြတဲ့ ပုံစံပေါ့'

'တစ်တွဲလုံး လုံအိပ်နေကြချိန်မှာ ကိုယ်က မတ်မတ်ကြီး
ထိုင်နေရတာ စိတ်ပျက်စရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ 'နည်း' မသိတော့ ဘာ
တတ်နိုင်မှာလဲ။ ထိုင်ခုံကို ဟိုလုပ်ဒီလုပ် လျှောက်လုပ်ကြည့်ချင်ပေ
မယ့် ကိုယ့်ကြောင့် ထိုင်ခုံပျက်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်တယ်လေ။
အဲ... ညီမလေးကတော့ ရဲတယ်။ နည်းနည်းလည်း စပ်စုတတ်
တော့ ဟိုလုပ်ဒီလုပ် လုပ်ကြည့်ရင်း လက်တင်တဲ့ တန်းအောက်က
ခလုပ်ကို ဆွဲမိတယ်ထင်ပါရဲ့။ 'ရှိုင်း' ဆို ထိုင်ခုံကြီး ပက်လက်
ဖြစ်သွားတယ်။ အသံက နည်းနည်းကျယ်တော့ အနားက လူတွေ
တောင် နိုးလာပြီး မမတို့ကို စူးစမ်းသလိုကြည့်ကြတယ်။ မမ

ကတော့ခပ်တည်တည် လုပ်နေလိုက်တယ်။ တစ်တွဲလုံးမှာ မမ
တစ်ယောက်တည်း မတ်မတ်ကြီးပေါ့'

'အနားကလူတွေ ပြန်အိပ်သွားတော့ ညီမလေးက မမကို
လည်း သူလုပ်သလို လိုက်လုပ်ဖို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမက
မလုပ်ရဲဘူး။ ဒီတော့ ညီမလေးက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ မမထိုင်ခုံ
ကို စောစောက လုပ်သလိုမျိုးလုပ်လိုက်တယ်။ မမထိုင်ခုံလည်း
'ရှိုင်း' ဆို ပက်လက်ဖြစ်သွားရော။ အနားကလူတွေလည်း ခေါင်း
ထောင်ကြည့်ကြပြန်ရော။ ဒီတစ်ခါတော့ သူများနည်းတူ ကိုယ်
လည်း ပက်လက်ဖြစ်ပြီဆိုတော့ သိပ်မရှက်တော့ပါဘူး'

'ဒီလိုနဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အိပ်လိုက်လာကြတာ
တစ်ညလုံး အဆင်ပြေပေမယ့် မနက်မိုးလင်းတော့ ပြဿနာတက်
ပြန်ပါရော။ ပက်လက်ဖြစ်နေတဲ့ ထိုင်ခုံကို ပြန်မမတ်တတ်ပြန်တော့
တွဲထဲက လူတွေ အကုန်လုံး ထောင်ထောင်၊ ထောင်ထောင် ဖြစ်ကုန်
တဲ့အချိန်မှာ မမတို့နှစ်ယောက်ထဲ လဲနေတော့တာပေါ့။ မ...ဖြင့်
ရှက်လိုက်တာလေ။ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကိုယ်မှ စွမ်း
တော့ ဒီအတိုင်းပဲ အိပ်ရာက မနိုးသေးတဲ့ဟန်ဆောင်နေရတာပေါ့။
ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်းနေဖြင့်လာတော့...'

'ဟဲ့... မိချိုရီ၊ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား'

မချိုရီ စကားပြောကောင်းနေတုန်း ဘယ်အချိန်က စည်
ခန်းထဲဝင်လာမှန်း မသိလိုက်တဲ့မမက လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

‘အေး... ကောင်မ၊ ငါရောက်နေတာကြာပြီအေး၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ညည်းက အလှတွေ ဘာတွေတယ်ပြင်လှပါလား၊ ဧကန္တရွှေလှလင့်ချက် မကုန်သေးဘူးနဲ့ တူတယ်’

‘အောင်မာ... မိချိုရီ၊ ငါ့ကိုများ ညည်းလို အောက်မေ့မနေနဲ့၊ ကဲ... လာ၊ အခန်းထဲသွားရအောင်’

မမကခေါ်တော့ မချိုရီ အခန်းထဲကို ထလိုက်သွားဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

‘ဟိုး... ဟိုး မချိုရီ၊ ဇာတ်လမ်းကို အပြီးသတ်သွားဦးလေဗျာ၊ ပြီးတော့ အပျိုကြီးဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းရင်းရယ် အပျိုကြီးလို့ခေါ်ရင် ဘာလို့ရှက်တယ်ဆိုတာရယ်ကိုလည်း ပြောသွားဦး’

ကျွန်တော်က အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ မချိုရီက မွဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘ဇာတ်လမ်းက ပြီးပြီလေကွယ်၊ ကျွန်တာကတော့ မင်းလည်း သိပြီးသားပဲ၊ မမညီမက ယောက်ျားရသွားတယ်၊ မမကတော့ အပျိုကြီးဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်၊ ဒါပဲ’

ပြောပြောဆိုဆို မချိုရီဟာ ချာကနဲလှည့်ပြီး မမနောက်ကို ခပ်သွက်သွက်လိုက်သွားတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ကျော်ညိုလွင်(ကျောက်ဆည်)

စံတော်ချိန်ဘမောင်၊ အပျိုကြီးမကျင်စိန်နှင့် ကိုးစိုးပလိန်း

ကျီဘမောင်၊ မကျင်စိန်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်ငါးဖြူတို့ ပါဝင်သော ဘုန်းကြီးကျေးဇူးလှေလှေ၊ နေ့ခင်းပျော်ပျော်ထွက်ကြွားတစ်ဂုဏ်လည်းမဟုတ်၊ နှစ်ဂုဏ်လည်းမဟုတ်၊ နေ့စဉ်ဂုဏ်ဆက်ပုစိန်လှေတော်ဖြောင့် ကျီဘမောင်တို့ ဦးတော်ကြီးတစ်ယောက် ခြင်းဖြောင့်ပင် ပုစိန်တော့သည်။

စံတော်ချိန်ဘာမောင်၊ အပျိုကြီးမကျင်စိန်နှင့် ဂိုးရှိုးပလိန်း

မာ့နာ ၇၄၈၊ မာ့နာ ၇၄၈၊ မာ့နာ ၇၄၈

‘အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း ကိုသိန်းတန် အပေါ် ထားရှိတဲ့ မေတ္တာကတော့ ဟောဒီ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ကြီးစီးဆင်း နေသလိုပါပဲ ကိုသိန်းတန်ရယ်’

‘ဟာ ဒီစကားကြာရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ မမမိုးရာ’

‘ကိုသိန်းတန် ကိုသိန်းတန် စိုးစိုး သင်္ဘောပေါ် တက်ခဲ့ မယ်နော်’

‘အို တက်ခဲ့၊ တက်ခဲ့’

အနီအသံတို့မှာ ကက်ဆက်ဇာတ်လမ်းခွေများ အပြိုင် အဆိုင် ဖွင့်နေခြင်းမဟုတ်။ ရေထမ်းသမား ကိုဘမောင်၏ပါးစပ် မှ ရေထမ်းနေရင်း ကြံ့ရာကျပန်း ပြောဆိုသွားသော စကားများသာ ဖြစ်ပါသည်။

‘ထွေးညိုရေ မောင်ကြီးပြန်လာရင် ရွာအဝင် လက်ခုပ်ပင် အောက်က တမာယန်းတွေ ကိုင်ပြီး စောင့်နေမယ်ဆို၊ တေးဆိုကာ နော်ကွယ် ထွေးညိုကိုချော့ဖို့ မေတ္တာဓာတ်နဲ့ ဗုဒ္ဓါမြတ်စွာဆောင် ကြဉ်းတဲ့ အောင်ခြင်းရှိသလောက်ပါ’

ကိုဘမောင် သည်အကျင့်ကို ဘယ်က ဘယ်လို ရရှိလာ သည်တော့မသိ။ လက်ပန်စောက်ရွာမှ ကိုဘမောင်တစ်ယောက် သုံးလေးနှစ်ခန့် ပျောက်သွားခဲ့သေးသည်။

အဲဒီတုန်းက မြို့ပေါ်မှာလိုလို ရွှေတောမှာလိုလိုနှင့် သတင်း တွေမျိုးစုံအောင် ကြားခဲ့ရသော်လည်း ဘာမျှ ရေရေရာရာ တိတိ ကျကျ မသိရှိရခဲ့။ သူ့အမေ ဒေါ်သိန်းညွန့်ဆိုလျှင် မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကိုဘမောင် ရွာကို ပြန်ရောက်လာတော့ အဝတ်အစားတွေ က စုတ်ပြတ်နေပြီး လူပုံက ညှင်းသိုးသိုးဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှလည်း စကားမပြော၊ ရယ်ခြင်းပြုံးခြင်းလည်း မရှိခဲ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အမေကတော့ သူ့သားကြီး ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်ကိုပင် ကျေနပ်ဝမ်းသာလှနေပြီဖြစ်သည်။ ယခု တော့-

‘ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး၊ အောင်ဘော်ရယ်လေ ဆရာကြီး ယခုတဲ့နေတာကို မကျေနပ်လို့ဆိုပြီး ဆရာကြီးကိုသတ်မလို့တဲ့ အဲဒါ’
‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟော ကြာကူရီ

ဆရာဘခက် အစကတော့ ဘာလေး ညာလေးနဲ့၊ အခုတော့ ခင်ဗျားတို့က ဒီမှာလာပြီး အကြည်ဆိုက်နေကြတာပေါ့လေ ဟုတ် လား၊ ဒီစခန်းမှာ ခင်ဗျားကို သတ်ပြီး ကျုပ်ဗိုလ်လုပ်မယ်ဗျ၊ ကျုပ်ဗိုလ်လုပ်မယ် ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

‘ဪ... အောင်ဘော် အောင်ဘော်၊ ကျည်ဆံရှိတဲ့ သေနတ်က ငါ့ဆီမှာကွ၊ ရော့... ဒီသေနတ်ကိုယူ ငါ့ကိုပစ်၊ ပြီးတော့ ဒီစခန်းမှာ မင်းဗိုလ်လုပ်ပေါ့ကွာ၊ ဟော့ကောင် ယူလေကွာ ယူပါကွ’

‘ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်၊ ဆရာကြီးရာ’
ကိုဘမောင်က သည်လိုလူစားဖြစ်သည်။ သယ်သူတွေ ဘာပြောပြောသူကတော့ အရှိန်အဟုန်မပျက် သီချင်းတွေဆိုရင်း ပြဇာတ်တွေခင်းရင်းနှင့် ရေထမ်းသည့်အလုပ်ကို မှန်မှန်ကြီး လုပ်လာ ခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုဘမောင်ရေထမ်းသည်က အချိန်မှန်သည်။ စနစ်ကျ သည်။ ရွာစဉ် အိမ်စဉ်အတိုင်းသာ ရေထမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ အရေး ကြီးလို့များ အိမ်ကျော်၍ မခေါ်လိုက်လေနှင့်။ သူကတော့ လာ မည်မဟုတ်။ သူထမ်းနေကျအတိုင်းသာ ထမ်းသွားမည်ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး သူ့ရေထမ်းသည်က တစ်အိမ်ကို နှစ်ထမ်းထက်လည်း ပို၍ မထမ်း၊ သူ့ရေထမ်း၊ ပို့နေကျအိမ်တွင် မည်မျှပင် ရေတွေ ရှိနေပါစေရှိသည့် ရေကို သွန်ပစ်ပြီး ထမ်းသွားမည်သာဖြစ်သည်။

သည်အတွက် အိမ်ရှင်တွေကလည်း ဘာမျှပြောနေမည် မဟုတ်။ ပြောရလောက်အောင်ကလည်း ကိုဘမောင်က ရေထမ်းခ ကို မယူ။ ပေးလျှင်ယူ၍ ကျွေးလျှင်စားပြီး မပေး မကျွေးလျှင် လည်း ရေကတော့ ထမ်းမြဲထမ်းနေမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း 'ရေဆိုလျှင် ကိုဘမောင်မှ စိတ်ချရ တယ်'ဟု ပြောရလောက်အောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒီအချိန်ဆို ကိုဘမောင် ဘယ်အိမ်ကို ရေပို့နေပြီဆိုသည်ကအစ အလိုလိုသိလာ ကြသည်။

'မွန်းတည့်သွားပြီနဲ့တူတယ်'

'ဘက်ကလာ မွန်းတည့်ရမှာလဲ၊ ဘမောင်တောင် ရေ ထမ်းရောက်မလာသေးဘူး'

ကြာတော့ ကိုဘမောင်က လက်ပန်စောက်ရွာအတွက် နာရီကြီးလိုပင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း စံတော်ချိန်ဟု သောဘွဲ့ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ချီးမြှင့်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ရွာမှာ အလှူမင်္ဂလာဆောင် သာ ရေး၊ နာရေးရှိလို့ကတော့ ဘယ်မှာမှ ရေမထမ်း။ ထိုသာရေးနာရေး ရှိသော အိမ်များတွင်သာ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း ရေထမ်းပေးနေ မည်ဖြစ်သည်။

'ဟေ့ ဗိုလ်အောင်ဒင် ပြန်လာပြီကွ၊ ဗိုလ်အောင်ဒင်ပြန်လာ ပြီ။ ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်းညောင့်၊ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ပါဝင်သရုပ်

ဆောင်ထားကြသူများကတော့ လူမိုက်က ကျွန်တော်၊ အဖော်က ယောက်ဖ၊ ဒီမယ် မမြဝင်း ဖိုးရာဇာဟာ တကယ့်တော့ လယ်သမား ကြီးပါဗျ။ ခုတော့ ခုတော့ ကိုသစ္စာရယ် တမားများလို ခါးခွဲပြီလား ကွယ်၊ ဪ... မြည့်... မြည့်'

ဤသို့ ဤနှယ် ဤပုံဖြင့် ကိုဘမောင်တစ်ယောက် တစ်ကိုယ်တော်သီဆို ခင်းကျင်းလာခဲ့သည်မှာကြာပြီဖြစ်ပါသည်။

ယခုတစ်လောမှာတော့ စံတော်ချိန်စိန်ဘမောင်တစ် ယောက် အချိန်တွေ ဖောက်ဖောက်လာ နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဘာ ကြောင့်အချိန် မမှန်တော့တာတဲ့လဲ။ ပုံမှန်ရေရောက်ရမည့် အချိန် များတွင်ပင်လျှင် ရေက ရောက်မလာနိုင်တော့။ ကိုဘမောင် ရေ ပို့မည့်အချိန်ကို စောင့်၍ သုံးလူတွေအဖို့ ကသိကအောက်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ စံတော်ချိန်ဘွဲ့ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းဖို့တော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။ ရေပိုက်ခေါင်းပဲ ပျက်သလား၊ ရေထမ်းပုံးပဲ ပေါက် သလား မပြောတတ်တော့။

မြို့ကြီးပြကြီးများတွင်ရှိသော နာရီစင်ကြီးများကဲ့သို့ အချိန် တွေ လွဲမှားခြင်း၊ ရပ်တန့်ခြင်းများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မီးပျက်၍လော၊ စက်ပျက်၍လော၊ ဓာတ်ခဲအား ကုန်၍လော စသည်ဖြင့် သို့လော သို့လော အတွေးတွေက များပြားလာခဲ့ကြသည်။ ကြာလျှင်တော့

နာရီလက်တံများပင် ပျောက်ဆုံးကုန်သည်အထိ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် သကောင့်သားစံတော်ချိန် စိန်ဘမောင်တစ်ယောက် ဘာကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရသည်ကို သိရှိနိုင်ရန်အတွက် တစ်ခုခုကို စီစဉ်ရတော့သည်။ ထိုအစီအစဉ်ထဲတွင် စံတော်ချိန် စိန်ဘမောင် ပြုပြင်ရန်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် အလှူခံမည့်ကိစ္စ မပါဝင်ခဲ့ပါ။

ကိုဘမောင်တစ်ယောက် ဘာကြောင့်အချိန်တွေ ဖောက်ပြန်သွားရသည်ဆိုသည်ကိစ္စ၊ တကယ်စုံစမ်းလိုက်တော့ အဟုတ်ပင် မကြာလိုက်။ အကြောင်းရှာတော့ အဲ... အဲ... အပျိုကြီး မကျင်စိန်အိမ်မှာ ချာချာလည်နေ၍ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလာရတော့သည်။

အပျိုကြီး မကျင်စိန်ဆိုတာကလည်း လက်ပန်စောက်ရွာမှာတော့ နာမည်နှစ်လုံးနှင့် နေသူဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဒေါင်းကြည်၏ သမီးကြီးဖြစ်ပြီး ရုပ်ရည်က ရွက်ကြမ်းရေကျိုသာဖြစ်သည်။ နဖူးကလေး နည်းနည်းမောက်ပြီး ကျောက်ပေါက်မာကလေး မသိမသာ ထူပိန်းပိန်းကလေး ဖြစ်နေသည်ကလွဲလျှင် အသားမည်းတာလေးတစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိသည်။

ခြေကလေး နည်းနည်းခွင်တာနှင့် တင်ကလေးနည်းနည်း ကောက်နေတာကိုသာ ပြုပြင်လိုက်လျှင်ဖြင့် ရွာက ကာလသားတွေ

ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမည်မှာ အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ယောက်ျားရှားသလားဟုတ်စဟု မေးရမည့်ကိန်းပင်ဆိုက်နေခဲ့သည်။

‘လန်ပန်စောက်ရွာက ယောက်ျားရှားလို့သာပါ။ ကြည့်နေသည့်ပြင်ရွာက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်ပြီးကိုပဲ ယူပြလိုက်ဦးမယ်’

အဲသလို ကြိမ်းဝါးနေရင်းဖြင့်ပင် အနှစ်သုံးဆယ် ကျော်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တစ်နေ့မှာတော့ မကျင်စိန်မြို့ကို သွားရမည်ကိစ္စတစ်ခုက ပေါ်လာခဲ့သည်။ မြို့ပေါ်မှာ အိမ်ထောင်ကျနေသော သူညီမ မခင်စိန် နေမကောင်းဟု ဆိုခြင်းကြောင့်ပင်။ သူ့အမေက ကလေးငယ်တစ်ဖက်နှင့်ဖြစ်ပြီး သူ့အဖေကလည်း လယ်ရိတ်ချိန်ကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် မခင်စိန်ကို ပြုစုရန်အတွက် မကျင်စိန်ကိုသာ လွှတ်လိုက်ရတော့သည်။

တစ်ပတ်လောက်နေတော့ မကျင်စိန် ပြန်ရောက်လာပါသည်။ သူညီမ မခင်စိန်က ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း မကျင်စိန်မှာတော့ ရောဂါတစ်ခုက ကပ်ပါလာခဲ့သည်။ ထိုရောဂါသည်ကား-

‘ရွာမှာသာ ယောက်ျားရှားနေတာပါ အမေရာ၊ မြို့ပေါ်မှာတော့ ယောက်ျားတွေ ပေါမုပေါပဲ၊ ကားခေါင်မိုးပေါ်မှာတင်ပြီး လှည့်ရောင်းနေလိုက်တာများ ယောက်ျားရမယ်၊ ယောက်ျားရမယ်’

နဲ့အရွယ်ရုံအမေရေ၊ အဲဒါ ဒီတစ်ခါ အမေမြို့ကိုသွားရင် သေချာ
ရွေးပြီး ဝယ်ခဲ့စမ်းပါအမေရာ' ဟူ၍ နားပူနားဆာလုပ်လာခဲ့ခြင်း
ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကာစပယ်ယာတို့၏ ထူးထူးဆန်းဆန်းကလေး ဒော်တတ်
သည်ကိုပင် အပြစ်ပြောရလေမလားမသိ။ ဒေါ်ဒေါင်းကြည်တစ်
ယောက် မြို့ကိုမသွားရဲတော့သည်မှာလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုဘမောင်တစ်ယောက် အပျိုကြီးမကျင်စိန်၏ အိမ်တွင်
ချာချာလည်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းရင်းကတော့ သူနှင့်ကျမှ တိုက်
တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဟု ပြောရမလိုပင် ဖြစ်ပါသည်။ အနှိုမကျင်စိန်ဆို
သည့် အပျိုကြီး ရေချိုးသည့်အချိန်နှင့် ကိုဘမောင် ရေထမ်းပို့
သည့်အချိန်သည် မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်သွားခဲ့ရပါသည်။

ထို့နေ့က အပျိုကြီးမကျင်စိန် မည်မျှကြာကြာ ရေချိုးလိုက်
သည်မသိ၊ မကျင်စိန် အအေးမိပြီး ဖျားသွားခဲ့သလို စံတော်ချိန်
ကိုဘမောင်ခမျာမှာလည်း ဒူးကောက်ကွေးကြောတွေ တောင့်တင်း
ကုန်ကာ ခွေခွေကလေးလဲသွားသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဤသည်
မှ အစပြု၍ ကိုဘမောင်တစ်ယောက် ချာချာလည်ဖြစ်နေခဲ့တော့
ရာ...

'ဒီမှာ မြည့်... မြည့်... ကိုရင်ဩ ဘယ်လောက်ထိ

ချစ်တယ်ဆိုတာ မြည့် အသိပါကွယ်၊ မြည့်မှာ ကလေး တစ်ဒါစင်
ရှိနေပါစေ ဟောဒီ ဘမောင်ကတော့ ချစ်သွားမှာပဲ' ဟူ၍တစ်ဖုံ။

'စိမ်းရက်တဲ့ ပန်းနွယ်ရေ မြသီတာမြစ်အလွှာဖူးရောက်
ပြန်တော့ ငှက်မောင်နှံတောင်ပံယှက်လို့ ပျံနေတာကိုမြင်ရပြန်တယ်
ကွယ်။ ဒို့တစ်တွေ ငယ်ငယ်ကလို့မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ကာ စာဥရယ် ငါအရောက်ပြန်ခဲ့မှာ' ဟူ၍
တစ်နည်း။

တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်၊ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး၊ တစ်ပုဒ်ပြီး
တစ်ပုဒ်၊ တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် တိုးတိုးပြီ...သာ ဆိုလာခဲ့လေ
တော့၏။

မကျင်စိန်ခမျာမှာလည်း ထာဘီရင်လျားကြီးနှင့်တစ်သွယ်၊
တဘက်ကြီးခြံ၍တစ်ဖုံ၊ လှေကားခုံမှာ မေးကလေးထောက်ပြီးတော့
တစ်နည်း အသီးသီး အသက အသက နားဆင်အားပေးနေလာခဲ့ရာ
မှ တစ်နေ့ ဒေါ်ဒေါင်းကြည်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးပါလေတော့၏။
ထိုနေ့က...

'အင်း... လောင်းမင်းသား သန္ဓေလို့ရရင်ဖြင့် မကောင်း
သတင်းစကားချေပို့ ရပဟဲ့ဆိုပြီး၊ ဒေဝဒဟက မြန်းထွက်လို့အလာ
လမ်းတစ်ဝက်မှာ ကမ္ဘာလေလှုပ်ရှားပြီး ပန်းလျက်မအိသာ ခြေမကြွ
လို့ အဖေဗကကြီးရေ သမီး မနေရတော့ဘူးတဲ့၊ တိန်... တိန်...

'အလိုတော်...ဟဲ့ကျင်စိန်၊ ဒါကဘာလုပ်နေတာလဲ--'

‘အဲဒီလို ခြိတ်ခွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက
ဟောထားတဲ့... ညီတော်နဲ့၊ ဟောဟိုသစ်ငုတ်တိုပေါ်မှာ လိုင်နေ
တဲ့ မျောက်ကြီးနဲ့ မင်းချစ်တဲ့ ဘဒ္ဒကလျာဏီနဲ့ ဘယ်သူက ချော
သတုံးတဲ့’

‘ကျွန်စိန် ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဒီကောင်မ
လေး၊ ဒီကောင်မလေး ဖျားတော့မှာပဲ’

‘မေးပြီ၊ မေးပြီ၊ ငါဘယ်လို ဖြေရပါ့မလဲနော်၊ ဘဒ္ဒ
ကလျာဏီရေ မင်းကို မျောက်မကြီးနဲ့ နှိုင်းသတဲ့ ဂျီ’

‘ကျွန်စိန် ငါလုပ်မိလိမ့်မယ်နော်’

‘မဟာပဒမရယ်လေ ငါအခုလာတာ ရေထမ်းဖို့ပါကွယ်
ဟယ်၊ တိန်တိန် မတရား မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ခင်ဗျ... ဂျီ’

‘လုပ်ရမယ်ဟဲ့ လုပ်ရမယ် ဘယ်နှယ်တော်’

‘အဲဒါကဖြင့်နော်ဗျာ မတရား ဟားဟား၊ မတရားဟား
ဟား ဟာ’

ဒေါ်ဒေါင်းကြည်နှင့် ကိုဘမောင်အပေးအယူလေးတွေ
ပြောနေသလို မကျွန်စိန်ခမျာမှာလည်း အိမ်ပေါ်တက်ရတော့မှာ
လိုလို ဆောက်ပြန်ဆင်းရတော့မှာလိုလိုနှင့် လှေကားအလယ်ကောင်
ကြီးမှာ ရပ်ရင်း၊ သူ့အမေကိုတစ်လှည့် ကိုဘမောင်ကိုတစ်လှည့်
ကြည့်နေမိသည်။

‘ရက်စက်လို့လဲလေခြင်းနော် ရက်စက်လိုက်လေခြင်း...’

ဟင်း... ဟင်း...’

မကျင်စိန် မနေသာတော့။

‘ကိုဘမောင် ရှင်ပြန်တော့ ရှင်ပြန်တော့ ဟော...’

ဟော...’

ဒေါ်ဒေါင်းကြည်ကတစ်မျိုး။

‘အောင်မယ် အောင်မယ် ကိုဘမောင်ရယ်တဲ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ’

‘ဘာပြောတယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ’

‘တယ်လေ၊ ကဲ... မပြန်ဘူးလား ပြန်မှာလား၊ ဒါပဲပြော’

‘ခက်ပြီ ခက်ပြီ၊ မပြန်ပါရစေနဲ့ဦး ခင်ဗျဂျီ၊ မောင်တို့

ရွာကို ရောက်လို့တောင် မလာရဘူးတဲ့ ကညာခင်’

‘ကဲ... ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတဲ့ဟာတွေ သိကြသေး
တာပေါ့’

ဒေါ်ဒေါင်းကြည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် နီးစပ်ရာ ထင်း
ချောင်းကိုဆွဲပြီး မကျွန်စိန်ကို အရင်လိုက်ရိုက်သည်။ မကျွန်စိန်က
အိမ်ပေါ်တက်ပြေးသည်။

‘ဟယ်... မြစိမ်း အမြန်လာခွဲ’

‘အောင်မာ သေပေတော့’

ကိုဘမောင် ရေထမ်းပုံးတွေကို ဆွဲ၍ သုတ်ခြေတင်

အောင်အောင်အောင်

အောင်အောင်အောင် အခုတော့ဖြင့် တအား ဟားဟားဟား၊
တိန်တိန်တိန်တိန် တိန်တိန်-တိန်တိန်၊ တတိန်တိန်၊ တိန်တိန် တိန်
တိန် တိန်တိန်တိန် ပျောင်... တိန် တိန် တိန် ဒုဟူဟူဟူဟူ...
ထည့်ရို

အဟမ်း... အဟမ်း... အဟမ်း... ဒီရွာမှာတော့
ကျွန်က လူကြီးပေါ့ဗျာ

ဤသို့ ဤနယ် ဆက်ရမည် ထင်ပါသည်။ ကိုဘမောင်၊
မကျင်စိန်နှင့် ဒေါ်ဒေါင်းကြည်တို့ ပါဝင်သော ဘုန်းကြီးရူးနှင့်
လှေရူး နေ့ခင်းပိုင်းစာတ်ထုပ်ကြီးက တစ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ နှစ်
ရက်လည်းမက။ နေ့စဉ် ရက်ဆက်ဖြစ်လာသောကြောင့် ကိုဘမောင်
အမှု ဦးတုတ်ကြီးအား ပတ်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုနေ့က ရွာလူကြီးဖြစ်သူ ဦးတုတ်ကြီး၏နေအိမ်တွင်
လူတော်တော်နဲ့ပါသည်။ ကိုဘမောင်နှင့် မကျင်စိန်အမှုဆိုတော့
လည်း ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားကြသည်။

ဦးတုတ်ကြီးက သူ့ရှေ့မှာရှိသော ကွမ်းအစ်ကြီးထဲမှ ကွမ်း
ကို ယှာရင်း-

အဟမ်း... ကဲ... ဒေါ်ဒေါင်းကြည် ဒီဘမောင်ဆိုတဲ့

ကောင်က ပါးစပ်သီချင်း၊ ပါးစပ်ပြဇာတ်တွေကလွဲလို့ ကျွန်တဲ့
အစိတ်အပိုင်းက ကောင်းသားပဲဟာ

ဘယ်အစိတ်အပိုင်းက မကောင်းလို့လဲခင်ဗျာ

ဟဲ့ကောင်ဘမောင် မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း

ဦးတုတ်ကြီးက မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ငေါက်လိုက်
တော့ ကိုဘမောင် ငြိမ်သွားသည်။

ဟုတ်ပါတယ်တော်၊ ဒါကို ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါပေ
မဲ့... အခုဟာက ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းလွန်းလို့ပါ

ကိုဘမောင်အမေ ဒေါ်သိန်းညွန့်ကတော့ မိမိသား၏မှား
ယွင်းမှုကြီးကြောင့် မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့်-

ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်၊ မဒေါင်းကြည်ရယ်၊ ကျွန်မ
သားကလည်းသူခွဲလမ်းတဲ့ဟာဆိုရင် ပါးစပ်ကကို မချတော့တာ
ဆိုတော့

အဲဒီလို ပါးစပ်က မချမှာကိုဘဲ ကျုပ်က စိုးရိမ်တာ
တော့

ဟဲ့... ဒါက ဒီလိုရှိတယ်လေ

ဦးတုတ်ကြီးကတော့ လူကြီးပီပီ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်
ပြေသွားစေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ညှိနှိုင်းပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါင်းကြည်ရယ် ညည်း သမီးကျင်စိန်ရဲ့ သဘောထား
ကို မေးကြည့်ပါဦး

မကျင်စိန်က သည်နေရာမှာတော့ သွက်သည်။

‘အိုတော်... ကျုပ်က ကိုဘမောင်ရဲ့ သီချင်းနဲ့ ပြဇာတ် သံလေးတွေကို သဘောကျနေတာတော့၊ ဟိဟိ’

ကိုဘမောင်ကို မေးထိုး၍ ပြောသည်။

‘မေတ္တာစစ်တို့မည်သည် ဖြောင့်ဖြူးရာလည်း မရှိစမြေ့ ကျွန်တော်တို့ ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့လား ဒေါ်ဒေါ်ရယ်’

‘ကဲ... ဒေါင်းကြည် ကလေးတွေရဲ့ အခြေအနေတွေ လည်း ညည်းသိသားနဲ့ကွယ်၊ ပြီးတော့ ညည်းလည်း မြို့ပေါ်လေး ဘယ်လေးသွားလို့ရတာပေါ့’

‘ရှင်’

ဦးတုတ်ကြီးစကားက ဒေါ်ဒေါင်းကြည်၏ ရင်ကို ထိမှန် သွားခဲ့သည်။ လာရောက်နားထောင်နေသူများကလည်း တစ် ယောက်တစ်ခွန်း ဝိုင်းဝန်း၍ ဖျောင်းဖျက်ကြသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မဒေါင်းကြည်ရယ်၊ သဘောတူလိုက် ပါဗျာ’

‘သဘောတူလိုက်ပါရှင်’

ပြောမည့်သာပြောရသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ဒေါ်ဒေါင်း ကြည်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သဘောတူပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သမီးလည်း သိက္ခာမကျ၊ မိမိလည်း မျက်နှာမပျက်ရအောင် သမီး ရှင်မာနကလေးတက်ပြနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

‘ဒါပဲနော် ဦးတုတ်ကြီး၊ ကျွန်မကလေးတွေရဲ့ အခြေအနေ ကို သိလိုသာ သဘောတူရမှာ၊ ဟိုအကောင်ဘမောင်ရဲ့ မျက်နှာ က ပြုံးဖြဲဖြဲဖြဲနဲ့ တော်ကြာ သုံးပွဲနဲ့လည်း ပြီးနေပါဦးမယ်ရှင်’

ဦးတုတ်ကြီးက ထွေးခံကို ယူ၍ ကွမ်းထွေးလိုက်ရင်း

‘ဘာလဲ ဟဲ့၊ သုံးပွဲဆိုတာ’

‘အိုတော် ကန်တော့ပွဲ သုံးပွဲနဲ့တင်ပြီးသွားမှာစိုးလို့ပါ’

ဒေါ်သိန်းညွန့်က ဒေါ်ဒေါင်းကြည်၏ သဘောတူသည် ဟူသော စကားဆုံးသည်နှင့် ကပျာကယာပင်-

‘စိတ်ချပါ မဒေါင်းကြည်ရယ် ရှင်သဘောတူတယ်ဆိုရင် ကိုပဲ၊ ကျွန်မတို့က ကျေနပ်လှပါပြီ၊ အတတ်နိုင်ဆုံးကောင်းအောင် တော့ စီစဉ်ရမှာပေါ့ရှင်’

‘ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ဟိုမြောက်ဘက်ညောင်ပင်လှရွာက ခင်မြိုင်တို့ မင်္ဂလာဆောင်လို ရိုး၊ ရှိုး၊ ပလိန်းနဲ့ဆို ဝိုကောင်း တာပေါ့’

‘ဟဲ့ ဒေါင်းကြည် လာပြန်ပြီ၊ ဘာလဲ ရိုး၊ ရှိုး၊ ပလိန်း ဆိုတာ’

‘ဦးတုတ်ကြီးကလည်းရှင် ရိုးဆိုတာက မြို့ပေါ်က အသံ ချဲ့စက်ကို ပြောတာတော့။ အဲဒီစက်က မဏ္ဍပ်ရဲ့ အတွင်းထဲရော အပြင်ဘက်ရော အော်မှ အော်ပဲ’

‘ဪ ရိုးအသံချဲ့စက်ကို ပြောတာကိုးဟ၊ ကဲ ဒါဖြင့်

ရှိုးဆိုတာကရော'

'ရှိုး အလှပြင်ဆိုင်လေ။ အဲဒီဆိုင်ကိုသာ သွားပြီး ကျွန်မ သမီးကိုများ အလှပြင်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ဟင်း... ဟင်း... ရွာက ကာလသားတွေ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကုန်မှာ သေချာပေါက်ပဲ။ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...'

'ဝမ်းအပျော့တွေ သွားလို့ဖြစ်မှာပေါ့ဟာ'

ဒေါ်ဒေါင်းကြည် မျက်နှာကြီး ရှုံ့ခဲ့သွားသည်။

'ဦးတုတ်ကြီး ကျွန်မက အတည်ပြောနေတာနော်'

'အေးပါဟယ် နင်ကလည်း၊ ငါလည်း ခုမှ ကြားဖူးတော့ တာပဲ။ ဘာတဲ့ ဝိုး...ရှိုး ပလိန်းတဲ့ ဟုတ်လား၊ ဒီလောက်တော့ ငါသိပါသေးတယ် ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ'

'ဟုတ်ဘူးတော့၊ ဝက်ဗလာနဲ့ ကျွေးရမှာလို့ ပြောတာ'

'ဟေ...'

ဦးတုတ်ကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဦးတုတ်ကြီးထက် ဒေါ်သိန်းညွန့်က ပို၍ မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်သိန်းညွန့် ထက် ကိုဘမောင်က ပိုပြူးမည်ဟု ထင်ပါသည်။

'အဲသလောက်ကြီးတော့'

လာရောက် နားထောင်အကဲခတ်နေသူတွေက လှုပ်လှုပ် ရွရွ ဖြစ်လာသည်။ တစ်အောင့်လောက်နေတော့ ဦးချစ်စံဆိုသူက ဝင်ပြောသည်။

'ဝိုးအတွက် ကျုပ် တာဝန်ယူတယ်ဗျာ၊ ကိုဘမောင် ကျုပ်အိမ်ကို ရေထမ်းပေးနေတာကြာပြီ၊ အခုတစ်ခါတော့ ကျုပ်က ပြန်ပြီး ကူညီရမှာပေါ့ဗျာ'

'ဒါဆိုရင် ကျွန်မကလည်း ရှိုးအတွက် တာဝန်ယူပါတယ် ရှင်'

မသိန်းရင်ကလည်း ဝင်ပြောသည်။

'ဟ... ဒါဆို ကျုပ်တို့ တစ်ရွာလုံး သူပဲ ရေထမ်းပြီး ပို့နေတဲ့ဥစ္စာ ကျုပ်တို့မှာလည်း တာဝန်ရှိတာပေါ့'

ကိုထွန်းစံက ဝင်ပြောလိုက်သော စကားအပေါ်အားလုံး က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဦးတုတ်ကြီးကလည်း စဉ်းစားသည်။

'ကိုင်း... ဒီလိုလုပ်ကြလေကွာ၊ ဒီကောင်က ငါ့အိမ် ကိုလည်း ရေထမ်းပို့နေကျလဟ... ဒီတော့'

ဤသို့ဖြင့် စံတော်ချိန် ဘမောင်နှင့် အပျိုကြီးမကျင်စိန် တို့၏ မင်္ဂလာအခမ်းအနားကြီးသည် တစ်ရွာလုံး၏ ဝိုင်းဝန်းဆောင် ရွက်မှုကြောင့် ဝိုးရှိုးပလိန်းဖြင့် ကောင်းကောင်းကြီး ကျင်းပနိုင်ခဲ့ သည် ဖြစ်ပါသည်။

ရေအကျိုး (၁၀)ပါး ဆိုသည်မှာ လှူသူက ရသည်လား၊ ယူသူက ရသည်လားဆိုသည်ကို နားမလည်သော်လည်း ယခုခါ တွင်မတော့ အကျိုးရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုဘမောင်က ကောင်း

ကောင်း သက်သေပြသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမှစ၍ ကိုဘမောင်၏ သီချင်းသံပြဇာတ်သံတို့က အချိန်မှန် ယုံလွင်နေသလို ရေကိုလည်း အချိန်မှန် သုံးစွဲနေရပြီ ဖြစ်တော့သတည်း။

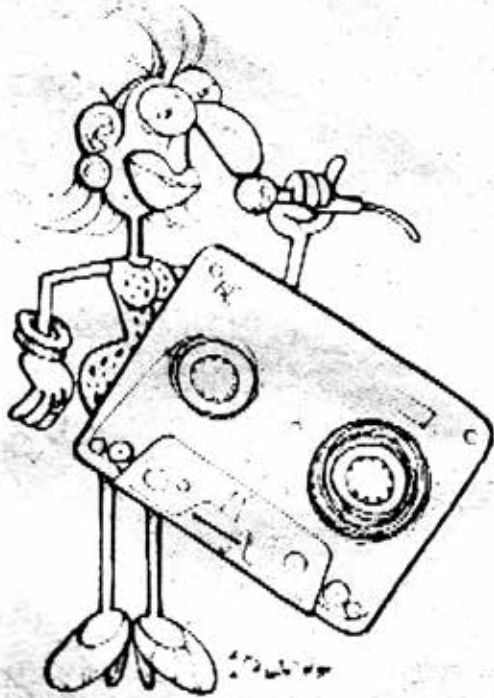
ကျော်ညိုလွင်(ကျောက်ဆည်)

မောင်သင်းထုံ(ကျောက်မဲ)

ကက်ဆက်ခွေ

ငယ်ငယ်တုန်းက တောရွာမှာ စခွေတော့သနား ဂုန်မိစ်
ကလည်း သန့်ပါ...။ ဆူလျက်ဆဲလျက်တကလည်း တစ်
ရွာလုံးနီးပါး ဖြားလှထိ။ ထင်တော့ စံဒီကတည်းက ထင်
လျက်ပျံ့ကောင်းတော့ ဒီသူငယ်မကြီးလာလျှင် ခုနစ်ဂုန်
သားသမီး နားမချမ်းသကောင် နှိပ်စက်မည် ဟုမလေး
လို့လေ။

ကက်ဆက်ခွေ

*** ၇၄ ***

အဆိုတော် 'ပိုးမမ' ရဲ့ ပထမအခွေ အောင်မြင်လွန်းလို့ ဒုတိယအခွေထပ်ပို့လိုက်ပြန်ပြီဟူသော သတင်းကို ကြားရသော အခါ 'တောင်ဦးရွာ' ကလူတွေ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြရသည်။

ပိုးမမ ဆိုသည်မှာ အခြားသူမဟုတ်ပါရောလား၊ တောင်ဦးရွာအရှေ့တံခါးနားက ကင်းတဲဘေးရှိ ဦးဘတူရဲ့သမီး 'ပွေးမ' ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက တောရွာမှာ အဆူအဆော့သန့်ရန်ဖြစ်ကလည်းသန့်ပါ...။ ဆူလိုက်ဆဲလိုက်တာကလည်း တစ်ရွာလုံးနီးပါး ကြားလှယ်။ ထင်တော့ အဲဒီကတည်းက ထင်လိုက်ဖို့ ကောင်းတာ၊ ဒီသူငယ်မကြီးလာလျှင် ခုနှစ်ရက်သားသမီး နားမချမ်းသာအောင် နှိပ်စက်မည့် ဟာမလေး လို့လေး။ အသားကမဲမဲ၊ မျက်လုံးကမှေးမှေးမို့ အိမ်နီးချင်းတွေက ချစ်စနိုးခေါ်ကြရင်း 'ပွေးမ'

မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း

ရယ်လို့တွင်ခဲ့တာ၊ ဟန်ကျတာက ဒီကောင်မလေးက ကြာသာ ပတေးသမီးဆိုတော့ ပွေးမ ဆိုတဲ့နာမည်ပြောင်ကပဲ အတည် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဟော... ဒီကနေ့မှ မြို့ကြီးကိုပြောင်း၊ မြို့ကျောင်းကို တက်၊ ဟော... အခုတော့ အဆိုတော်တွေ ဘာတွေတောင်ဖြစ်လာ ပြီ။ နိုင်ငံကျော်အဆိုတော်ဆိုတော့ ရွာမှာ ဆိတ်ကျောင်းသူမ၊ နွားကျောင်းသူမ နာမည်ကြီးလို့ဆိုတော့ တယ်ဟန်မကျချင်။ ခေတ် လည်းမိ နေ့နှင့်နာမံနှင့်လည်း ကိုက်အောင် ဗေဒင်ဆရာတွေက လည်း သူတို့မို့ပေးတတ်၊ ရွေးတတ်ပလေ ပိုးမမ... ပိုးမမ...တဲ့...။

ခက်နေကြရတာက တောင်ဦးရွာသူရွာသားတွေပင်ဖြစ် သည်။ အခုပိုးမမရဲ့ အဖေ ဦးဘတူက တောင်ဦးရွာရဲ့ လက်ရှိ ရွာလူကြီးဦးခင်မောင်ကြူ၏ အစ်ကိုအရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေခြင်း ပင်။ ဦးခင်မောင်ကြူက နယ်နယ်ရရ ရွာလူကြီးမဟုတ်၊ လေးငါး ဆယ်ရွာ အုပ်ချုပ်ရသည့် ရွာလူကြီးဖြစ်ပါသည်။ အုပ်စုလူကြီး ဖြစ်၏။

အသားလိုင်စင်ကိစ္စ၊ သစ်ထုတ်ရေးကိစ္စ၊ ကျောက်ပြင်၊ ကျောက်ခွက်လုပ်ငန်း၊ ထန်းရေအရက် လိုင်စင်၊ စပါးပဲဝယ်ယူရေး၊ သာရေးနာရေးကိစ္စ ရွာလူကြီး ဦးခင်မောင်ကြူနှင့် ကင်းခဲ့ပါသည်။

ဒီလူတွေရဲ့ အကျိုးကို မြို့တက်ပြီးဆောင်ပေးရပေါင်းများ ပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် ဒီအခွင့်အရေးကိုသုံးပြီးသကာလ ဒါလေး တော့ဖြင့်လုပ်မှ... အုပ်စုထဲကရွာလူကြီးတွေခေါ်၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်း

တွေမှတစ်ဆင့် သူတူမရဲ့ ကက်ဆက်ခွေကိုဝယ်ယူအားပေးကြဖို့၊ အမိန့် လိုလိုချရမည်။ အစ်ကိုကြီးဘတူကလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ထန်းသီး မှတ်လောက်ရှိတဲ့ ရွာလေးထဲမှာ တောင်သူလယ်လုပ်ဝါးမ ခုတ်တွေကိုများ အထင်ကြီးအားထားနေလိုက်တာ၊ မြို့ကလာတဲ့ကား နှင့် တောင်ဦးရွာအတွက် ခွဲတမ်းတဲ့ အခွေနှစ်ရာ တစ်ခွေကို ငွေကျပ် နှစ်ရာနှင့် ရောင်းပေးပါတဲ့။ စာနှင့် အကူအညီတောင်း လာပါသည်။ ခက်တော့လည်း... ခက်ပါသည်။ ကဲ... ကြုံလာ မှဖြင့် ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလည်း။ အလှူခံတို့၊ ရံပုံငွေတို့တောင်မှ ကောက်ပေး ရသေးသည့် ဥစ္စာ ဒါလည်းလုပ်ပေးရမှာပေါ့။ အခုဟာက တခြားသူတွေမှ မဟုတ်တာ။ နောက်ပြီး 'ပွေးမ' အဲလေ ဟုတ်ပေါင်။ ပိုးမမဆိုတာကလည်း တွက်ကြည့်ရင် တခြား သူမှ မဟုတ်တာ။ တောင်ဦးရွာသူမပဲ ဥစ္စာ။ အားပေးရမည့်တာထန် ဝတ္တရားတောင်မှရှိသေးသည်။ တတ်နိုင်ဘူး။ ရွာလူကြီးတွေကို တော့ အခုလိုပဲ ပြောပြရဦးတော့မှာပေါ့။

ရွာအလယ်ပိုင်းက ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးနှင့်နေသည့် ကိုအောင်သန်းတို့က အမဲလေး၊ ဝက်လေး ပေါ်တတ်သည်။ 'တိုး တိုး သား' လုပ်ရောင်းလေ့ရှိသည်။ တောင်ဦးဒိုင်အတွက်က တခြားရွာကနေသားသက်လိုင်စင်ဆွဲထားပြီးသား၊ အခွန်ဆောင်ထား ပြီးသားဖြစ်သည်။ ခက်တာက ကိုအောင်သန်းတို့က ကြားကနေ ဖြတ်ဖြတ်ပြီး အခုလို ဝက်ခိုးပေါ်၊ နွားခိုးပေါ်ပေါ်နေတော့ ဘယ်က

လား လိုင်စင်သမားတွေ ရောင်းကောင်းကြတော့ပါမည်နည်း။ ဒီတော့ လိုင်စင်သမားတွေက ကိုအောင်သန်းတို့ကို စောင့်ဖမ်းချင်သည်။ ရွာလူကြီးဦးခင်မောင်ကြူကိုလည်း အကြောင်းကြားထားပြီးဖြစ်သည်။ ဖမ်းမိလိုက်လို့ကတော့လား။ ပေါ်သည့် အသားတွေ အလကားသိမ်းယူမည့်အပြင် လူပါတောင် ထောင်ထဲပို့ကြလိမ့်ဦးမည်။ အခုထိအောင်သန်းတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပေါ်နေကြရတာ ဘယ်သူကြောင့်ထင်သလဲ။ ကဲ... ဒါဆို မင်းတို့အိမ်မှာလည်း ကက်ဆက်ကြီးရှိတာပဲ။ ရွာလူကြီးတူမ 'ပိုးမမ' ရဲ့ အခွေ နှစ်ခွေ ဝယ်ရမည်။ မလိုချင်ဘူးကွာ မင်းတို့ဖာသာ တွံတေးစိုးအောင် ပဲကြိုက်ကြိုက်၊ ဒိုးဒိုးဒန်ဒန်တွေ နားမလည်ဘူးပဲပြောပြော နှစ်ခွေ ဝယ်ကိုဝယ်ရမည်။ ဒါကခွဲတမ်းပဲ၊ ရောနှစ်ခွေ။ ပေး...လေးရာ သွားမည်ဆိုကာ ရွာလူကြီးတွေ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

တောင်ဦးရွာလေးမှာက ရောင်းပေးပေးသည့် ဓလေ့ထုံးစံ လေးတော့ရှိသည်။ တောင်ဦးဇာတိရွာသူရွာသားတွေ တစ်ပြည်တစ် ရွာသူတွေနှင့် အိမ်ထောင်ကျကြ။ နောက်တော့ရွာကို အမှတ်ရလို့ အိမ်ပြန်လာကြ။ ရွာလာတော့လည်း စားရိတ်ကလေးဖာဖာဆိုပြီး အလကားမလာကြ။ ဥပမာ-ရွာကလူတွေ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ရောက် နေတယ်ဆိုပါစော့။ လက်ဖက်ခြောက်၊ လက်ဖက်စိုတွေ သယ် လာကြသည်။ ရွာရောက်တော့ တစ်ပိဿာထုပ်၊ အစိတ်သားထုပ် တွေထုပ်ထုပ်ပြီးရွာမှာရှိသော သားချင်းတွေက ရွာထဲက ဆွေမျိုးသား

ချင်းတွေရော သူစိမ်းတွေပါ လိုက်ပြီး ရောင်းပေးပေးရသည်။ ပိုက်ဆံကိုတော့ ထိုစဉ်သည်ပြန်ခါနီးသုံးလေးရက်အလိုမှ လိုက်စု စည်းပြီး ငွေကောက်ပေးရသည်။ အောက်ပြည်အောက်ရွာကဆို ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ အမရပူရတို့ဘက်ကလာရင်တော့ အထည် ဟိုတရုပ်ပြည်နယ်စပ်ကလာသူတွေကြတော့ ဖန်းကန်၊ ဓါတ်ဗူး၊ ဖန်ခွက် စသည်တို့ကို ယူလာတတ်ကြသည်။ ရွာမှာက လက်ဖက် ခြောက်၊ လက်ဖက်စို၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ အထည်၊ ဖန်းကန်ခွက် ရောက်ဆိုတာကြတော့ လူတိုင်းနှင့် အသုံးတည့်နေတဲ့ ဥစ္စာ။ လူတိုင်းလိုလို ယူဖြစ်ကြသည်။ အားပေးကြသည်။

ပြောရတော့မကောင်း။ အခုဟာက ကက်ဆက်ခွေ တဲ့။ ရွာမှာက လူတိုင်းအိမ်တိုင်းမှ ကက်ဆက်မရှိကြတာ။ တချို့အိမ်များ ဆို လေဒီယိုတောင်မှမရှိ။ ကဲ... ဒီကက်ဆက်ခွေကြီးကို ဝယ်လိုက် ပါပြီတဲ့။ ဘာနှင့်နားထောင်ရမှာလဲ ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းကပေါ်တဲ့ ခွေးတံဆိပ်ဓာတ်ပြားတွေလို ဓာတ်ပြားကိုလှည့်၊ သွေးထားတဲ့အပ် ကလေးနှင့်ထောက် အသံသေးသေးညောင်ညောင်လေးကို နားနှင့် ကပ်နားထောင်။ အဲဒီလိုလုပ်လို့ရရင်လည်း အကောင်းသား။ အခု ဟာက ကျောက်တံနှင့်အပေါက်ထဲကိုထိုးခေါ်လှည့်လို့မှ အသံမမြည်။

'ဟေ့... ဒီမယ်... ရှင်အေးရဲ့ မလိုချင်ဘူး။ အောက် သစ် တစ်ခွေကတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ဝယ်ကိုဝယ်ရမယ်ဟာ။ ကဲ... ဒီနေ့ ညည်းတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ ဘာလုပ်စားနေကြ

သလဲ၊ မန်ကျည်းရွက် ကျက်ဘက်ရွက်၊ တမာရွက်တွေနူးပြီး အချဉ် တည်ရောင်းစားနေကြတာ မဟုတ်လား။ သစ်ပင်သစ်တော့တွေ စိမ်းလမ်းမှုကို ဖျက်နေတဲ့အတွက် အဲဒါ သစ်တောဥပဒေနှင့်လည်း မကင်းဘူး။ အဲဒါတို့ရွာလူကြီးကောင်းလို့ ညည်းတို့တစ်တွေ ဒီနေ့ ထိ လုပ်ကိုင်စားခွင့်ရနေတယ်မှတ်ပါ။ ကဲ... ရော့...

*ကိုဆယ်တင်ရယ်... ဒီအခွေကိုမယူဘဲ၊ ငွေငါးဆယ် လောက်ထည့်ရင်ကော မရဘူးတဲ့လားရှင်၊ ကုသိုလ်ဖြစ်ပေါ့တော်

*အောင်မာ ရာရာစေ ငါ့ကိုများ အလှူခံမှတ်လို့ ပေးငွေ နှစ်ရာ ရော အခွေ နင်တို့ဖာသာ ဖုတ်စားစား သုတ်စားစား

ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုဆယ်တင်သည် ကိုလှမော် မအေးရ တို့ အိမ်မှတစ်ဆင့် တစ်ဝင်းထဲကပ်လျက် အစ်မဖြစ်သူ ကိုကျော် ညွန့်၊ မထွေးလှတို့ အိမ်ဘက်ပါကူးခဲ့သည်။ ကိုကျော်ညွန့်က ရွာ လက်သမားဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုနှစ်ပိုင်းများတွင် ရာသီဥတု မကောင်း၍ သီးနှံအထွက်နည်းသဖြင့် အိမ်သစ်ဆောက် နိုင်ဖို့ နေနေသာသာ အိမ်ဟောင်းကိုပင် ပြင်ဖို့ငှားချင်သူမရှိ။ ဖြစ်သလို ကူးကန်နေကြ၏။ သွယ်မိမိ မထွေးလှရဲ့ ယက္ကန်းခတ်ခကိုထိုင် နောင်စားရင်း တစ်ခါတစ်ခါတော့ သစ်ဖြစ်ထင်းကလေးတူး ရောင်း စားနေရသည်။

*မောင်ကျော်ညွန့်ရေ... မင်းအခုလုပ်နေတဲ့ သစ်ဖြစ်တူး ရောင်းတဲ့ အလုပ်ကမှ မဖြစ် ဥပဒေနှင့်မကင်းတဲ့အလုပ်မျိုး၊

တစ်လောက တောခေါင်းလေးရွာဆင်းလို့ ပြောသွားသေးရဲ့။ ဦးခင်မောင်ကြူ ဧည့်ခံကောင်းလို့သာပေါ့ကွာ၊ နို့မို့ရှိလား ရှိုးတဲ့မှပဲ ကဲ... ပြောနေကြာတယ်ကွာ၊ ဟောဒီမှာ 'ပိုးမမ' ခွေတစ်ခွေယူရ မယ်၊ ဘာတွေညာတွေ ငြင်းမနေနဲ့'

တောင်ဦးရွာမကြီးထဲက မပေါကြည်တို့ မပေါစိတို့ ညီအစ်မကုန်စုံဆိုင်ကြီးကျတော့ ရွာလူကြီးက မယူမနေရဆိုလို့ ငါးခွေလား ယူလိုက်ရသည်။ ငွေတစ်ထောင်ဖိုးပင်။ သူတို့ကျတော့ ကက်ဆက်ကြီးကလည်း ကာရံသင့်ရှိနေရတော့ကာ ဆယ်အိမ် ခေါင်းလည်း ပြန်သွားရော့ ချက်'ကနဲ ဖွင့်ကြည့်ကြသည်။ ဆိုင်ရှေ့ မှာကအခုမှ ဈေးဝယ်မည့်သူရော၊ ဈေးဝယ်ပြီးပြန်မည့် သူကလည်း တောင်ဦးရွာသူ ပိုးမမရဲ့ အသံကို ကြားချင်သေးတာနှင့် မပြန်ကြ သေးပါ။ ရစ်သီ၊ ရစ်သီနှင့်ပင် သီးချင်းသံကို နားထောင်နေကြ သည်။ နားစွင့်ကြ၏။

*နားနား... နား... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... လာ... လာ... လာ... ရီ... ရီ... ရီ...

ဟင်း... သီချင်းလို့သာပြောတာ။ ဘာတွေဆိုတာမှန်း လည်း မသိဘူး။ အနာနာလို့ ညည်းညူသံလိုလို၊ ဝက်စာကျွေးဖို့ ဝက်ခေါ် သံလိုလိုနှင့် ဘာမှကို နားမလည်တာနှင့် ဈေးဝယ်တွေ ပြန်ကုန်ကြပြီ။ မပေါကြည်လည်း မြေပဲဆံတွေရွေးနေရာက သည်း မခံနိုင်သဖြင့် 'ချက်'ကနဲနေအောင် ထ၊ ရွှံ့ပိတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ကောင်မလေးနှယ်နော်၊ ပွေးမလေးနှယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း သူ့ကစားဖော်တွေနှင့် ကစားလို့ မတည့်တိုင်း ခုနှစ်အိမ်ရှစ်အိမ်ကြား အော်ဟစ်ဆူဆဲလို့ နားမချမ်းသာရှိရာက ဟော သူတို့ မိသားစု ဟိုးက မြို့ကြီးကိုပြောင်းသွားလို့မှ နားအေးမယ် မကျန်သေး။ အခုသူ့အခွေတဲ့၊ ပို့လိုက်ပြန်ပြီ၊ တစ်ရွာလုံးကိုအသံနှင့် နှိပ်စက်တော့ဦးမှာပဲ။ အံ့မယ်... တစ်ရွာလုံးတင်မကဘူး။ တစ်မြို့လုံးကို တစ်နယ်လုံးကိုနေမှာတော့။ လုပ်ထားလိုက်ဦးဟေ့၊ ပွေးမရေ၊ အေးလေ ယောင်လို့ ပိုးမမရေ ဟုသာ မပေါကြည် ညည်းနေမိသည်။

ဟိုး ရွာမြောက်ဖျားက တင်ငွေတို့ တင်ဖေတို့ကျတော့ ဒီကောင်တွေ အသောက်သမားတွေ၊ တောအရက်တွေသောက်ရုံ တင်လား သူတို့ ကိုယ်တိုင်တောင်မှ ချက်ပြီး ရောင်းနေကြသေးသည်။ တစ်လောကရွာရူကြီး ဦးခင်မောင်ကြူမြို့တက်တော့ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းကလူတွေကတောင်မှ မေးလိုက်ကြသေးသည်။ ဘာတဲ့... တောင်ဦးမှာ အရက်ပုန်းချက်တဲ့သူတွေရှိတယ် ဆိုဗျ ဆိုတော့ ဒီကောင်တွေ ညီအစ်ကိုမျက်နှာကို ဘွားကနဲတန်းမြင်မိသည်။ ဦးခင်မောင်ကြူမှာ ဖုံးလိုက်မိလိုက်ရတာ။ ဒါတွေတော့ ဒင်းတို့က သိမှာမဟုတ်။ ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဒင်းတို့အပေါ်ရွာလူကြီးက ဘာတွေများ အမြတ်ထုတ်ခဲ့တာရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး ပြစမ်းပါဦး။ မလိုချင်ဘူး။ ရောင်းကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း ဒီတစ်ခါတော့ ရွာလူကြီးတူမရဲ့ ကက်ဆက်ခွေ

နှစ်ခွေယူကို ယူရမည်။ မရဘူး ပေး ငွေလေးရာ၊ မင်းတို့ အရက်ပုလင်း ဘယ်နှစ်ပုလင်းဖိုးရှိမှာလဲ။ တင်ဖေနှင့် တင်ငွေအမူးပင် ပြေလုနီးပါး ခေါင်းချင်းဆိုင်ဗိုင်ကာ ကျန်ခဲ့ကြပါသည်။

ထန်းသမားချောင်မှာနေသည့် ဆံပင်ညှပ်သမား ကိုသာ အေး မတဆုပ်တို့ လင်မယား။ ဘာမရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ လင်မယား ရှောင်မလို့ လုပ်နေကြတာမဟုတ်လား။ ကိုသာအေး အလုပ်က ရွာထဲက ဆံပင်ညှပ်တယ်။ ပြောင်းဖူးပေါ်ချိန်မှာ ဖက်လှီးတယ်။ တောင်တမာသားတွေနှင့် ဖိုးတွင်းကျတော့ ခုံဖိနပ်ခုတ် ရောင်းလိုက်သေးတယ်။ ဒီအရင်ကပြောရဦးမလား မြို့ပေါ်က ဖိနပ် အစုတ်တွေ ဝယ် ရွာရောက်တော့ ပြုပြင်ဆေးသုတ်ပြီးကာမှ 'ရွှေကျေး' ဖိနပ်ဆိုပြီး အသစ်လုပ်ပြန်ရောင်းသေးမဟုတ်လား။ ရွာထဲက လူတွေက ခင်ဗျားဖိနပ်ကိုစီးပြီး သံတွေစူးလွန်းလို့ မယုံဘူးလား ရွှေကျေးစူးရစေရဲ့လို့တောင် ကျိန်ကြသေးရဲ့လေ။ ဘာလဲ ခင်ဗျားက တစ်ရွာတည်း သားချင်းကိုများ လိမ်ချင်သေးလို့လား။ ခင်ဗျား အလုပ်က မြို့မှာဆို စည်ပင်ခွန်ဆောင်ရမှာ နည်းရောလား။ ရွာမှာ ဘာကြေးကောက်တာမှတ်လို့။ ကဲ... မတဆုပ်၊ ခင်ဗျားကြားထဲ ကနေမှဝင်ပြီး၊ အထွန့် တက်မနေနဲ့။ ပေးငွေနှစ်ရာ ရော... ကက်ဆက်ခွေတစ်ခွေယူ။

မတဆုပ် စဉ်းစားနေမိသည်။ အိမ်မှာက လေးဒီယိုလေးပဲ ရှိတာ။ အံ့မယ်မဆိုးလှပါဘူး။ နာမည်လေးကလည်း ပိုးမမတဲ့။ တောင်ဦးသူရယ်လို့ ဘုရားစူးပြောတောင် ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီပုံထဲ

မှာများ လှချက်ကတော့ မထူးဘူး ဟောဒီတန်းပေါ် ဒီအတိုင်း ထောင်ထားမှပဲ။ ဒါမှ ဝယ်ပြီးသားဆိုတာ လူကြီးတွေသိမှာ။ မို့ထပ်လာရောင်းနေမှ ဗဟုတပေဖြစ်နေဦးမည်။ ကိုသာအေးကြီးကမူ ကုန်သွားတဲ့ ငွေနှစ်ရာကာမိအောင် ဘယ်နှခေါင်းညှပ်ရပါ့ဟု စဉ်းစားနေပါသည်။

ဒီကြားထဲ ဒီရက်ပိုင်းမှာ တောင်ဦးရွာလေးကို ဟိုးမြစ် ကမ်းဘက်ဆီက အလှူခံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာပါသည်။ အုပ်စု ထဲက ရွာတွေမှာ အလှူခံခွင့်ရဖို့ ဦးခင်မောင်ကြူဆီခွင့်ပြုချက်လာ တောင်းတော့။ ဒီဦးပဉ္စင်းတွေကိုလည်း ချမ်းသာမပေး။ ခွင့်ပြုချက် ယူရင်း တစ်ခွေအားပေးခိုင်းသည်။ ဘုန်းကြီးနှင့် ဂေါပကအဖွဲ့က လည်း ဆီလျော်ချင်ဆီလျော် မဆီလျော်ချင်နေ၊ ပိုးမမအခွေထဲက သီးချင်းတစ်ပုဒ်ဖွင့်လိုက်၊ အပြောအဟောနှင့် အလှူခံလိုက်၊ နောက် ထပ်တစ်ပုဒ်ဖွင့်လိုက်နှင့်မို့ ဦးခင်မောင်ကြူကတော့ သဘောကျ သည်။ သူ့တူမ ပိုးမမအသံကိုပါ တစ်ခါတည်း ကြေညာပြီးရာ ကျသွားရော မဟုတ်လား။

အနောက်တံခါးဖားက ရွှေမောင်တို့ ပေတိုးတို့ဆီလည်း တောင်ဦးရွာက ဆယ်အိမ်ခေါင်းတွေ ရောက်ကြသေးသည်။ ရွာမှ နှာရေးရှိလျှင် ဒီလူတွေက ဝိုင်းထောင်အကောက်ကောက်ပွဲလုပ် ပေးနေကြဖြစ်သည်။ ခက်တာက ပြည်သူ့ရဲတွေဆိုတာလည်း တရား မဝင်လောင်းကစားပိုင်း၊ ကြက်ပိုင်းတွေရှိပါက အချိန်မရွေးဝင်

ရောက်ဖမ်းကြမှာဖြစ်သည်။ ဒီလိုတော့ဖြင့် ဦးခင်မောင်ကြူအဖြစ် မခံနိုင်ပါ။ တောင်ဦးရွာမှာ ဒါမျိုးတွေလုံးဝမရှိစေရပါဘူးဟု အာမခံ ခဲ့ရ၏။ ဒါပေမဲ့ ဒင်းတို့ လုပ်စားနေကြတာလည်း ရွာလူကြီးက မသိမဟုတ်။ လူကြီးပီပီ၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကဲ... ဒီတော့ ဒီကျေးဇူးတွေထောက်သောအားဖြင့် ပေတိုးက အသိဆုံးပါ။ ရွာမှာ ဒီလိုအဖွဲ့တွေ ဘယ်နှစ်ဖွဲ့ဆိုတာ စာရင်း သေချာကောက်၊ ဒီ ပိုးမမဆိုတာ သူကြီးတူမပါလို့ သေချာပြော၊ တစ်ဖွဲ့ကိုနှစ်ခွေမယူမနေရလို့၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်းကို ပိုးခွေး ပြောပြီး အပြန်တွင် ပေတိုးလက်မှာ ဖဲထုပ်တွေနှင့်ဆင်ဆင်တူသော ကက် ဆက်တွေ တစ်ထပ်ကြီးကျန်နေခဲ့သည်။

ဒါနှင့် တောင်ခွေတွေက မကုန်ချင်သေးတော့ ရွာထဲကို လှည့်ချင်သည်။ ဒန်အိုးပေါက်ကြေးအိုးပေါက်သည်တွေကိုပါ ရောင်းရသည်။ ဟိုဘက်ရွာကလည်း ဒီအခွေကိုပါပဲ မယူမနေရမို့ ဝယ်ပြီးသား ပြောလည်းမရ။ ကြာတော့ ပုံပြင်ထဲကလို ဘုရင်ရဲ့ ရွှေထုပ်ကို လမ်းမပေါ်ချထား၊ ကောက်ယူသည့်လူ ဒဏ်ပေးသလို ပင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကြားတာက ဒီအုပ်စုတွေမှာသာမက။ ပိုးမမ အခွေက တခြားအုပ်စုတွေ မြို့နယ်တွေမှာလည်း အခုလိုဝင်ရောင်း ပေးပေးနေသည်ဟု ကြားရပါသည်။

ရွာထဲက ထန်းသမား၊ ယာသမား မုန့်စိမ်းပေါင်းသည် အသုပ်စုံသည်၊ မုန့်လေပွေသည်၊ ချဉ်ပတ်သည်၊ နွားကျောင်းသား

ဆိတ်ကျောင်းသား၊ဘုန်းကြီး၊ သီလရှင်၊ ဧည့်သည်၊ လူစိမ်းပါမကျန်
ရောင်းတာတောင်မှ ခွေကနှစ်ဆယ်လောက်ကျန်နေသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ရေစကြိုမောင်ပန်စင်
ကိုလည်း တစ်ခွေဝယ်ခိုင်းရ၏။ မြို့ပေါ်ကနေ ကျောင်းဆရာ
လာလုပ်နေကြသော ဆရာမဒေါ်တင်တင်ဝင်းတို့၊ ဆရာဦးဖိုးနီ၊
ဆရာ ဦးကျော်ဝင်းတို့ကိုပါ တစ်ခွေစီ အားပေးခိုင်းရသည်။
ဆရာတွေ ကမြို့ပေါ်ကအိမ်မှာဝယ်ပြီးသားပါဆိုလို့လည်း မရပါ။
ရွာမှာနေ ရွာရေကိုသောက်မှတော့ ဒီရွာက သူငယ်မကို အားပေးရ
မည့်တာဝန်ရှိနေပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဝိုးမမရဲ့အခွေကို တစ်နှစ်ပတ်လုံး ကြီးစားပမ်း
စားရောင်းလာလိုက်ကြရာပြီးခဲ့တဲ့လကမှ ရောင်းကုန်သွားလို့ 'ဟင်း'
ချမည်မကြံသေး။ ဝိုးမမရဲ့ ပထမဦးဆုံးအခွေ၊ အဝယ်လိုက် အားပေး
ကြ၍ပေါက်သွားသဖြင့် အခုလိုဒုတိယအခွေကို ကောင်းသည်ထက်
ကောင်းအောင် ကြီးစားထုတ်လုပ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါ
သည်။

ဝိုးမမရဲ့ ဒုတိယစီးရီးခွေက 'စိတ်ညစ်မနေနဲ့ အဲဒါ
သိပ်ချစ်လို့' ဟု၍ဖြစ်ပါသည်။ တောင်ဦးရွာသူရွာသားတွေကမူ
ဝိုးမမရဲ့ ခွေထွက်လာမည့်အချိန်ကို ရင်ထိတ်စွာနှင့် စောင့်ကြိုမော
နေကြပါလေပြီ။

မောင်သင်းထုံ(ကျောက်မဲ)

မောင်ရည်သွေး

လမ်းစဉ်အိုး

ကျပ်မှာ သူ့ကမိန့်တတိုင်း သူ့ကို စောင့်မိမိပေးပြီး သူ့ကတို
သူ့ကတယ်။ ဘုံပြုစရာကောင်းတာက ဘုံဒီကချိန်မှာ မိမိကစ
သူ့ကတို၊ တန်ဆောင်မုန်း၊လပုည၊လ လမ်းကြီးက ထိန်ထိန်
သူကတယ်။

လမင်းစဉ်အိုး

၁၉၇၈ ၇၆၀ ၁၉၇၈ ၇၆၀ ၁၉၇၈ ၇၆၀

ခုလို... တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ည။ ကျုပ် မှတ်မိပါသေး
ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အံ့စက ပြန်ပြောမှဖြစ်မှာပါ။

မကြွေ ဆိုတာက သားဖွားဆရာမ။ ကျုပ်တို့ရွာကသား
ဖွားဆရာမလေ။ ကျုပ်တို့ရွာမှာ တိုက်နယ်ဆေးခန်းဆိုတာရှိတယ်။
ကျေးရွာအုပ်စု ဆေးခန်းပေါ့။

မူလပထမ ဆေးခန်းစဖွင့်စကတော့ ကျေးလက်ကျန်းမာ
ရေးမှူး၊ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်၊ သားဖွားဆရာမတစ်ယောက်၊
ဘာညာ... ဘာညာ ခိုင်းတဲ့ ဆေးခန်းအကူတစ်ယောက်။ အဲထဲလို
တွေရှိရာကနေ ကျန်းမာရေးမှူးတို့ သူနာပြုဆရာမတို့ဆိုတာ တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားပြီး နောက်ဆုံး
တော့ ကျုပ်တို့ရွာဆေးခန်းမှာ မကြွေတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။

အဲဒီတော့ မကြွေနေဆေးခန်း၊ ဆေးခန်းနဲ့ မကြွေ၊ အဲသလို
နေလာခဲ့ရာက...

ဆေးခန်းက ကျုပ်အိမ်နဲ့ကပ်လျက်ပါ။ ခြံစည်းရိုးလေးပဲ
ခြားတယ်။ သို့ပေမယ့် ဆေးခန်းနဲ့ ကျုပ်အိမ်၊ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်
ကလေးတော့ ရှိတာပေါ့။

မကြွေက ဆေးခန်းဝင်းထဲက သီးသန့်အိမ်ကလေးမှာနေ
တာပါ။ သူနဲ့အတူနေတာက ရွာလူကြီး ဦးဆေးငုံရဲ့သမီး အပျို
ပေါက်မလေး မိအေးနဲ့လေ။ မိအေးဆိုတာက မိအေးဆိုတဲ့ အတိုင်း
အေးလိုက်တာမှ ရေခဲတုံးတောင် ရှုံးလောက်ထင်ရဲ့။ ကဲ...
ထားပါတော့။

ကျုပ်ပြောချင်တာက မိအေးအကြောင်းမဟုတ်ဘူး။
ဆရာမ မကြွေအကြောင်း။ အပြည့်အစုံပြောရရင် ကျုပ်နဲ့ မကြွေ
အကြောင်း။

ကျုပ်တို့ရွာဆေးခန်းကို မကြွေရောက်လာတော့ ကျုပ်က
အပျိုကလေးမှတ်နေတာ။ နောက်တော့မှ သိရတာက တစ်ခုလပ်
ဆိုပဲ။ သူဟာသူတစ်ခုလပ်လပ် နှစ်ခုလပ်လပ် ဒါကအရေးမကြီး
ပါဘူး။ အရေးကြီးတာက ကျုပ် လူပျိုသိုး ငထုံ၊ ငအနဲ့ မကြွေနဲ့
ရေစက်ဆုံပုံကလေးပါ။

ရွာက ကျုပ်ကို လူထုံ၊ လူအ၊ လူရိုး၊ နှာခေါင်းထဲ
လက်ညှိုးထိုးတာတောင် ပါးစပ်နဲ့ မကိုက်တတ်တဲ့ အကောင်လို့
ရွာက သတ်မှတ်ထားကြတာ။ အမှန်ကတော့ ကျုပ်က အေးအေး
နေတတ်တာပါ။ အေးအေးပဲ နေချင်တယ်လေ။ အပူမရှာချင်ဘူး။
ကျုပ်မှာ မုဆိုးမ အမေအိုကြီးကို လုပ်ကျွေးရမယ့်တာဝန်ကရှိတယ်
မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့မှာ ယာသုံးဧက၊ လယ်ငါးဧကနဲ့ လုပ်ကိုင်
စားသောက်ရင်း ဘဝကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေချင်တယ်။
အဲဒါကို ကျုပ်ကို လူရိုးလူအလို ဆိုကြပြန်ရော။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ရွာခလေ့ ရပ်ခ
လေ့ ဆိုတာလို ည၊ ညအခါ ကျုပ်က အပျိုထွက်လည်လေ့ မရှိဘူး။
ည၊ ညအခါဆိုရင် ကျုပ်အိမ်ရဲ့ တစ်ဖက်အိမ် 'ဘကြီးစံ' အိမ်မှာ
ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့ရင်းနဲ့ အချိန်ကုန် တာက
များပါတယ်။

အဲသလိုအချိန် ကျုပ်အိမ်မှာကတော့ အမေအိုရယ်၊ မိအေး
ရယ်၊ ဆရာမ မကြွေရယ်၊ ညစဉ်ညတိုင်းလိုလို စကားဝိုင်းဖွဲ့
အချိန်ကုန်လေ့ရှိကြတယ်။ ကျုပ် အိမ်ပြန်ရောက်မှ မိအေးနဲ့ ဆရာမ
မကြွေလည်း အိမ်ပြန်အိပ်ကြတာပဲ။

ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ရွာ ဆေးခန်းဆိုတာက မြို့နဲ့
တော်တော်ကို ဝေးပါတယ်။ ချောင်ကျခေါင်လှတဲ့ တောအရပ်ပေါ့။
ဒါကြောင့်လည်း ဆေးမှူးမမြဲ။ သူနာပြုဆရာမ မမြဲဘဲ၊ သားဖွား

ဆရာမ မကြွတစ်ယောက်ပဲ မြဲနေတာပေါ့။ ဘာညာ... ဘာညာ နိုင်တဲ့ ဆေးခန်းအကူကို မောင်ကြီးလည်း ဆေးခန်းမှာ မလုပ်တော့ဘဲ ခေါင်းပွဲစား ပဲပွဲစားနဲ့ ဟန်ကျနေလေရဲ့။ ဒီတော့ ရွာဆေးခန်းမှာ မကြွဟာ ဆေးမှူး၊ မကြွဟာ သူနာပြု၊ မကြွဟာ သားဖွားဆရာမ၊ မကြွဟာ ဆေးခန်းအကူ။ အားလုံးတာဝန်ဆိုတာ မကြွခေါင်းပေါ်မှာ။

ဒါပေမဲ့ မကြွ ညည်းတာညူတာ ကျုပ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ အင်မတန်ကို စိတ်ရှည်နိုင်၊ သည်းခံနိုင်၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့ဆရာမ။ တစ်ခါ... တစ်ခါများ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေက ညဉ့်နက်သန်းကောင် ကလေးမွေးဖို့ လာခေါ်လည်း လိုက်သွားတာပဲ။ ဖျားနာလို့ လာခေါ်ရင်လည်း လိုက်သွားတာပဲ။ ဘယ်အချိန်ဘာဖြစ်လို့ဆိုဆို လူနာအတွက် အသက်ရှင်နေတဲ့ ဆရာမလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။

ကျုပ်တို့ တောရွာမှာကတော့ ဆရာမ လာခေါ်တယ်ဆိုရင် လူနာရှင်က ကိုယ့်လှည်းနဲ့ ကိုယ်လာခေါ်ကြတာပါပဲ။ အိမ်ပြန်ပို့လည်း လူနာရှင်ကပဲ လှည်းနဲ့ ပြန်ပို့ကြတာ။ အဲ... ဆရာမ မြို့တက်တဲ့အခါမှာတော့ ကျုပ်လှည်းကတော့ ဒိုင်ခဲပဲ။ ရွာလူကြီးဘကြီး ဆေးငုံက-

‘ဟေ့ကောင်... ငဖြိုး’
‘ဗျာ’

‘မင်းကို တစ်ခြားလှည်းကူလီ ငါမချဘူး၊ ဆရာမ လှည်းကူလီပဲ။ ဆရာမ ဘယ်သွားချင်... သွားချင် အဲဒါ မင်းတာဝန်ပဲ’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ဘကြီး’

ဒီလိုနဲ့ ဆရာမ မြို့တက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်ဟာ ဆရာမရဲ့ လှည်းကူလီပေါ့။

ဆရာမကို မြို့ကို လှည်းနဲ့ အပို့၊ တစ်နေ့မှာတော့ မိုးကြီးလေကြီးကျ၊ ဒုက္ခသိပ်ရောက်ရတယ်။ ခရီးဝေးသွားတယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း လှည်းပေါင်းမိုးတော့ ပါတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရွာနဲ့မြို့နဲ့က ဆယ်လေးမိုင်လောက်ဝေးပြီး ကြားထဲမှာ ချောင်းအတန်တန် မြောင်းအတန်တန် ဖြတ်ရသေးတယ်။ အဲဒီနေ့ မြို့ကိုအသွား ‘ခပေါင်းခြံ’ ချောင်းရေဟာ လှည်းကူးလို့ မရအောင်ကို ချောင်းရေကြီးနေတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီဘက်လမ်းမှာ အိပ်ရတာပေါ့။ ကျုပ်ကတော့ လှည်းသမားဆိုတော့ ကောက်ရိုးတွေ လှည်းအောက်ခင်းပြီး လှည်းအောက်မှာပဲ အိပ်တော့တယ်။ ဆရာမနဲ့ ဆရာမရဲ့ ကိုယ်ရံတော် မိအေးတို့ကတော့ လှည်းပေါ်မှာ အိပ်ပေါ့။ မိအေးဆိုတာကတော့ ကလေးတို့ဘဝ အိပ်ဆိုအိပ်လိုက်တာပဲ။ ချောင်းကမ်းစပ် အင်ပင်ကြီးအောက် လှည်းရပ်၊ နွားတွေချည်၊ အိပ်ကြမယ်ဆိုတာနဲ့ မိအေးကတော့ လှည်းပေါ်မှာ ‘ခေါ’ကနဲပဲ။ ဒါပေမဲ့ မအိပ်နိုင်သူက ဆရာမ။

ဆရာမဟာ လှည်းပေါ်ကဆင်းပြီး ကျုပ်ရှိရာ လှည်း

အောက်ကို ရောက်လာတယ်။

‘ကိုဖြိုး’

‘ဗျာ...’

‘ရှင်... မအိပ်သေးဘူးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာမ’

‘ကျွန်မကို ဆရာမ ဆရာမနဲ့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာမ’

‘အေးပါလေ ဆရာမပဲပေါ့၊ ထားပါတော့၊ ရှင့်ကို စကား ပြောစရာရှိလို့၊ မိန်းမတွေအကြောင်း’

‘ဗျာ...’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မိန်းမတွေအကြောင်းပါ၊ ဆရာမသားဖွား ဆရာမလုပ်လာတာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ၊ ဝါသနာပါလို့၊ အဲဒီဝါသနာ ကြောင့် ကျွန်မ ယောက်ျားနဲ့ ကျွန်မ ကွဲခဲ့ရတာ...’

‘အို... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာမ’

‘ခွဲလို့တဲ့လေ... သူက သူဌေးသား၊ တန်ဆည်မှာ ဆန်စက်သုံးလုံး ဆီစက်နှစ်လုံးပိုင်တယ်၊ လယ်တွေယာတွေကလည်း အများကြီး ချမ်းသာတာ၊ မိဘတွေက ပေးစားလို့ သူနဲ့ ကျွန်မ ညားခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်လပြည့်အောင် မပေါင်းလိုက်ရဘူး၊ ကွဲရော’

‘ဪ’

‘မဪ...နဲ့ဦး၊ ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး၊ မိန်းမမှာလည်း အသည်းနဲ့ပါနော်... ကိုဖြိုး’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာမ’

‘ရှင့်မှာလည်း အသည်းမရှိဘူးလား ကိုဖြိုး’

‘ဗျာ... ဆရာမ’

‘ဪ... ရှင့်မှာလည်း အသည်းမရှိဘူးလားလို့ မေးနေတာ’

‘အင်း... ရှိတယ်ထင်ပါတယ်၊ ဆရာမ’

ကျုပ်လည်း ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ဆရာမက-

‘ဖြတ်တွေ၊ ခြင်တွေ၊ မှက်တွေကလည်း ကိုက်လိုက်တာ ကိုဖြိုးရယ်၊ ကျွန်မကို စောင်ခြုံပေးစမ်းပါ...’

‘ကျုပ်... မီးဖိုလိုက်မယ်လေ’

‘ဟင်အင်း... မဖိုနဲ့၊ မဖိုနဲ့၊ ရတယ်၊ စောင်သာခြုံပေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ညကြီး တောကြီးထဲမှာ ကျွန်မကြောက်တယ် ကိုဖြိုးရယ်၊ ဒီနားတိုးစမ်းပါ’

ကျုပ်မှာ သူ့အမိန့်အတိုင်း သူ့ကို စောင်ခြုံပေးပြီး သူ့နားတိုးသွားရတယ်။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက အဲဒီအချိန်မှာ မိုးကစဲသွားပြီး တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ည လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာလာတယ်။

‘ကိုဖြိုး’

‘ဗျာ... ဆရာမ’

‘လာပြန်ပြီ ဒီဆရာမ၊ ကိုဖြိုးဟာလေ၊ ရွာက ပြောပြောသလိုပဲ၊ တကယ့်ကို ရိုးပါ အ၊ ပါ၊ ရှင့်ကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ်၊ ပြောပြရဦးမယ်၊ နားထောင်မလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ၊ ပြောပါ နားထောင်ပါမယ်ဆရာမ’

‘ကဲ... ဒါဖြင့် နားထောင်၊ ဟိုရှေးရှေးထုံးက ရွာတစ်ရွာမှာ အင်မတန်မှ ရိုးလှ၊ အ၊ လှတဲ့ လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ရှိသတဲ့၊ အဲဒီလူပျိုကြီးဟာ ကာလသားတွေက မြှောက်ပေးလို့ သူကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးအိမ်ကို ညအခါ ရည်းစားစကား သွားပြောသတဲ့၊ အဲဒီအချိန်က အခုလို လကလေးကသာလို့ပေါ့၊ ကိုဖြိုးရယ်၊ သူတို့ နေကြတာက ကောင်မလေး ဗိုင်းငင်နေတဲ့ ‘အိမ်ကပြင်’ လို့ခေါ်တဲ့ လသာချောင်မှာပေါ့၊ အိမ်ကပြင်ထောင့်မှာ စဉ့်အိုးကြီးကလည်း ရှိသတဲ့ ကိုဖြိုးရယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာမ’

‘အဲဒီတော့ အဲဒီလူပျိုကြီးက ကောင်မလေးကို ရည်းစားစကားပြောချင်တော့ ဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဆရာမ’

‘မ၊ အခုကဲ့၊ ဘာပန်းနဲ့လဲ မသိဘူး၊ မွေးလိုက်တာဆိုတော့၊ ကောင်မလေးက ကျွန်မလည်း ပန်းပန်မထားပါဘူး။’

အင်း... ဒါဖြင့် လကလေးကလည်း ထိန်ထိန်သာလို့ကွယ်၊ လကလေးက ထိန်ထိန်သာတော့ ဘာဖြစ်သလဲလို့ ကောင်မလေး ကမေးသတဲ့၊ လကလေးက ထိန်ထိန်သာတော့ စဉ့်အိုးကြီးကလည်း ဝင်းလို့ကွယ်၊ စဉ့်အိုးကြီးကဝင်းတော့ ဘာဖြစ်သလဲလို့ မေးပြန်တော့ စဉ့်အိုးကြီးကဝင်းတော့၊ အင်း... နင့်ကိုငါချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်ဆိုပဲ၊ အဲဒီပုံပြင်ကို မကြားဘူးဖူးလား ကိုဖြိုး’

‘ကြားဖူးပါတယ်ဆရာမ’

‘ရှင့်မှာလည်း အဲဒီပုံပြင်ထဲက လူပျိုကြီးလိုပဲ၊ ရိုးလိုက်အ၊ လိုက်တာလွန်ရော၊ ဒီနားတိုးစမ်းပါ ကိုဖြိုးရယ်၊ ဖြုတ်တွေ၊ မှတ်တွေ၊ ခြင်တွေကလည်း ကိုက်လိုက်တာ အရမ်းပဲ၊ သေတော့မယ်’

‘ကျုပ် မီးဖိုလိုက်မယ်လေ’

‘မဖိုနဲ့ မဖိုနဲ့’

‘မိအေး နှိုးလိုက်ရမလား’

‘မနှိုးနဲ့ မနှိုးနဲ့’

ကျုပ်ကတော့ ဆရာမ အမိနဲ့အတိုင်းပဲ နေရပါတော့တယ်။

‘ကိုဖြိုး’

‘ဗျာ...’

‘ရှင်... ကျွန်မကို မရွံ့ဘူးလား’

- 'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာမ'
- 'ဪ... ကျွန်မမေးတာသာ ဖြစ်စမ်းပါ'
- 'မရွံပါဘူး ဆရာမ'
- 'တကယ်နော်'
- 'တကယ်ပါ ဆရာမ'
- 'သားဖွားဆရာမလေ'
- 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာမ'
- 'ဟင်း'

အဲသလို သက်ပြင်းကြီးချပြီး ဆရာမဟာ ငိုပါလေရော။
 ဆရာမ ငိုတာ ကျုပ် ဘယ်ကြည့်ရက်ပါ့မလဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ရွာက
 ဆရာမပဲ။ မကြည့်ရက်တာနဲ့ ချောရင်း နှစ်သိမ့်ရင်းက ကျုပ်တို့မှာ။

အင်း... နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပေါ့။ ခုဆိုကျုပ်အသက်
 ခုနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်။ မကြွေအသက် ရှစ်ဆယ်... ရှစ်ဆယ်။
 ဪ...။

'ကဲ... ကဲ... ဘိုးတော် အိပ်ကြရအောင်'

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ည။ လပြည့်ဝန်းကြီးက ထိန်ထိန်
 သာလို့။ အိမ်ကပြင်ထောင့်က စဉ့်အိုးကြီးကလည်း ဝင်းလို့။
 အမှတ်တရတွေလေ။

ကျုပ်က အဲသလို။ အတိတ်ညရဲ့ ပသာဒအလှကို ပျောင်း
 ဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးဖွာလို့ စားမြုံ့ပြန်ခံစားနေစဉ်မှာ-

'ဟဲ့... ဘိုးတော်၊ မကြားဘူးလား၊ ညဉ့်နက်ပြီလေ၊
 တော်... မြေးတွေ၊ ဇွီဒီယိုရုံက ပြန်လာတာတောင် မသိတော့ဘူး
 လား လာ... လာ...။ အိပ်ကြရအောင်'

'ဟေ... ဟုတ်လား အေး... အေး...။ လာပြီ...
 လာပြီ မကြွေ...'

မောင်ရည်သွေး

ကိုလင်း(စက်မှုတက္ကသိုလ်)

အရောင်းမြှင့်တင်ရေးနည်းဗျူဟာများ

ခင်ဗျားဆိုင်းနဲ့ အဆင်ပြေအောင် တစ်ခုတော့ ခုတ်ခမ်းမိ
တယ်ဗျ၊ ဝန်ဆောင်မှုပေး၊ ဝန်ဆောင်မှုရှိ အစွမ်းကုန်
လုပ်ပေးရမယ်၊ အကုန်သွယ်ရေးအဖွဲ့ဝင် ဝန်ဆောင်မှုရှိ ဆိပ်
ဖြိုက်တာ၊ ဖြီးတော့ ဝန်ဆောင်မှုကလေး၊ အခုဆိုရင်
လူတွေ ခင်ဗျားဆိုင်းကို ဆိပ်သဘောကုန်မယ်

အရောင်းမြှင့်တင်ရေးနည်းပျူဟာများ

စာအုပ် ၇၆၀ စာအုပ် ၇၆၀ စာအုပ် ၇၆၀

မြှင့်ဆွေတစ်ယောက် မနက်က လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထိုင်မိတာ မှားပြီလားဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် စဉ်းစားနေမိသည်။ များသောအားဖြင့် ထမင်းကြမ်းနှင့်ပြီးသော်လည်း ဒီနေ့မှ လမ်းထိပ်က လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ဘက် ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ နားထဲမှာ ဈေးကွက်စီးပွားရေး၊ မားကတ်တင်း၊ အရောင်းမြှင့်တင်ရေး၊ ဦးဝင့်ကျော် (ဘောဂဗေဒ)၊ အောင်မောင်၊ ကံစမ်းမဲ၊ ကျော်ရင်မြင့်၊ ဒီဇလေးရှင်း၊ မောင်ပေါ်ထွန်း စသည်တို့ဖြင့် ပြည့်သွားသည်။ ဈေးထဲမှာ ဝက်သားရောင်းတဲ့ မတင့်ယောက်ျား လှမောင်တို့တိုင်းက အပြောဆုံးဘုရင့်နောင်ဈေးကဆိုလား ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ရယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်း ဆရာလေးကိုကျော်အောင်ရယ်၊ မြှင့်ဆွေကတော့ ဘာမှ မသိဘူး။ အောင်မောင်းဆိုတာ ဇာတ်မင်းသား၊ ခြေထိုးအလွန်

ကောင်းတယ်လို့တော့ ကြားဖူးတာပဲ။ ဈေးကွက်တော့မသိဘူး။ ဈေးကွင်းဆိုတာတော့ မြင့်ဆွေတို့ ငယ်ငယ်က ဘောလုံးကန်တဲ့ ကွင်းပဲ။ အခုတော့ ပျံကျဈေး ဖြစ်သွားပြီ။ မောင်ပေါ်ထွန်း မသိပေမဲ့ မောင်ကျော်ထွန်းတော့ ကြားဖူးတယ်။ မြင့်ဆွေတို့ ဓနုဖြူ က ကြီးတော်ရဲ့ ငယ်ရည်စားလို့ ကြီးတော်ပြောဖူးလို့ပါ တောင် ဥက္ကလာဘက်မှာ စာဟောဆရာဆိုလား၊ စာရေးဆရာဆိုလား သေသေချာချာတော့ မသိပါဘူး။

အရောင်းမြင့်တင်ရေးဆိုတာ ဈေးရောင်းကောင်းအောင် လုပ်တာဆိုတာတော့ မြင့်ဆွေ သေသေချာချာ သိပါတယ်။ ဒီ လောက်ကြီး အဲဒါတွေလူမှမဟုတ်တာ။ အခုတစ်လော ဆိုင်လည်း အရောင်းနည်းနည်းပါးတယ်။ မြင့်ဆွေက ဘီအီးအဖြူဆိုင်ဖွင့်ထား တာပါ။ အမြည်းလေးအစုံနဲ့ပေါ့။ အာမီလေး၊ ဂျင်လေးလောက် လည်း ရပါတယ်။ အခုတစ်လော အရောင်းမြင့်တင်ရေးဆိုတဲ့ ဟာကြီး လုပ်ချင်နေတာပါ။ တစ်လုံးဝယ်၊ တစ်လုံးလက်ဆောင်ပေး၊ ဘယ်ဖြစ်လိမ့်မလဲ၊ တစ်လုံးရောင်းမှ နည်းနည်းလေး မြတ်တာ၊ ဒီလိုဆိုရင် မိုးရာသီ အထူးဈေးရောင်းပွဲတော် ဘီအီးတစ်လုံး ဝယ် သောက်လျှင် အာခြေခြောက်တစ်ချောင်း(သို့) အမဲကြော်တစ်လုံး အခမဲ့၊ သင်ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ရွေးချယ်ခံစားနိုင်ပါပြီ။ အင်း!

ဒါလည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။ အရက်သောက် သူတိုင်း သောက်ရေ အခမဲ့။ ရေဖိုးယူလို့ကတော့ ဆိုင်ရှင်ကိုတောင် ခေါင်းရိုက်သွား ဦးမယ်။ မြင့်ဆွေခေါင်း ရှုပ်လာသည်။ 'ဟာ အတော်ပဲ' မြင့်ဆွေ ဝမ်းသာသွားသည်။ ကျူရှင်ဆရာလေး ကိုကျော်အောင်ရယ်၊ ဟိုဘက်လမ်းထိပ်က ရေခဲခြစ်ရောင်းတဲ့ ကိုငယ်လေးရယ်၊ အရက် သောက်ဖို့ဝင် လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မြင့်ဆွေစကားပြောဖော်၊ တိုင်ပင်ဖော် ရသွား၍ဖြစ်သည်။

'လာ... ဆရာကျူရှင်နဲ့ ကိုငယ်လေး၊ ဒီနံ့မှာပဲထိုင်၊ ဘာသောက်ကြမလဲ'

'အေးကွာ၊ မြင့်ဆွေရေ တို့ကို ဂျင် တစ်ပိုင်းရယ်၊ ဆော်တစ်ပွေရယ်၊ ဆီဗူးသုတ်တစ်ပွဲ ရယ်လုပ်ကွာ'

ဆော်တစ်ပွေ ဆိုသည်မှာ ဆော်ဒါတစ်လုံးကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ မြင့်ဆွေက ဖန်ခွက်ချ၊ ရေဗူးချ၊ ဆော်ဒါနှင့် ဂျင်ချပေး အမြည်း လှမ်းမှာလိုက်ပြီး သူ့အခေါ် 'ဆရာကျူရှင်'တို့ ဝိုင်းမှာပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မြင့်ဆွေက 'ကိုကျော်အောင်တို့ကို ပြောစရာရှိလို့ဗျ' စကားစသည်။ 'လာမပြောနဲ့ ကုမုဒြာဖတ်ပြီးသား' ကိုငယ်လေး ကဝင်နောက်နေသေးသည်။ ကိုကျော်အောင်က ဂျင်နှင့် ဆော်ဒါ စပ်၊ သံပုရာသီးစိပ် ညှစ်ပြီးတော့မှ-

'ပြောလေမြင့်ဆွေ'

ဒီလိုပါ။ ဆိုင်က အပြိုင်အဆိုင်တွေ များလာလို့လား မသိဘူး။ အရောင်းအဝယ်ပါးတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ကတော့ အတွေ့အကြုံပိုများတော့၊ အင်း... ကိုကျော်အောင်တို့ မနက်က ပြောနေတဲ့ ဆေးပရိုမိုးရှင်းဆိုလား။ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်း မလဲလို့

ကိုကျော်အောင်က အရက် တစ်ငုံနှင့် အမြည်းတစ်ဖက်ပါ စားပြီးမှ-

အင်း အရောင်းမြှင့်တင်ရေး နည်းတွေကတော့ အများ ကြီးရှိတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဆိုင်အခြေအနေ၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် မှာရှိတဲ့ လူတွေ အနေအထားကြည့်ပြီး ကိုယ်ရည်ရွယ်တဲ့ ပစ်မှတ်က ဘယ်လိုလူတန်းစားလဲ။ ပစ်မှတ်ကို မှန်အောင်ပစ်နိုင်ရမယ်ဗျာ။ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ဝိစကီတို့၊ ပင်လယ်စာတို့၊ ယူရိုပီယံ အစား အသောက်တို့နဲ့ လူတွေကို ဆွဲဆောင်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲ

ကိုငယ်လေးက-

*အဲဒီ အချက်ကတော့ လက်မခံနိုင်ပါဘူးဗျာ။ အခု အငှားရခန်းဆိုတဲ့ စာရေးဆရာမလေးတွေ ရေးတဲ့ အချစ်ဝတ္ထုတွေ ကြည့်ပါလား။ အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေ အများကြီးကြား ညှပ်ရေးထား တား သူတို့ရဲ့ ပစ်မှတ်က အင်္ဂလိပ်စာတတ်တဲ့ လူတန်းစားကို ရည်ရွယ်တာနေမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ငှားဖတ်နေတာက အင်္ဂလိပ် စာဘာမှမတတ်သေးတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတွေ၊ အဲဒါကျ

တော့ ပစ်မှတ်ကလာပြီး တည့်တည့်မှန်တာ ဟုတ်လို့လား*
ကိုကျော်အောင်က-

အဲဒါကတစ်ပိုင်းလေဗျာ

ကိုငယ်လေးက-

တစ်ပိုင်းရယ် ဆော်ဒါရယ်မှန်းသိပါတယ်

ဝင်နောက်သည်။ မြင့်ဆွေက-

ကိုငယ်လေးနေပါဦး။ ကိုကျော်အောင် ပြောတာ နား ထောင်ပါဦး

ဟု ဝင်တားရသည်။ ကိုကျော်အောင်က ဖန်ခွက်ထဲက လက်ကျန်လေးဖြတ်လိုက်ပြီးမှ-

ခင်ဗျားလို ဆိုင်အနေနဲ့ကျတော့ ကံစမ်းမဲတို့ လျှော့စျေးတို့ ကြော်ငြာလုပ်ဖို့ တို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေဗျာ

ကိုငယ်လေးကဝင်၍-

ကိုကျော်အောင်၊ တီဗွီတွေ၊ ရေဒီယိုမှာ ဆေးလိပ်နဲ့ အရက်မကြေငြာရဘူးဆို

မြင့်ဆွေက-

ဟုတ်တယ်လေ၊ ပိတ်ထားတာကြာပြီပဲ

ကိုငယ်လေးက-

*ဟိုဆေးလိပ်ကတော့ ကြေငြာနေတယ်ဗျာ။ တစ်နေ့က ကျွန်တော်ရေခဲခြစ်ရောင်းနေတုန်း၊ ဘေးအိမ်က တီဗွီဖွင့်လို့ ကြား

လိုက်တာပါဗျာ၊ ဘာတဲ့ ရွှေပြည်စိုး... ရွှေပြည်စိုး'

ဆိုပြီး ခေတ်ဟောင်းရွှေပြည်စိုး သီချင်းကို ညည်းပြ
နေသည်။ မြင့်ဆွေက-

'ကိုယ်လေး မူးရင်လည်း အေးဆေးနေစမ်းပါဗျာ'
ဟုဝင်တားရသည်။

လဆန်းရက်လည်းဖြစ်၊ နေဝင်သွားသည်မှာလည်း ကြာပြီ
ဖြစ်သဖြင့် လထွက်လာပြီဟု မထင်ပါနှင့်။ အင်္ဂလိပ်လို လဆန်းရက်
တော်တော်မှောင်လာရင် အရက်ဆိုင်တွေမှာ လူများလာတာကို
ပြောချင်တာပါ။ မြင့်ဆွေက သိပ်မရောင်းရဟု ပြောသော်လည်း
စားပွဲလေး(၆)လုံးခန့်မှာ လူစုံနေပြီး အခြားစားပွဲလေးတွေမှာလည်း
တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စဖြင့် ထိုစဉ်မှာပင် စာရေးဆရာမဲကျော်
ဝင်လာသဖြင့် ကိုကျော်အောင်ကလှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ဂျင်တစ်ပိုင်း
နှင့် ကန်စွန်းပလိန်းတစ်ပွဲထပ်မှာပြီး မြင့်ဆွေ၏အရက်ဖြူဆိုင်လေး
အရောင်းမြင့်တင်ရေး အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲကို ဆက်ကြသည်။

မဲကျော်က-

'ဈေးအိမ်သာလိုဆိုလည်းကောင်းသားဗျာ၊ သုံးခါပါလျှင်
တစ်ခါအခမဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် ခုနှစ်ရက်ဆက်တိုက်အားပေးသူများကို
ဗလာမပါကံစမ်းမဲများပေးနေပြီ လုပ်လို့ရတယ်ဗျ'

ကိုကျော်အောင်က-

'ဟာ... မဲကျော်ကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ၊ မြင့်ဆွေက
တကယ်သိချင်နေတာကွ၊ ငါတို့ ကျူရှင်လောကမှာတော့ ဒသမ
တန်း၊ ဘာသာစုံအထူး၊ နှစ်နှစ်ဆက်တိုက်အားပေးသူများကို
နောင်နှစ်အခမဲ့'

အတည်ပေါက်နှင့် ဝင်နောက်သည်။ မြင့်ဆွေက-

'နေပါဦး၊ ကိုမဲကျော်တို့ မဂ္ဂဇင်းလောကမှာတော့ ၅အုပ်
မြောက်အထူး၊ ၁၀အုပ်မြောက်အထူး၊ တစ်နှစ်ပြည့်အထူးဆိုပြီး ထူး
ထူးမထူးထူး၊ အထူးထုတ်ဆိုပြီး ရိုက်စားလုပ်ရတာပေါ့'

တော်တော် မူးနေပြီ ဖြစ်သော ကိုယ်လေးက-

'အဲဒီလိုနယ်ပယ်တိုင်းမှာ စီးပွားရေး အဲလေ အရောင်း
မြင့်တင်ရေးရှိတယ်ဆိုရင်၊ မြင့်ဆွေ ဆိုင်မှာလည်း၊ ပရိုမိုးရှင်းဆိုတာရှိ
ရမှာပေါ့၊ မရှိသေးရင်မြင့်ဆွေ၊ ဟော့ကောင်ဝယ်လိုက်'

ဟု အာလေးကြီးနှင့် ဝင်ပြောသည်။

ကိုကျော်အောင်က အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးမှ-

'ခင်ဗျား ဆိုင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် တစ်ခုတော့ စဉ်းစားမိ
တယ်ဗျာ၊ ဝန်ဆောင်မှုလေ၊ ဝန်ဆောင်မှုကို အစွမ်းကုန်လုပ်ပေးရ
မယ်၊ အရက်သမားဆိုတာ ဝန်ဆောင်မှုကို သိပ်ကြိုက်တာ ပြီးတော့
ဝန်ဆောင်မှုအားလုံး အခမဲ့ဆိုရင် 'လူတွေ ခင်ဗျားဆိုင်ကို သိပ်
သဘောကျမှာဗျ'

မြင့်ဆွေက-

‘အဲဒါက ဘာတွေလုပ်ရမှာလဲဗျာ။ ဂျီကျနေတဲ့ လူတွေ
ချော့ရမယ်ဆိုရင်တော့ တော်ပါပြီဗျာ။ ဟိုနေ့က ထုံကြီးတို့အဖွဲ့
မန္တလေးရစ်တစ်လုံး မှာသောက်တယ်။ နည်းနည်းလည်း မူးလာရော
မန္တလေးရစ်က ဒိတ်လွန်နေပြီလုပ်ရော။ ပုလင်းမှာ ကုန်ဆုံးရက်ပါ
ရမှာပေါ့။ မပါရင်ပိုက်ဆံမပေးနိုင်ဘူးထပြီးရစ်တော့တာပဲဗျာ’

ကိုကျော်အောင်က လက်ကျန်ခွက်လေး မော့လိုက်ပြီး

မှ-

‘အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဖန်ခွက်တွေက အမြဲသန့်ရှင်းနေရ
မယ်။ လိုအပ်လို့ ဆေးခိုင်းရင် ငြူစုမှုမရှိရဘူး။ သောက်ရေတောင်းနေ
ရတာမျိုး မဖြစ်စေရဘူး။ ဟိုဘက်ထိပ်က အမြည်းစားချင်လို့၊
ဆေးပေါ့လိပ်ဝယ်ချင်လို့ဆိုလည်း စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက် လွတ်
ဝယ်ခိုင်းပေးရမယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ’

မြင့်ဆွေက-

‘ဒါဆိုရင် ရောင်းအားတက်လာမှာလားဗျာ
စာရေးဆရာမဲကျော်က လက်ကျန်လေးဖြတ်ပြီးမှ-
‘အနည်းနဲ့အများ တဖြည်းဖြည်းခြင်းတော့ တက်လာမှာ
ပေါ့’

ဟုဝင်ပြောလေသည်။ ‘မြင့်ဆွေက-
‘ဒါဆိုရင်ဟုတ်ပြီဗျာ။ မနက်ဖြန် မောင်ညာဏ်ခေါ်ပြီး

အရက်တိုက်ပြီးမှ ဆိုင်းဘုတ်ပြန် ရေးခိုင်းမယ်။ ကိုကျော်အောင်
ဘယ်လိုရေးရမလဲ’

ကိုကျော်အောင်က နောက်ဆုံး အမြည်းဖတ်လေးကောက်
စားလိုက်ပြီး-

‘ခင်ဗျား ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှာပဲ အဆင့်မြင့် ဝန်ဆောင်မှုနှင့်
ဝန်ဆောင်မှု အခမဲ့လို့ ထပ်ရေးလိုက်ရုံပါပဲ’

‘ကဲ... ကိုငယ်လေး လစ်မယ်လေ။ ဒီည အင်္ဂလန်ပွဲရှိ
တယ်လေ’

ဟုဆိုကာ မတ်တပ်ရပ်သည်။ ကိုငယ်လေးလည်း ယိုင်
တိုင်တိုင်နှင့်ထရင်း

‘အင်္ဂလန်ပွဲရှိလည်း မကြည့်ရပါဘူးဗျာ။ မိန်းမက တရပ်
ကားလေ။ အင်္ဂလန်ထက်တရပ်က အရေးကြီးတယ်တဲ့ အိမ်နီးချင်း
လေဗျာ’

မြင့်ဆွေ၏ အရက်ဆိုင်မှာ ရောင်းအားတက်လာပါသည်။
ဝန်ဆောင်မှု အခမဲ့ကြောင့်လား။ ဘာလားတော့မသိ။ ဝါထကင်း
လွတ်လည်းဖြစ်၊ ဆောင်းလည်းဝင်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ရပ်ကွက်ထဲက
အရက်ဆိုင်တွေ လူပြန်များလာစမြဲဖြစ်ပါသည်။ အခက်အခဲလေးတွေ
တော့ရှိပါသည်။ ပထမတစ်ခုမှာ မုန့်ဆိုင်က ဦးခင်ဝင်း။ ဝန်ဆောင်

မူ အခဲဆိုပြီး ပြန်ဖို့ ဆိုက်ကားငှားခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ ဆိုက်ကားခ
 ဆိုင်မှာ ယူလိုက်၊ မြင့်ဆွေဆိုင်က ဝန်ဆောင်မှု အခဲ ဆိုပြီး
 ရစ်ခြင်း၊ နောက်တစ်ခုက မူးပြီးအမြဲအန်တတ်သော စာရေးကြီးကို
 ခင်ဆောင်ကြည်ကို ရေပတ်တိုက်ပေးရခြင်း၊ ဆိုင်းဘုတ်ပြန် ချရ
 ဆောင် အခက်အခဲကတော့ ကိုငယ်လေးတစ်ယောက် မူးပြန်
 သွားပြီး လမ်းတွင် ရန်ဖြစ်သဖြင့် ရပ်ကွက်လူကြီးက ဆွဲသွားသော
 အခါ သူမိန်းမက ဆိုင်ရှေ့တွင် လာအော်ဆဲပြီး၊ ဝန်ဆောင်မှု
 အခဲဆိုရင် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေဆီ ပြန်လိုက်ရှင်းပေး၊ ဝန်ဆောင်မှု
 အခဲဆိုလို့ သူ့ယောက်ျားဒီလောက်သောက်တာဆိုပြီး လာအော်
 ခြင်းတို့သာဖြစ်ပါသည်။

ကိုလင်း(စက်မှုတက္ကသိုလ်)

သီဟသက်တံ

အမှိုက်ပုံနှိမ်းတဲ့ အလွမ်းဘောင်းဘီ

ကျေးပဲလောက် ကောင်ပြည်စီးမှ လျှပ်စိတ်ထဲ ခဏခဏ
 ထည့်ပိုက်သည်။ ခမုန်သည်တော်ပဲ ဆိုချင်ဆို သူမကို
 မပေးနှင့်။ သူမကိုပဲလောက်တောင် သူက နာသွားမှမူရိပ်
 နေမိသည်။ ဒီပုံကို မိတ္တူလက်ခံထားပြီး သူမကို မေ့ရမည်
 ဟု စတုရသစ်ပေါ်လာသည်။

အမှိုက်ပုံနှိပ်တဲ့ အလွမ်းဘောင်းဘီ

*** **

(၁)

ကမ္ဘာပင်တွေက မျက်စိရှေ့မှာ ပသာဒကျအောင် ယိမ်းထိုးကခုန်နေသည်။ သောတကြည်လင်ဆေး စားစရာမလိုဘဲ သူတို့အော်မြည်သံက သာယာခြင်းတေးကို ဖွဲ့သီသည်။ လေအတွေ့မှာ မြည်ချင်တိုင်း မြည်နေသည်ကိုက နားအရသာ။ ချစ်သူလမ်းကြားလေးထဲတွင် မျိုးသင်းနှင့် တင်လင်းမေတို့နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်ခြင်းအပေါ် ဖြန့်ကျဲကျနေသည်။ အလိုက်မသိသော ခဲပူမိသူ ဖဲကြွေးတင်ငံနဲနှင့် မဖြစ်မနေအကြွေးတောင်းရတော့မည့် အကြွေးရှင်တို့ကဲ့သို့သော လူယောက်ျားနှင့် လူမိန်းမတို့ပင်။ မရှိရှိတာ ချွတ်ယူတော့မည်ကဲ့သို့သော သူယူရမည့်အရာက အရော့ပါ

လွန်းလှသည်ဟု ခံယူထားသူက မျိုးသင်္ဃန်း။ မမိမိရာကို ချွတ်ယူမည်။ နာရီ၊ လက်စွပ် ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် အတွင်းခံဘောင်းဘီဝါမကျန် ချွတ်ယူနိုင်မှ သူ့အဖို့ရာ တန်ကာကျပေလိမ့်မည်။ သူလိုချင်တာ လက်ဖွဲ့က သိပ်အရေးပါသိပ်လိုအပ်နေပြီ မဟုတ်ပါလော။ ပေးဆပ်ရမည့်သူကလည်း မလွတ်လွတ်အောင် အလွတ်ရုန်းနေသော အခြေအနေဆိုက်ရောက်နေချေပြီ။

‘ငါ... ငါ...’

အစပြုရန်ခက်နေသံကိုက တစ်ဆို့ဆွဲအကာ တိမ်မြုပ်သွားပြန်တော့သည်။ စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့် တင်လင်းမေက မရယ်မောပစ်ရဲဘဲ သက်ပြင်းမောသာချလိုက်သည်။ ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း တုံးကန် တိကနဲ ဒရဝေါ သွန်ချပါလေရော။

‘နင် ငါ့ကို ချစ်နေတာကြာပြီ’ ‘ခွီ...ခွီ’

‘အဲ... ဟုတ်ဖူးဟ ငါ နင့်ကို ချစ်နေတာ ကြာပြီ’

တင်လင်းမေပါးပြင်မှာ ရှက်သွေးရောင် နီနီရဲရဲ ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ခေါင်းကလေးငဲ့ချကာ ကွယ်ဝှက်လိုက်သည်။ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားသော်ငြား တကယ်ကြုံလာတော့ သူမတောင့်တင်းပြီး မရဲရင့်နိုင်တော့ပေ။

‘နင် ငါ့ကို ချစ်နေတယ် မဟုတ်လား’

မပွင့်တပွင့် ပြန်မေးမိသည်။ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ပြန်မေးမိခြင်းမျှသာ။ သူမကိုယ်သူမ မရည်ရွယ်ဘဲ၊ သတိမထားမိဘဲ ပြောမိ

ပြောရာ ပြောလိုက်ခြင်းပင်။

‘ဟုတ်တယ်ဟ နင်သိလား၊ အခုဆိုရင် ငါ (KSS) ငရုတ်သီးမှုန့်ဆောင်ထားတယ်’

‘ဟမ်...ဘာဆိုလို့လဲ၊ နင် ဘာအရူးထနေတာလဲ’

‘ချစ်တာကို ရူးတယ် ထင်ရင်လည်း ထင်ကြပေတော့၊ TV မှာလာတဲ့ ကြော်ငြာလို နင်နဲ့တင်မကဘူး နင့်မိဘတွေနဲ့ပါ အဆင်ပြေဖို့လေ’

‘ဏှောက်ညူး’

တင်လင်းမေက သူဖုန်းစားလေသံဖြင့် သူ့ကိုလှောင်သည်။ ထိုကလေးမ တင်လင်းမေသည် ချစ်စဖွယ်ကောင်းအောင် သူ့ရှေ့လာပြီး လွတ်လပ်ပွင့်လင်းပြနေသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်။

‘ငါက ချစ်တီးကုလားလို့ပဲ၊ နင့်အချစ်ကို ရရှိဆိုရင် မရှိ၊ ရှိတာ အကုန်သိမ်းမှာပဲ၊ နင့်အိမ်က နွားရောတာရော ငါ မချန်ဘူး၊ ငါ နားမလည်ဘူး၊ နင့် ငါ့ကို အခြေပေးတော့လေ’

‘ဖြည်းဖြည်းပေါ့ မြင်းသိုးရယ်’

သူမက ‘မျိုးသင်း’ ကို ပြောင်းပြန်လှန်ပြီး အဲဒီလို ‘မြင်းသိုး’ လို့ပဲ အမြဲခေါ်နေကျ။

‘ငါစဉ်းစားမယ်ဟာ’

‘နင်ကလည်း မြန်မြန်ကလေး၊ ငါတော့ ဟိုဖလော်ဆောင်က လောင်စိန်ကို သိပ်စိတ်မချဘူး၊ အဲဒီကောင်ပေါလုံးတွေက

နှင့်လွယ်အိတ်ထဲပါဝါလာသလို ခံစားရတယ်'

'ငါ့လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံပါ။ မပါကြည့်တာနေမှာပေါ့
တဲ့'

မျိုးသင်း စိတ်ပျက်စွာ အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်းကို ခံယူ
လိုက်ရသည်။ စကားအကောင်းပြောမရအောင် တင်လင်းမေက
ဝင်ဖောက်နေ၍ဖြစ်သည်။

'နင်ကလည်း အပြောင်အပျက်တွေ ဒီအချိန်မှာ လာမပြော
မင်းပါနဲ့'

'ဘာလည်း လင်းမြေ့'

သူကလည်း သူမ(တင်လင်းမေ)ကို လင်းမြေ့ဟုပင်
နာမည်ဖျက်ကာခေါ်လေ့ရှိသည်။

'ငါ တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် ရည်းစားတစ်ယောက်ထား
မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား၊ အခု ဒဂုံမှာတက်နေတာ တစ်နှစ်
ပြည့်တော့မယ်၊ ရှေ့လထဲဆို ငါတို့ စာမေးပွဲတွေ ဖြေရတော့မယ်၊
ငါ့မျှော်လင့်ထားသလို ဖွင့်ပြောလာတဲ့သူလည်း မရှိသေးဘူး'

'ဟာ အခုရှိပြီလေ၊ ငါနင့်ကို ဖွင့်ပြောတယ်လေ'

'အေး...ထားပါတော့'

မျိုးသင်းမျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ရှက်ရှက်နဲ့ အရဲစွန့်ပြီး
ပြောနေရတာလည်း ထူပူလှပြီ။

'ငါတော်တော်အတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ကူးယဉ်ထား

တယ်ဟ၊ သူ့ကိုမျှော်လင့်ထားတယ်'

မျိုးသင်းမျက်နှာ ချက်ချင်းပင်ငြိုးငယ်ကျသွားသည်။
ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပစ်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းဆီမှ မျက်ရည်တွေ
ယောက်ျားတန်မဲ့ ခံနိုင်ရည်မဲ့စွာ ဝေတက်လာသည်။

'သူက ငါ့ကိုပြောနိုးပြောနိုးနဲ့ စောင့်လာခဲ့တာ၊ အခုနှစ်
ပဲကုန်တော့မယ်၊ ငါစိတ်မရှည်တော့ဘူး၊ ငါ့မှာ အခြားကျောင်းသူ
တွေလို အတွဲလေးနဲ့ လှည့်ကြားချင်သေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့မပြော
ဘူးဟ၊ အဲဒီအတွက် ငါဖွင့်ပြောချင်နေတဲ့ ငါ့ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်း
က ရှိနေတာကြာပြီ။ နင် သိပ်မရိုးအပါနဲ့ မြင်းသိုးရယ်'

'အမ်'

မျိုးသင်း အံ့အားသင့်နေရသည်။ အမှားအမှန်ဝေခွဲရခက်
နေသည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မကြည်ဖြာလို့ မိန်းမဘယ်နှစ်ယောက်ရှိခဲ့
လဲ။ ဘာကြောင့် (A)ကို တည့်တိုးမပြောဘဲ (B)လို့ လှည့်ဖျား
နေရတာလည်း။ သိပ်ကိုဝါသနာကြီးလှစွာ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်
ပြောကြပါလား။

'ဒီည ကြုံသော့မွေးနေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီမွေးနေ့ကို နင်သူ့အ
Run(၄)ပတ်လောက်သောက်ပြီးရင် ရပ်ကွက်ထိပ်ထဲ အမှိုက်ပုံမှာ
နင်အိပ်ပြီးစောင့်နေ၊ ငါနင့်ကိုမနက်ကျရင် လာနိုးပြီး အခြေပေးမယ်၊
ငါလာမှ နင်ထရမယ်၊ ငါမလာဘဲ နင်နိုးနေရင်တော့(Sorry)ပဲ'

'ဟာ နင်ကလည်း ငါ့မှအရက်မသောက်ဝတ်တာ'

ရှည်မလျှာနဲ့

အဲလေ လျှာမရှည်နဲ့၊ နင်ငါပြောသလို လုပ်၊ ဟိုမှာ ဖယ်ရီကားထွက်တော့မှာ၊ ငါသွားပြီ

လှပစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး သူမပြေးထွက်သွားသည်။ သူ လမ်းကြားမှာ အထိတ်တလန့်ကျန်ခဲ့သည်။ ကဗွီးပင်များ၊ စွယ်တော် ဝှင့်များ၊ မလေးရှားပိတောက်အရွက်များကပင် သူ၏အတီးကျန် ဆန်ဆန် ကျန်ရစ်မှုကို လှောင်ပြောင်ရယ်စောနေသယောင် လှုပ်ခတ် တွေ့ယမ်းနေကြပြီ။

‘ဟာ... ဟေ့... လင်းမြေ နေဦးလေ’

သူမှာ ဘာမှပင်တောင်းဆိုခွင့်မရ၊ သူလိုချင်သော အဖြေ ရရှိက အမှိုက်ပုံမှာ သွားအိပ်ပြီး စောင့်နေဖို့ပဲရှိတော့တာကိုး။

(၂)

ကျွန်ုပ်လီယက်အချစ်ကိုရဖို့ ရိုမီယိုဘယ်လောက်ပင်ပန်းခဲ့ရ သလဲ။ ရိုမီယိုအချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကျွန် ဘယ်လို ဒုက္ခရောက်ခဲ့သလဲ။ ကလီယိုပါထရာရဲ့ အသနားကိုခံဖို့ ကျွန်လီယက်ဆီစာ ဘယ်လောက် ဒူးထောက်ခဲ့ရသလဲ။ သူ့လောက်တော့ အပင်ပန်းခံရဖွယ်ရှိမယ် မထင်ဘူး။ Rum (၄) ပက်ကို အတင်းကာရော ဇွတ်မျိုချပြီး ညကတည်းက ဒီအမှိုက်ပုံမှာ လာအိပ်နေရတာ။ ကံကောင်းလို့

ပတ္တရောင်ရဲ့နဲ့ မတွေ့တာ။ မှောင်ရိပ်ခို ရုံတင်မကဘူး၊ အမှိုက်ရိပ် ပါခိုနေရတာ။ အမှိုက်ကလည်း မပြည့်သေးတော့ အမှိုက်သိမ်းကား က လာမသိမ်းသေး။ နံကနံ၊ ပေကပေသနဲ့ သူမကိုမျှော်လင့်ပြီး လာစောင့်နေတာ။ ပထမတော့ မူးပြီး အိပ်ပျော်သွားသေးတာပေါ့။ မိုးလင်းလို့ နိုးလာတော့ နေအတော်မြင့်နေပြီ။ မြင်ကိုက်ဖုတွေ ကလည်း လက်မှာတန်းစီလို့နေသ့ဟ။ ငှက်ဖျားရောဂါ ဖြစ်မယ်ဆို ဖြစ်ဖို့တောင် လုံလောက်နေပြီ။ ဈေးသွားဈေးလာတွေ၊ လုပ်ငန်းခွင် အသွားအပြန်တွေက ဘယ်ကငမူးအရူးလဲဆိုတဲ့ မြည်တွန်တောက် တီးသံတွေကြားမှာ သူဆက်ပြီး အိပ်ဟန်ဆောင်နေခဲ့ရတယ်။ သူမ လာမှ သူနိုးထရမှာကိုး။ ‘ဘာစိတ်ကူးနဲ့ အရူးထတာလည်း ဒီကျောက်ညှူးမက’ဟု သူ အပြစ်တင်ကိုနို့ဆဲနေမိသေးသည်။ တင်လင်းမေကို ကိုရိုးယားဇာတ်လမ်းတွဲကြည့်ပြီးက ပြောင်းကပြန် ပြော၍ အရူးထခဲ့သည်ကိုသာသိလျှင် သူပိုပြီး ရင်ကျိုးလိမ့်ဦးမည်။ တွေးရင်းတောရင်း နေရောင်က ကိုယ်လုံးပေါ်ကျလာသည်။

ဖယ်ရီကားဖြတ်သန်းသွားသံကို ကြားရသည်။ ကြားသော် နှင့် ပုလင်းဝဲ၏ ညှစ်စီအသံ၊ အိမ်သစ်အောင်နှင့် မျိုးတင့်ကြီးရဲ့ စနောက်နေတဲ့အသံများကား စက်သံနှင့် ဗလုံးဗထွေးရောနေသည်။ ချိုတင့်ကြီးရဲ့ ‘ဟာ... အမှိုက်ပုံမှာ မြင်းသိုးကြီး မူးလဲနေသဟ’ ဆိုတဲ့ အသံကြားလိုက်ရတယ်။

‘ကိုယ်အားငယ်လိုက်တာ လင်းမြေရယ်’ဟုသာ ညည်း

တွေးမိတော့သည်။ ဖယ်ရီကား ထိုးရပ်သွားသည်။ ဒုက္ခနဲ့လှလှတော့
တွေ့ကျပြီးထင်ပါရဲ့။ ခြေသံများ ကြားလာရသည်။ သူ ပေးပြီး
အိပ်ဟန်ဆောင်နေရန် ကြိုးစား ကြည့်သည်။

‘ဟေ့ကောင် မြင်းသိုး’

မျိုးတင့်၏ စိုးရိမ်တကြီးလေသံ။

‘မြင်းသိုး ထတော့၊ အဲဒါကြောင့် ငါ ကြူသော့ကိုပြော
တာ ဒီကောင်သောက်စမရှိဘူးလို့ သိပ်မတိုက်ပါနဲ့ဆိုတာ ဟိုကောင်
သတိုးက စွတ်တိုက်တာကိုးကွ’

မျိုးတင့်က သတိုးကို အပြစ်တင်နေတော့သည်။

‘ဟေ့ကောင် ငါ့ကိုလာပြီး အပြစ်မတင်နဲ့၊ အကျွဲတင်’

‘ကဲ... တွဲကွာ အနည်းဆုံး အိမ်တော့ရောက်အောင်
ပို့ခဲ့ရမှာပဲ’

အိမ်သစ်အောင်က ကူညီကာ မှိုင်းမရန် လောဆော်လိုက်
သည်။

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ကင်နံ
တင်းကစောင့်နေကြ၊ ငါနဲ့ အိမ်ကြီးတို့ ဒီအရှုပ်ထုပ်ကို အိမ်ပြန်ပို့
ပြီးရင်လိုက်ခဲ့မယ်’

မျိုးတင့်ရဲ့ ပြောစကားကို အားလုံးက သဘောတူလက်ခံ
လိုက်ကြတော့၏။ အားလုံးကျောင်းကားပေါ်တက်ပြီး ကားပြန်
ထွက်သံ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ မျိုးသင်းက အိပ်ချင်ဟန်

ဆောင်တဲ့ အရသာကို သဘောခွေနေသည်။

‘သားသမီးများ မဆုံးမရင် မဆုံးမသလိုဘဲ ပေတောနေတာ
ထကွာ ထို့’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်သစ်အောင်က ဆွဲထုရန် ချိုင်းကြား
ကို လှမ်းဆွဲကိုလိုက်လေသည်။ နဂိုကတည်းက ရယ်ချင်နေသော
သူသည် ယားတတ်သည့်အကျင့်ပါရှိနေရာ ထရယ်တော့သည်။
‘ခွီ ခွီ ဟီး ဟား’ အရူးကို မြှောက်ပင့်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွား
သည်။

‘ဟာ... ဒီကောင်နိုးနေပြီကွ’

‘ဟေ့ကောင်... ထ၊ထ သွားမယ် အိမ်ပြန်ပြီး ရေချိုးရ
အောင်၊ ဟွန်း... အမှိုက်ပုံကလည်း နံလိုက်တာ’

‘အား... ခေါင်းထဲမှာလည်း မူးနောက်နောက်ကြီးကွာ၊
နေပါဦး လင်းမြွေလာပြီလား’

‘ဧရာဝတီညူး’ ဝိုင်းပြီး ဩဘာပေးခြင်းခံလိုက်ရတော့
သည်။

‘လင်းမြွေကသွားပြီ၊ ဖယ်ရီကားနဲ့ ပါသွားပြီ၊ အခုမင်း
အိမ်နေတာကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ချီတင့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသွား
တာ’

‘အော်... ငါ့ကို အရူးလုပ်သွားတာပေါ့’

သူစိတ်ပျက်အားငယ်သွားသည်။

‘မင်းမို့လို့ လင်းမြေစကားကို ယုံရဲတယ်၊ အရူးထပြီး ဒီမှာ လာအိပ်ရတယ်လို့ကွာ’

နာနတ်သီးလို ဆံပင်စည်းထားပြီး နာနတ်သီးလို မျက်နှာ ဖြင့်မှာ ဝက်ခြံအုတ်အထစ်ပေါသော အိမ်သစ်အောင်က သူ့ကိုအပစ် တင်လိုက်သည်။

‘ဟယ်... ဟိုမှာ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်နဲ့ ဘာဖြစ်နေကြ တာလည်း မသိဘူး မခင်မြင့်’

‘ငမူးတွေလေ မူးပြီးလဲနေတာ ကြူသင်းရဲ့’

‘အော်... ဘယ်က မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမသားတွေလည်း မသိပါဘူးတော်၊ မူးပြီးလဲနေတယ်လို့’

ဈေးမှ ပြန်လာသော အဘွားကြီးနှစ်ယောက် အတင်း တုတ်နေသံ။ ထိုအသံကို ဂရုမထားဘဲ အမှိုက်ပုံမှထလိုက်သည်။ အတင်းပြော ပုတ်ခတ်သံတရစပ်က သူတို့နှင့် နီးကပ်လာသည်။

‘အဲ့ဒါခက်တာပေါ့၊ ခေတ်ကာလသားသမီးများ ခက်ပါ တယ်၊ ဟောတော့ သားသူငယ်ချင်းထင်ပါရဲ့၊ ဟင်... အလိုလေး ငမုန်းသင်း ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

အတင်းပြောရင်းလျှောက်လာသော ဒေါ်ကြူသင်း၏အသံ က ဒေါသသံထွက်၍ တင်းမာမှုကို ပြောင်းသွားသည်။ မျက်လုံး များက မီးဝင်းဝင်းတောက်ကုန်မတတ်။ အဖော်ဖြစ်သူ အတင်း တုတ်ဖက် မိန်းမကြီး မခင်မြင့်ဆိုသူက ခပ်သုတ်သုတ်ရူးချင်ယောင်

ဆောင်ပြီး သူမဟုတ်သလို ရှောင်ထွက်သွားလေသည်။ ရပ်ကွက်ထဲ မှာ ချဲ့ကားပြောဖို့အကွက်ရသွားရှာပြီ။

‘သားကောင်းကြောင်းပြောရင်း ပြန်လာတဲ့ မိကြူသင်း လေ၊ သူ့သားငမူးက အမှိုက်ပုံမှာ အိပ်နေတာနဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြီး အရှက်ကိုကွဲပါရော’ ဟုပြောပေတော့မည်။

‘နင် ငါ့ကို အရှက်ခွဲတာလား၊ မျိုးသင်းမသာလေးရဲ့’

‘မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လောင်းကြေးစား ကြေး ဒီမှာပြိုင်အိပ်ကြတာပါ’

မုသားမပါ လက်မချောသမီး မျိုးတင့်ကမေးမေးမဝင်ပြီး အလျှောက်ကောင်းပစ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်အန်တီ ကျွန်တော်တို့ မလောင်းသင့်ဘဲ လောင်းကစား လုပ်မိကြတာပါ၊ သူ့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်အဖော်ပေးလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ’

အိမ်သစ်အောင်က ‘ပါဝင်၍ ဝိုင်းလိမ်ပေးနေပြန်သည်။ မုသားစကားမပြောရင် မော်ဒယ်လ်ဂဲလ်နဲ့ မညားကြေးဆိုလျှင် သူတို့ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး မော်ဒယ်လ်ဂဲလ် လင်တွေဖြစ်တုန် မှာ သေချာသည်။

‘သေမှာလေးတွေ နင်တို့ အိမ်တွေပါ ငါသွားတိုင်မှာ’

‘ဟိုက်... ဝှပဲ အိမ်ကြီးနာနတ်သီးရေ’

‘အမေကလည်း သူတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ လောင်းကစား

လုပ်မိတာလေးနဲ့၊ အဖေတောင်မှ ဘောပွဲလောင်းသေးတာပဲ

‘တော်စမ်းတိတ်... လဒအိုလေး နင့်အဖေကလူကြီး ဖြစ်နေပြီဟဲ့’

‘သားလည်း လူကြီးဖြစ်နေပြီ၊ မယုံရင် မိန်းမပေးစား ကြည့်ပါလား’ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီးပြောနေမိသည်။ အဖေ ဒေါသထွက်နေချိန်မို့ ကြားအောင်ပြောဖို့ မသင့်မှန်းသူဆင်ခြင်မိ သည်။

‘ကဲ... မင်းတို့ ကျောင်းကိုသွားကြတော့၊ ငါရေချိုးပြီး ရင်လိုက်ခဲ့မယ်’

‘ဟေ့ကောင်မင်းရရဲ့လား’

‘ရပါတယ်၊ စိတ်ချ ငါအေးဆေးပဲသွားကြတော့’

အခြေအနေအရ ဒီနှစ်ကောင်ကို ပထုတ်ပြီး အမေ့ကို နဲ့လိုကပ်ချဲ့ချော့မော့ရမှာမှန်း သူသိပါသည်။ ဟိုကောင်တွေ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ မှတ်တိုင်ဆီပြန်လှည့်သွားကြတယ်။ အခြေအနေက ပိုဆိုးလာနိုင်တာကိုး။ သူလည်း ဆွေးမြေ့ကြေကွဲ ရွာ အမှေ့ခွဲခြင်းကို ကူဆွဲရင်းပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။ သူ့အလှည့်စား ခံရခြင်းမှာ ကျရှုံးခဲ့ပြီဟုတ်ပါလား။

(၃)

‘သေလိုက်၊ သွားသေလိုက်၊ လဲသေလိုက်လေ’

ရဲဝင်းနှင့် ဘာမှ မသက်ဆိုင်သော မျိုးသင်းကို ကြည့်ပြာ မဟုတ်သော တင်လင်းမေက လဲသေခိုင်းနေတော့သည်။

‘နင့်ကိုငါ မနေ့ညနေကတည်းက ပြောသားပဲ၊ သိပ်မရိုး၊ သိပ်မအ၊ ပါနဲ့လို့’

‘အေးဟာ နင်တို့ မိန်းကလေးတွေမှာ ဘာကြောင့် ဣန္ဒြေ သိက္ခာ၊ ရှိနေရတာလဲ၊ ဒီလိုချစ်ခြင်းကို ဖွဲ့ဆိုဖွင့်ဟတဲ့နေရာမှာ မျိုးမှာ အဲဒီဣန္ဒြေသိက္ခာအရှက်တွေကို ဖုံးကွယ်မစားကြေးဆိုရင် သိပ်ကောင်းမယ်လို့ ငါထင်တယ်’

‘ရှေးလူကြီးတွေကို နင်သွားပြီ တင်ပြလိုက်လေ၊ တော်ပြီ ဟာ နင့်ကို ငါထပ်ပြီး မချိန်းချင်တော့ဘူး’

‘ဘာလဲ၊ စိတ်လျော့လိုက်ပြီလား’

‘နင်က ထပ်ချိန်းရင် ထပ်မှားနေဦးမယ့်ကောင်၊ နင့်ကို ငါ ချစ်တယ်လို့ပဲ မှတ်လိုက်တော့’

ကဲ ကြည့်ပါလား။ အဖြေပေးဖို့အတွက်တောင်မှ ရှေ့ထည် ကြောင်ပတ် ချောက်တွန်းပြီးမှ ပေးတတ်သော သူရဲ့ ကြောင်လေး လေ။ သူ့ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားသည်။ ဓာတ် ရှင်ထဲကလို ထအော်ပစ်ချင်စိတ်ပင်ပေါက်တော့သည်။ သို့ပေမယ့် မအော်ခဲ့ပေ။ ထအော်လိုက်ပါက ‘ငွေစည်းစိမ်’မှ ကျောင်းသား

ကျောင်းသူများက 'ငကြောင်' ဟု ဝိုင်း၍ 'ထောပနာ ပြုကြပေတော့မည်။

ကတန်ကယင်လေသံဖြင့် သူ့အပြစ်သူဖုံးကွယ်ရန် ထပ်မံကြိုးစားလိုက်ပြန်သည်။

'ငါကချစ်ခြင်းအတွက် ရဲရင့်ရမယ်လို့ပဲ ထင်ထားလိုက်တာကိုး'

'သေလိုက်၊ သွားသေလိုက်၊ ကျောက်ညှိုး'

အဲဒီကျိန်ဆဲသံလွင်လွင်လေးကိုက ချစ်ဖွယ်ရာကောင်းနေပါသည်။

'ယောက်ျားဆိုတာ အမှန်နဲ့ အမှား ခွဲခြားတတ်ရမယ်၊ သတ္တိရှိတာနဲ့ မိုက်မဲတာကို ခွဲခြားတတ်ရမယ်၊ နှင် ခိုင်းတိုင်း လုပ်မှာလား'

'အေးဟာ... ငါမှားသွားတယ်၊ ငါ့ကိုမှားလည်ပေးပါ'

'အမှန်ဆို ငြင်းဆန်ရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ နှင်ဟာ အချစ်နဲ့ တွေ့ရင် ဒူးတုန်တတ်တဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ ငါသိသွားပြီ၊ ထားပါတော့၊ နှင့်ကို ငါမရမ်းပါဘူး'

'ကျော်စားလို့မရတဲ့ ကျေးဇူးတွေ မတင်တော့ပါဘူးလင်းမြေရာ'

ပြတ်သွားပြတ်လာများ၊ စားပွဲမှ ခုံတွဲများ ဇာတ်ရှိန်မြင့်လာသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်နေကြသည်။ မျိုးသင်း

လက်က တင်လင်းမေ လက်ကိုဖွဖလေး လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

'နှင့်ကို ငါရယ်ချင်တယ်၊ လျှောင်သလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ မရယ်တော့ပါဘူး'

မရုန်းကန်ဘဲ ငြိမ်သက်နေသော သူမလက်ကလေးကို လည်း သူချစ်တာပဲ။ နှုတ်ခမ်းနီတိတိလေးနဲ့ တိုးဖွညင်သာစွာ ရေရွတ်နေတာကိုလည်း သူချစ်တာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်နေ၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူချစ်နေမှာပဲ။

'ဝမ်းတီးကျစ်မို့ လျှောက်ထားမယ်'

မဆီမဆိုင် အဲဒီလက်ဘက်ရည်မှာတဲ့ စားပွဲထိုးလေးရဲ့ အသံကို ကြားရရင်လည်း သူမကိုချစ်တာပဲ။

'ဟဲ့... လွတ်တော့၊ ဟိုမှာ နေသစ်တို့လာနေပြီ'

'ဟာ'

သူလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အရေးကောင်းတော့ ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ခြင်းသူခံလိုက်ရပြီ။

(၄)

'ရွှေတောင်ပို့' ဒေါင့်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း ပေါက်တတ်ကရ ပြောဆိုရယ်မောနေကြသည်။ သတိုးက-

'ရော... ဒါ မင်းအပ်ထားတဲ့ ပုံတူဖမ်းချီ' ဟုပြောပြီး

သူလက်ရာကို မျိုးသင်းလက်ထဲ ထိုးအပ်လိုက်သည်။ သူပျော်သွားသည်။ အားလုံး ပန်းချီပုံကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

‘ဟာကွာ သေလို့ရပြီ၊ ငါ့ရဲ့ကြောင်မလေးက ဒီအထဲမှာ မှ ဝိုလှနေတယ်၊ သတိုး မင်းသိပ်တော်သကွာ’

‘ဒီအတိုင်း တော်လို့မရဘူးမောင်၊ လာထား (GRAND) တစ်လုံး’

‘အေး... တိုက်မယ်ကွာ’

မျိုးသင်းအရမ်းဂျိုကြွနေသည်။ သူ ပုံကို အသေအချာ နှိတ်ကြည့်သည်။ ကြည့်နေရင်း ပုံထဲမှ ပန်းချီမလေးက (ပန်းချီမဆန် ချင်တော့သော တင်လင်းမေ) ရုန်းကြွအသက်ရှင်လာပြီဟုပင် သူ ထင်နေလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရသလို ခံစားလာရသည်။ ရင်ဘတ်ထဲမှ စကားတွေကို တီးတိုးနှစ်ကိုယ်ကြား ပြောလိုက်မိသည်။

‘သိပ်ချစ်တယ်၊ လင်းမြေ့ရီသီ’

‘ဘာ... သိပ်ညစ်တယ်၊ လင်းမြေ့ဟုတ်လား’

မျိုးတင့်က ဝင်လှောင်သည်။

‘သွားပြီ၊ သတိုး မင်းတော့ အရူး ဘုံမြှောက်လိုက်သလို

မြစ်ပြီ’

ချိုတင့်ကလည်း ဝင်ရှုလိုက်ပြန်သေးသည်။ သူ့အမေဆိုင် မို့ ညဘက်တွင် ကောင်တာမှာ ထိုင်ရင်းဝင်ကူပေးသော မျိုးတင့်

ချက်ကျကျ ထပ်ဆော်ပြန်သည်။

‘အေး... အရူးဘုံမြှောက်တာဆို တော်သေးတယ်၊ မျောက်လက်ထဲ အုန်းသီးထည့်ပေးတာဆိုသွားရောပဲ’

‘ဟုတ်ပဗျာ’

ချိုတင့်နဲ့ နာနတ်သီး အိမ်ကြီးကပြင်တူပင် တိုင်ပင်မထားဘဲ၊ ဝင်ထောက်ခံကြသည်။ ဘယ်ထဲက ထားခဲ့တဲ့ အပြုံးတွေလည်း မသိပေ။

‘ဟေ့ကောင်တွေ မနာလိုမဖြစ်နဲ့၊ နာနတ်သီး မင်းလည်း ဒီလို ပုံတူဆွဲခိုင်းချင်ရင် နှစ်ကျပ်တန်အပြုံးလေးကို ပီအောင်ကြိုးစားကွာ’

ဂုဏ်ယူစွာ ချေပသော စကားကြောင့် ဟိုကောင်တွေ အားလုံး နာနတ်သီး အိမ်သစ်အောင်ဘက်လှည့်သွားသည်။

‘အေး ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းကလည်း တစ်နှစ်ပဲကုန်တော့မယ် မင်းပြောတော့လေ’

‘အင်း... အဲ’

ယခုမှပဲ ခွေးအ၊တင်မဟုတ်၊ အိမ်သစ်အောင်ပါ လှည်းနင်းခံရမှန်းသူတို့ သိသွားသည်။ သူတို့အုပ်စုထဲမှာ သတိုးက Eco အောင်က သူ့စာနှင့် ကြုံသော်က ပုလင်းဝဲနှင့် အဆင်ပြေပြီး သား။ ယခုမျိုးသင်းနှင့် တင်လင်းမေတို့ကလည်း ပုပူနွေးနွေး ပြေလည်ထားပြီးသားများဖြစ်ကြ၍ ဟိုနှစ်ကောင် ချိုတင့်နှင့် မျိုးတင့်

တို့သာကျန်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ် အစရှာမရသေးဘော။ နေသစ် တစ်ယောက် ကျန်သေးသည်။ သူက အဆောင်မှာနေသဖြင့် ညဘက်သူတို့နှင့်မဆုံဖြစ်။ သူကတော့ ရင်ဘတ်အဟောင်းကို အကြောင်းပြပြီး အသစ်မရှာတဲ့ အဆွေး သမားကြီးပေါ့။

‘ငါတော့ ကျေနပ်သွားပြီကွာ၊ မနက်ဖြန်တစ်လပြည့် ချစ်သူသက်တမ်းမှာ ဒီပန်းချီကားလေးထုတ်ပြမယ်’

‘ထုတ်ပြပြီးရင် ပိုက်ဆံချေးမှာ မဟုတ်လား’

‘သက်သက်မဲ့ အသနားခံချင်နေပြန်ပြီ မင်းကလည်း’

‘မဟုတ်လို့လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ မှန်တာတွေပဲ ပြောနေပြန်ပြီလို့ ပြောမလို့ပါ ဟဲ...ဟဲ...။ မနက်ဖြန် မြသန်းတင့် စာအုပ်သွားဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံ မပြည့်သေးဘူးဟ’

‘ဒါနဲ့များ သတိုးကို GRAND တစ်လုံးတိုက်မယ်၊ ပြောသံဟ’

‘အေး... အဲဒါတိုက်လိုက်ရင် ပိုက်ဆံက လျော့သွားမှာ လေကွာ’

လှောင်သံပြောင်သံ၊ ထိကပါး ရိုကပါးများ၊ လက်ဘက် ရည်ခွက်ချင်း တိုက်လိုက်သံများဖြင့် သူတို့ဝိုင်းက ဆူညံစိုပြေ နေသည်။

‘ခွေးကောင် ပိုက်ဆံချေးရုံပဲလား’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ထမင်းချိုင့်ပါကပ်ပြီး စားဦးမှာဟ’

‘နာနတ်သီးရဲ့ အမေးကို ဖိုင်နိုင်ချက်ကျဉ္စာ သူဖြေလိုက် သည်။

‘သနားပါတယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ကြပါနဲ့၊ သူ့ဓမ္မာ ပိန်နေတဲ့ကြားထဲ မလောက်မငှနဲ့’

ချိုတင့်က အထိတ်တလန့် ဝင်တားသလိုဖြင့် သူ့ကို ကျီစယ်နေတော့သည်။

‘ဟေ့ကောင် လင်းမြွေက ငါ့အတွက်ဆို စားပါလေ၊ အလျှံပါယ်ပဲကွ၊ မင်းလို ကတ်တတ်တတ် ငကျွဲမဟုတ်ဘူးကွ’

‘ဟိုက်...ကွယ်သဟ’

‘ဟီး... ဟီး... ငါကထမင်းတပ်စားရုံစားမှာ မဟုတ် ဘူးကွ၊ ရုပ်ရှင်ပါလိုက်ပြခိုင်းဦးမှာ’

‘ပိုင်သကွာ ဟေ့ကောင်... လင်းမြွေက ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ် တော့ ငါမထင်ဘူး၊ စာမေးပွဲနီးနေပြီ၊ အတန်းမှန်မှန်တတ်တော့ မှာတဲ့’

‘ဖွတ်... ထိုး... မင်းပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ မပြောနဲ့ မျိုးတင့်’

သတိုးက သူတို့အချီအချာပြောင်လှောင်ချက် စကားများ ကို သဘောကျနေရင်း မတ်တပ်ရပ်ထကာ ထောက်ခါငင်ခါပြော လေတော့သည်။

‘ပိုင်သက္ကာ၊ ငါတောင်မင်းကို အားကျလာပြီ၊ ကဗျာ
စာအုပ်ထုတ်ဖို့ ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်းဆီမှာ ပိုက်ဆံသွားချေးလိုက်ဦး
မယ်’

‘ဘာလဲ၊ ပျားဘိန်းမဆီမှာ အနံ့သွားရှုမလို့လား’

‘ခွေးကောင် ချိုကြီး၊ သူလိုနေသူလို ကျင့်ရသဟ၊ မနာလို
မဖြစ်ရဘူး’

ဆရာကြီးလေသံအကြောကြီးဖြင့် တင်တင်စီးပြောကာ
သတိုးက အခွေခိုင်ကောင်မလေးရှိရာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

(၅)

ရေမိုးချိုးပြီးစအချိန်။

တန်ချမ်းချမ်းဖြင့် အတွင်းခံဘောင်းဘီဝတ်ရန် ကောက်ကိုင်
လိုက်သည်။ စိတ်ကူးကောင်းများကို တွေးယူကြိုဆိုရင်း၊ UP
TOWN GIRL တေးသွားလေးကိုပင် လေချွန်နေမိသေးတော့၏။
ဒီမနက် သူမနှင့် ချိန်းဆိုထားသဖြင့် မျိုးသင်းတက်ကြွနေသည်။
ပျော်မြူးနေသည်။ စိတ်ထဲသို့ ကြည်နူးမှုတွေ ဝင်ရောက်စီးပူးပြီး
ရွှင်ပျနေတော့သည်။

‘သား မျိုးသင်းရေ’

‘ဗျာ... မေမေ’

ဘောင်းဘီကို ဝတ်ရန်ပြင်နေစဉ် မေမေဝင်လာ၍ ကမန်း
ကတန်းပင် ခုတင်ပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။ တော်သေးသည်က
ယခင်လို ကိုယ်လုံးတီးဖြင့် ဘောင်းဘီမလဲမိခြင်းပင်။

‘မေမေ... ချေးသွားတော့မလို့ သား၊ အဝတ်လဲနေတာ
လား၊ မေမေ စားပွဲပေါ်မှာ ထမင်းကြော်ပြင်ထားပြီးပြီနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ မေမေ...’

သူ မြန်မြန် အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်
ရေးလက်စ၊ ဖတ်လက်စ ပြန်ကျနေသော စာအုပ်များကို စုစည်း
လိုက်ပြီး အထပ်လိုက် ကုတင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။ မှောက်
ထားသော ပုံတူပန်းချီကားကို မက်မက်မောမော ပြန်ထောင်ကြည့်
သည်။ လှည့်ကြည့်သည်။ ဇောက်ထိုး၊ တစောင်းကြည့်သည်။
အပေါ်မှ မိုးရွာသွယ်၊ ထောင်ရွာတစ်မျိုး၊ ဘေးတိုက်အနေအထား
အမျိုးစုံအောင် သူတဝီကြီး ကြည့်ဖွဲ့လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်လောက်
အောင်ကြည့်ပြီးမှ လွယ်အိတ်ထဲအသာအယာထည့်လိုက်သည်။
အဖြစ်သည်းတယ်ပဲဆိုချင်ဆို သူမကို မပြောနှင့် သူမရဲ့ ပုံလေး
ကိုတောင် သူက နာသွားမှာ စိုးရိမ်နေမိသည်။ ဒီပုံကို မိတ္တူ
လက်ခံထားပြီးမှ သူမကို ပေးရမည်ဟု အတွေးသစ်ပေါ်လာသည်။

မကြာသေးမှီက ပစ်တင်ထားသော စာအုပ်များကိုလည်း
သိမ်းကျုံးပြီး လွယ်အိတ်ထဲ ကမူးရှူးထိုး ထည့်လိုက်သည်။

(၆)

‘ဟေ့ကောင်မြင်းသိုး မီးခြစ်ထုတ်ကွာ ဆေးလိပ်သောက် ချင်စိတ်လေးများ မပေါ်ဘူးလား’

‘ကောင်းတာပေါ့ မောင်မျိုးတင့်ရာ’

မျိုးတင့်နှင့် မျိုးသင်းတို့ လန်ဒန်တစ်လိပ်ကို ဝိုင်းအနိုင်ကျင့် ကျရန် ပြင်ဆင်ကြလေပြီ။ မျိုးသင်းက မီးခြစ်ကို လွယ်အိတ်ကို နှိုက်ရှာလိုက်သည်။

‘ဟာ’

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

မျိုးသင်းခေါင်းခါပြလိုက်ရသည်။ လွယ်အိတ်ထဲမှ အထိ အတွေ့က သူ့မျက်နှာကို ဂုတ်ချည်းအမူအရာ ပြောင်းသွားစေသည်။ အဝတ်စတစ်ခုခုနှင့် ထိတွေ့သော အာရုံကိုရလိုက်သည်။ မျိုးတင့် မရိပ်မိစေရန် မျိုးသင်းက အသာအယာ ဟန်ဆောင်လိုက်ပြီး မီးခြစ် ကိုဆက်ရှာသည်။ မီးခြစ်တွေ့မှယူပြီး အသာပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ မယောင်မလည်နှင့် လွယ်အိတ်ဖြုတ်ပြီး အသေအချာကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ဖြူးသွားသည်။ သူ့ခေါင်းတွေ ဂျင်ချာလည်ကုန် သည်။

ကားပေါ်တက်မလာခင်က အခန်းထဲအဝတ်အစားလဲစဉ် ကမောက်ကမ အလွဲကြီးလွဲအောင် သူလုပ်ခဲ့မိပြီ။ စာအုပ်တွေကို သိမ်းကျုံးပြီး လွယ်အိတ်ထဲထည့်စဉ်က ထိုအရာသည် ငြိကပ်ပါလာ

ခဲ့လေပြီ။ သူ့လက်ကလည်း သိမ်းကျုံးပြီး ဝါးလုံး ဟိုဒင်းသုတ် ပြီးရမ်းသကဲ့သို့ စုရုံးထည့်လိုက်မိသည်။ သူ့မျက်စိကလည်း အသေချာ မကြည့်မိ၍ အပြစ်ရှိလေပြီ။ ကပ်သီးကပ်သပ်ဘယ်လို ကပ်ပြီး၊ ဘယ်နှယ့်ညှပ်ပါလာပါလိမ့်။

ယခုနေ့များ လွယ်အိတ်ကို ဟိုလှန်ဒီလှန် လုပ်လာလျှင် ခက်ချေပြီ။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး သူလွယ်အိတ်ကို မည်သူ့ကိုမျှပြလို မရပေ။ အရှက်နဲ့ဟက်တက်တော့ကွဲပေရောမည်။ သူ စိတ်မသက် မသာ ဖြစ်နေရသည်။ ဘုမသိ ဘမသိ မျိုးတင့်ပေးလာသော ဆေးလိပ်ယူဖွာ၍ ရှိုက်လိုက်ပြီး ဖြစ်လာသမျှ မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ရတော့သည်။ ကံကြမ္မာငြိုလ်ဆိုးတော့ဝင်လေပြီ။ ကပ်သီးကပ်သပ်ပါဖြစ်အောင်ပါလာပုံက တံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက် လိုရွာ ကံဆိုးထီးသွားပြီး မိုးလိုက်လို့တီးလေပြီ။

(၇)

‘ကဲ... အားလုံးငြိမ်၊ ဟိုမှာ မြင်းသိုးနဲ့ဂျာကြီး တို့လာ နေပြီ’

သူတို့က မျိုးတင့်ကိုလည်း ဂျာကြီးဟု နာညည်ချက်ထား ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီမနက်ကင်နီတင်းမှာ ချစ်သက်လက်ဆောင်တစ်လ ပြည့်လက်ဆောင်ပေးမည်ဟု ချီတင့်နှင့် အိမ်သစ်အောင်တို့ ကြိုတင်

ဖွထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ 'အားလုံး ငြိမ်' ဆိုသော စကားအကြားမှာ စိတ်ပါလက်ပါငြိမ်သက်နားစွင့်၍ မျှော်လင့်နေကြတော့သည်။ 'ဟဲ...ဟဲ' လူကမရောက်သေးဘူး။ မျိုးတင့်က ကြိုတင်၍ ဆိတ်သံပေးလေသည်။

'ရောက်နေတာကြာပြီလား လင်းမြေ'

'အံ့မာ အားလုံးကို နှုတ်မဆက်ဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ကွက်ပြီး မင်းက နှုတ်ဆက်တယ်ပေါ့'

'ခွေးကောင် ပြီးတော့လည်း ငြမ်းဖျက်ချင်တယ်ပေါ့'

ဝိုင်းဝန်း၍ သူ့ကို မခံချင်စိတ်ပေါ်လာအောင် ဆွနေကြ

သည်။

'မြင်းသိုး နင်ငါ့ကို လက်ဆောင်ပေးမလို့ဆို'

ကြောင်မလေးတစ်ကောင်၏အောင်မြင်သော 'ညောင်' သံလို နားထောင်ကောင်းလှသည်။ ဟိုကောင်တွေရဲ့ အသံဖြင့် ဝိုင်းဝန်းနှိပ်ကွပ်ခြင်းခံရတာမျိုးနှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ ချိုတင့် ဝက်သတ်သမားလေးသံနှင့် အင်သီချင်းကုန်းအော်နေပုံ မျိုးတင့်မနှဲလေးလေသံနှင့် ဒိုးလုံးသီချင်း ထဆိုလိုက်ပုံများနှင့် ဘာမျှမဆိုင်တော့ပေ။

'အယ်... အေး... ဟုတ်တယ်၊ ပေးမလို့ပဲ'

'မြင်းသိုးထုတ်ပေးလိုက်လေ'

ခါတော်မှီပွင့်လာသော ပန်းကလေးသူဇာကပါ သူ့ကို ဝင်လှော်သည်။

'အေးပါ ပေးမှာပါ၊ အေးဆေးပေါ့'

'မရဘူး အခုပေး'

ဟု တင်လင်းမေက တောင်းဆိုသည်။

'နေပါဦး၊ ငါ ပျိုးလိုက်ဦးမယ်၊ နီဒါန်းချီပါရစေ'

ဟု သူကမူယာမာယာများပြုလိုက်၏။

'အပိုတွေလုပ်မနေနဲ့၊ ဟေ့ကောင်ပေးလိုက်လေ'

'အေး... ဟုတ်တယ်၊ အားလုံးရှေ့မှာ ငါကြွားလို့ရအောင် ထုတ်စမ်းပါဟာ'

'နေပါဦး'

'ဟာ... ကြာတယ်၊ ဓါတ်ရှင်ထဲကလိုလာပြီး ကဗျာဆန် မနေနဲ့ ပေးစမ်းလွယ်အိတ်'

သူ့လွယ်အိတ်ကို အတင်းဝင် ချိုတင့်က လှယူလိုက်သည်။ ထိုင်ပင်မထိုင်ရသေးခင် လွယ်အိတ်လာလှယူသဖြင့် သူက ကမန်းကတန်းပြန်ထပြေးရန်ပြင်သည်။ သို့သော် အရာရာနောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။ လျော့တီလျော့ရဲ့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းလွယ်ထားမိသော လွယ်အိတ်မှာ လျော့ကနဲကျကာသွားသည်။ ကိုယ်တိုင်ကတိ အသုံးတကျပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိ။ လျော့ရဲ့ရဲ့ လွယ်တတ်သော အကျင့်က သူ့ကို ဒုက္ခပေးပြီ။ ချိုတင့်က လက်ဦးနှုတ်ပြီး လွယ်အိတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆွဲယူလိုက်နိုင်သည်။

'ဟာ... ဟေ့ကောင်တွေ မလုပ်နဲ့လေ'

မရဘူးမောင်၊ ရော... လင်းမြေ နင်ကိုယ်တိုင်ယူကြည့်

ပေးပေး လင်းမြေ ငါယူပေးမယ်

ပုလင်းဝဲကပါဝင်ပြီး ပဏာယူချင်နေပြန်သည်။

*အံ့မယ် မရဘူး၊ ငါ့အတွက် လက်ဆောင်ကို ငါကိုယ်

တိုင်ယူကြည့်မှာ*

မယူနဲ့ မကြည့်နဲ့

ဒုံး

အထိတ်တလန့် ပြောဆိုရေရွတ်ရင်း မျိုးသင်းက စားပွဲခုံကို အားမလိုအားမရ လက်သီးဖြင့် စိတ်တိုင်းမကျွစွာ ထိုးလိုက်သည်။

တင်လင်းမေက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမထားဘဲ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကိုယူကြည့်ရန် ပြင်လေသည်။ အားရပါးရ နှိုက်လိုက်ပြီး တစ်တုံးတစ်ခဲကြီး မိမိရရ နှိုက်၍ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဟယ်

ဟင်

အို

အာမေဠိတ်သံများ နံ့လင်စွာ ထွက်လာ၏။

ခိုး ခွဲ ဟီး ဟီး ဟား ဟား

ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ရယ်မောသံများ ပြုတစ်ပြုတစ်မဟုတ်

ဘဲ ပျံ့ဝဲ ထွက်လာသည်။

အားရပါးရ စာန်ပါပါ ဆွဲထုတ်လိုက်သော တင်လင်းမေ လက်ထဲမှာ ပါလာသည်မှာ ကား...။

ဟာ ဘစ်စတုံကြီးပါလား

ဟီး ဟီး ဟဲ့ မြင်းသိုး ဒါ နင့်ပေးမယ့်လက်ဆောင်လား

နင် မိုက်ရိုင်းတယ်

မျိုးသင်းရော တင်လင်းမေပါ ကြောင်ငေးဆွဲအနေတော့၏။

မဟုတ်ဘူး လင်းမြေ

သေလိုက်၊ လဲသေလိုက်၊ သွားသေလိုက်

တင်လင်းမေ၏ ကျိန်စာသီချင်း။

ဟာ... သွားပြီ

စိတ်ဓာတ်လုံးလုံးကျ နစ်မြုပ်သွားပြီ။ အားလုံးဆိုတာထက် ပိုမိုလောက်ငှလုံခြုံစွာသော အားလုံးက ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြချိန်၊ ဂရုတစိုက်၊ လေးစားငေးမော့ အားကျနေချိန်ဝယ် တင်လင်းမေ၏ လက်ထဲတွင် (Under Wear)ခေါ် ယောကျ်ားအတွင်းခံဘောင်းဘီကြီးပါလာသည်။

ဟင်... နင်... နင်...

တင်လင်းမေ၏ ဒေါသများသည် တဖြည်းဖြည်း အရှိန်မြင့်လာသည်။

မြင်းသိုး

စစ်မိန့်သံထက် ပိုမို ကြောက်မတ်ဖွယ်ရာကောင်းသော အထိန်တလန်အော်ခေါ်သံသည် သူ့အတွက် ပြင်းထန်ခဲ့လေပြီ။

‘နင် ငါ့ကို အရှက်ခွဲတာလား မြင်းသိုး’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ငါပါ အရှက်ကွဲတာဟ’

မျိုးသင်း အပြစ်မဲ့သော ဆံပင်ကိုထိုးသပ်ကုပ်ဖွမိသည်။

‘ငါ တောင်းဖန်ပါတယ်ဟာ၊ နင့်ကို ပေးမယ့်လက်ဆောင်

ကတခြားဟာ’

လွယ်အိတ်။

ပိုမိုတိကျစွာပြောရလျှင် တင်လင်းမေလက်ထဲမှ လွယ်အိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပန်းချီကားပုံတူကို ထုတ်ယူပေးလိုက်သည်။

‘ဒီမှာဟ ငါ နင့်ကိုပေးမယ့် လက်ဆောင်က ဒီမှာဟ

လင်းမြေရ’

‘အော်...ဟော်...ဂလိုကြီးကို’

အားလုံးအံ့အားသင့်စွာ ရေရွတ်ကုန်သည်။

‘ဟာမလေး လင်းမြေ၊ နင်ရဲ့ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်းဆိုတာ

ဘစ်စတုံကြီးမဟုတ်ဘူးဟ’

အားလုံး ဝိုင်းဝန်းရယ်မောလှောင်ပြောင်ခြင်းကို သူမခံလိုက်ရသည်။ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ ဘောင်းဘီကြီးဆုပ်ကိုင်လျက်သား ငိုချပစ်မိတော့သည်။

‘အစ် အီး ဟီး ဟီး’

သူလည်း ဘာဆက်လုပ်မယ်မှန်းမသိတော့ပေ။ အခြေအနေက သူ့အပေါ် မငဲ့ညှာတော့ပေ။ စာအုပ်တွေအောက်ပိ နေသော အတွင်းခံဘောင်းဘီက လက်နှင့်လား စာအုပ်နှင့်လား ကပ်ညှိ၍ ပါဖြစ်အောင်ပါလာခဲ့ပြီးပြီ။ ယခု လူသူရှေ့မှာ တမင်တကာ မဆင်ဘဲ အကွက်ဝင်သလို သူမ အရှက်ကွဲရချေပြီ။ ချစ်သူလက်ဆောင် တည်းဟူသော အရာကို မက်မက်စက်စက် လွယ်အိတ်ထဲမှ နှိုက်လိုက်ရာဝယ် အတွင်းခံဘောင်းဘီကြီးဖြစ် နေ၏။

သူမ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။ သူ့ဘာပြောရင် သင့်တင့်လျှောက်ပတ်မလဲ။ အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းရန် သတိုးကဝင်၍ (Under Wear) ဘောင်းဘီအပြာရောင်ကြီးကို လွယ်အိတ်ထဲ အလျင်အမြန် ယူထည့်ပြီး မျိုးသင်းကို ပြန်ခိုင်လိုက်သည်။

‘လင်းမြေ... လင်းမြေရာ ထုံးစံအတိုင်း မနက်ဖြန်မှစ ငါပြန်ရှင်းပြတော့မယ်ဟာ’ ဟု သူပြော၍ ကသုတ်ကရက် သူထွက်လာခဲ့သည်။ လွယ်အိတ်ကို လွယ်၍ လျှောက်နေရင်းမှ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များ ဝေ့သီဝဲ၍ လျှံကျလာသည်။

သူ့အဝေးဆုံးသို့ သူငယ်ချင်းများ၊ တင်လင်းအတို့နှင့် ဝေးရာ တစ်ညတာ ရှောင်၍ထွက်ခွာရပေမည်။ အတွင်းခံဘောင်းဘီ တောင်မှ လွယ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး ကျောင်းလာတာတို့ကောင်အဖြစ် နာမည်ကြီး ရပေတော့မည်။

‘တောက်... အောင်မယ်လေးအမေရေ၊ သားတော့
 အရှက်ကွဲရချည်သေးရဲ့’
 ဖယ်ရိုကားပေါ်မှာကတည်းက ဒီဘောင်းဘီကို သူလွတ်
 ပစ်ခွဲရင်အကောင်းသား။
 အခုတော့...။

မောင်တော

လှလိုကြည့်တာ မဟုတ်ပါ

ပွင့်ပျံ့စင်စေသဖြောင့် လက်ဘက်ရည်တစ်ခိုင်လုံးက
 စကားသံတွေ မီးဖို ရေနဲ့ငြိမ်းလျက်သလို တိတ်ဆိတ်သွား
 သည်။ နောက်ကျောဘက်ကို လှည့်ဖြည့်တော့ ဘူးလုံး
 ဝိုင်းဖြည့်နေဖြည့်သည်။ ပွင့်ပျံ့ဖို့ ဖြည့်လျက်တော့ မျက်နှာ
 ပြင်မှ မီးတောက်နေသလား ထင်စရာ။

လှလိုကြည့်တာ မဟုတ်ပါ

(၁)

ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲတွင် ဘာဖြစ်နေသည်ကို သူသိဖို့ ကောင်းသည်။ သူ ဆိုသည်က ကျွန်တော်၏ချစ်သူ ပွင့်ဖြူ ဖြစ်သည်။ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် စိတ်ထဲက ပြောချင်သော်လည်း ပါးစပ်က မပြောရ။ ပွင့်ဖြူသည် မထင်မှတ်သည့်စကား ကြားရရင် တောင် ပြင်းထန်စွာ အံ့ဩတတ်သည်။ ဒေါသကြီးလျှင် နတ်ဝင်ပူ သည့်အတိုင်း ငါလုပ်လိုက်ရ ဆိုသော မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်သည်။ ခုလည်း အတူတူသာ လမ်းလျှောက်နေရသည်။ ပွင့်ဖြူအစား ကြားထဲက ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုံချင်သလို ခံစားရသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောမည့်ကိစ္စမှာ သူ့အတွက် စိတ်ဆိုးစရာ ဖြစ်နိုင်သည်။

မြစ်ခွဲ ဥစင်းစာပေ

‘မိုးကျော်... နင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ လမ်းသွားတာ ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ်နဲ့၊ ခြေလှမ်းကလည်း အကွဲကြီးတွေ၊ နင်နဲ့ငါ ဘုရားလာတာ လမ်းလျှောက်ပြိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး သိလား’

‘အေးပါဟ နင်ကလည်း’

ကျွန်တော် ပွင့်ဖြူနားပြေးကပ်လိုက်သည်။ ခြေလှမ်းက အချိန်လွန်ပြီး ပွင့်ဖြူ ဖိနပ်ကို တက်နင်းမိသည်။ ပွင့်ဖြူ ဟန်ချက် ဖျတ်ပြီး ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားသည်။

‘အား’

တော်သေးသည်။ ပွင့်ဖြူလဲကျမသွားလို့။

‘မိုးကျော် နင်ကဘာလို့ ကြုံအော်တာလဲ၊ ငါအော်ရမဲ့ ဟာကို’

‘ဆောရီးဟာ၊ လုပ်လုပ်၊ အော်... နင်ပြန်အော်လိုက်’

‘သေလိုက်ပါလား၊ ခုမှ ဘယ်အော်ထွက်တော့မှာလဲ’

‘ဒါဆို နောက်ကြုံမှ ငါအစား...’

ပွင့်ဖြူက ရှေ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ပြောလက်စ စကားကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ဘုရားရင်ပြင်ရှေ့က ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးကို မြင်နေရပြီ။ ပွင့်ဖြူ ဒီနေ့ ခပ်တည့်တည့်နေလွန်း သည်။ အရင်ကဆိုလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသည်လို့မထင်၊ ကျွန်တော် ကို နာလေးသူလို သဘောထားပြီး အော်ပြောတတ်သည်။ ခြင်္သေ့ ရုပ်ကြီးရှေ့ရောက်သည်ထိ ပွင့်ဖြူဘာစကားမှ မပြော။ ကျွန်တော်

ကလည်း ‘ယောက်ျားတို့ကုန် ခပ်တည့်တည့်နေ’ ဆိုစကားအတိုင်း ဘာမှ မပြောခဲ့။

ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးကို ခဏရပ်ကြည့်သည်။ ပွင့်ဖြူကတော့ သိပ်စိတ်မဝင်စား။ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်တက်ဖို့ ခြေသံပေးနေ သည်။ ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးမှာ ပါးစပ်ဟထားသည်။ လျှာသွေးအားနည်း နေ၍ ဖြူဖတ်ဖြူလျော်ဖြစ်နေသည်။

‘မိုးကျော် နင်ဘာငေးနေတာလဲ’

‘အားကျလို့ပါဟ’

‘ဘာကိုလဲ’

‘ခြင်္သေ့ကြီးကို’

ပွင့်ဖြူခြင်္သေ့ကြီးကို သေချာထပ်ကြည့်သည်။

‘ဘာမှမတွေ့ပါဘူးဟာ’

‘နင်သေချာကြည့် ခြင်္သေ့ကြီးက ထုံးမပေါက်ဘူးဟ’

ပွင့်ဖြူက ဖောင့်ပေါက်ပြီး ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ လှေခါး ထစ်အတိုင်းတက်သွားသည်။ အပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဥပမိရုပ် ကောင်းကောင်းနဲ့ ဦးလေးကြီးက ပွင့်ဖြူကို သူ့ရဲ့ ပါဝါဗျတ်မှန် ပေါ်က ကျော်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။

‘ကောင်လေး လာပါဦး’

‘ဦးလေး အိမ်သာလား၊ ဒီကနေ ဆင်းသွားပြီးရင်...’

‘ပြီးရင် ညာဘက်တွေ့မို့လား’

'ဟာ... ဦးလေးကလည်း သိရဲသားနဲ့ မနောက်ပါနဲ့ဗျာ'
 'မင်းကို အိမ်သာမေးလို့လား'
 'ဦးလေးမျက်နှာက အိမ်သာတက်ချင်နေတဲ့ ပုံစံဆိုတာ'
 'တော်... ဘုရားမှာ သူတစ်ပါးအနောက်အယှက်ဖြစ်

အောင်မလုပ်ရဘူးကွ'

'အကုသိုလ်ပဲပေါ့ ဦးလေးရာ နော့'

'အေး... ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ ဘုရားမှာတောင် မရှိရင်

ဘယ်နေရာမှာ ရှိတော့မှာလဲ'

'ထိန်းသိမ်းရမှာနော့ ဦးလေး'

'အေး... ကိုယ် နှုတ်စိတ်သုံးပါးကို ထိန်းသိမ်းရမယ်'

'လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မဖြစ်အောင်ပေါ့နော်'

'မင်း ငါ့ကို ရွံ့နေတာလား'

'ကျွန်တော်...'

'မပြောနဲ့'

ဦးလေးအသံက ကျယ်လာပြီး လေယူလေသိမ်းက ပျက်
သည်။ လေပျက်သော စကားအမျိုးအစားဖြစ်သည်။

'မင်းစောစောက ကောင်မလေးကို စလိုက်တယ်၊ ပြီး
တော့ နေဦး၊ ပါးစပ်မဟနဲ့ မင်းဟာ နွားရှေ့ထွန်ကြား အဲ... ဟို
ဟာကွာ မင်းစလိုက်တယ်ကွာ...'

ဦးလေးကြီးက ကျွန်တော်ကို စကားအပြောမခံဘဲ သူက

ချည်းပြောသည်။ သုံးမိနပ်လောက် ဩဝါဒပေးပြီးမှ မေးခွန်းထုတ်
သည်။

'မင်း အဲသလို လုပ်ဖို့ သင့်သလား ဟင်'

'အားနာတော့ အဟီး သင့်ပါတယ်'

'ဘာကွ'

ဦးလေးက သေချာကြည့်ပြီး ခါးထောက်သည်။

ကျွန်တော်က အရပ်ရှည်တော့ ခေါင်းမောနေရသည်။

'ဒီလိုရှိပါတယ် ဦးလေး'

'အေး ဘယ်လိုရှိလဲ'

'ဒီလိုပါ'

'ဘယ်လိုလဲလို့'

'ဒီလို...'

'ဟာ မင်းကွာ...'

'ကျွန်တော်စကားပလ္လင်ခံနေတုန်း ဦးလေးဖြစ်မေးခဲ့လေး
ကျွန်တော် သူ့ကို စတုန်းက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပါ၊
သူကလည်း တစ်ယောက်တည်း ညီမျှပါတယ်၊ တစ်ခါတလေ
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းကို ကောင်မလေးတွေ ငါးယောက်
လောက် ဝိုင်းစကြတာကြတော့ဘယ်လိုပြောမလဲ'

ဦးလေး ခဏစဉ်းစားသည်။

'မင်းကို စတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မချောက်နဲ့နော်'

‘ကြည်လင်ပါတယ်၊ ဦးလေးရယ် မယုံရင်’

‘ယုံတယ်... ဒါပေမဲ့ တစ်အချိုးငါးကတော့ ညီမျှပါတယ်ကွ၊ သူတို့က အားနဲ့တဲ့အမျိုးကိုး’

‘ကျွန်တော်ကြားဖူးတာကတော့ ပုခက်လွဲမယ့် လက်ဆိုတာ ကမ္ဘာကို စောင်ခြုံသလို အုပ်မိုးတယ်ဆိုလားပဲ ဦးလေးရ’

‘အင်း... ငါ့ကိုကမှားတယ်၊ ဆရာတော်ဟောကြားသလို ထောနီသော မနသိကာရ သင့်တင့်သလို နှလုံးသွင်းတတ်မှ စိတ်ဆင်းရဲကင်းမယ်ဆိုတာ တယ်မှန်ပါလား’

‘အော်... ဦးလေးကလည်း နှလုံးသွင်းမှန်ရင်...’

‘ရပြီ၊ တော်ပြီ၊ သွားတော့’

‘ကျေးဇူး ဦးလေး’

‘ကျေးဇူးပါကွာ’

ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက် ပွင့်ဖြူရှိမယ့်နေရာကို လိုက်ရှာနေရသည်။ ပွင့်ဖြူကိုတွေ့တော့ ဘုရားရှေ့တွင် ပဆစ်တုပ်ထိုင်လျက် စိတ်မရှည်စွာ စောင့်နေသည်။ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး လွယ်အိတ်ချွတ်သည်။ ဘုရားကို ဦးချဖို့ ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဦးထုပ်ချွတ်ဖို့ သတိရ၍ ဦးထုတ်ချွတ်လိုက်သည်။ ဘုရားကို အာရုံဖြုတ်ပြီး၊ လက်အုပ်ချီသည်။ ပွင့်ဖြူရှိနေသည့်အတွက် မိမိပစ္စည်းကို မျက်စောင်းလေးနဲ့ ခိုးခိုးကြည့်ရခြင်းမှတော့ ကင်းဝေးသည်။ ရင်ထဲမှာ ဆုတောင်းစရာတွေက အများကြီးဖြစ်နေသည်။ ဘုရားတပည့်တော်

သည် ကျရှုံးနေဆဲကာလတွင် နောက်ထပ်ကျရှုံးခြင်းမှ ကင်းဝေးပါစေ။ တပည့်တော် သစ္စာဆိုပါမည်။ တပည့်တော်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်က သူငယ်ချင်းနှင့် ရယ်စရာပြောရင်း ရယ်မောကာ နောက်ကျောဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ခဲ့ပါသည်။ နောက်က လျှောက်လာနေသော ကောင်မလေးက သူစကတ်အကွဲကို ရယ်တယ်ထင်ပြီး တပည့်တော်ကို မျက်စောင်းထိုးသွားပါသည်။ အမှန်မှာ သူ့ကို ရယ်တာမဟုတ်ပါ။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ပွင့်ဖြူအတွက် ကြားဝင်ခံစားနေရသော ဒုက္ခ ပြေပျောက်ပါစေသား။ အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်ကနေ ဘယ်လို စပြောရမှန်းမသိ။ အကြံဉာဏ်ကလေးများ ရုတ်တရက်ဖြစ်ဖြစ် ရပါလို၏။ ခုဆိုရင် သူငယ်ချင်းများကြားတွင် ပွင့်ဖြူကိစ္စက နာမည်ကြီးနေပါပြီ။ တချို့လူတွေ ပွင့်ဖြူကို ကြည့်လျှင်လည်း ကြားထဲက ရှက်ရသည်။ ပွင့်ဖြူကတော့ သူ့ကို လှလို့ကြည့်တာ ထင်သလားမသိပါ။

‘မိုးကျော်’

ပွင့်ဖြူ၏ လေသံသဲ့သဲ့လေးကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘နင်မရှက်ဘူးလား၊ ရှိခိုးပြီးရင် ပျောက်မိဖို့ ပြန်တော်ဦးစေ။ ကုန်းကုန်းကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဟာ... ဟုတ်သားပဲ’

ပွင့်ဖြူက ဘာမပြော ညာမပြော စရန်စတာ ထထွက်

သွားသည်။ ကိုယ်ကိုဖြန့်မက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့
ရယ်တဲ့သူက ပါးစပ်များနဲ့ရယ်ပြီး သနားသူက မျက်လုံးများနဲ့
သနားသွားကြသည်။ ဘုရားကို နောက်ဆုံးသေချာရှိခိုးပြီး ပွင့်ဖြူ
နောက်ကို လိုက်ရသည်။ ဖိနပ်မနင်းမီအောင် ဂရုတစိုက် ပွင့်ဖြူ
နားကပ်လိုက်သည်။

‘နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ မိုးကျော်၊ ပုံစံကိုက အမှားတွေ
ကို အော်ဒါမှာထားတဲ့ရုပ်နဲ့’

‘ငါစိတ်ထဲမှာ ရှုပ်နေတယ်ဟာ’

‘ဆုပ်ကိုင်ထားတာတွေအားလုံး လွတ်ချလိုက်ရင် ပေါ့ပါး
သွားတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ နင်လွတ်ချကြည့်ပါလား’

‘လွတ်ချလို့မရဘူးဟ၊ ပြောမှကိုဖြစ်မယ်’

‘နင့်ကို ငါမသင်္ကာဘူး’

‘ငါကတော့ ဘယ်ကစရင်ဖွင့်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး၊

ခံရခက်တယ်’

‘ငါသိပြီ၊ လာသွားမယ်’

‘နင်သိလို့လား’

‘ရိပ်မိပါလို့တော့’

ပွင့်ဖြူက ရိပ်မိသဘာယ်ဆိုတော့ ကိစ္စကတစ်ဝက်ပြီးနေပြီ။

ပွင့်ဖြူ သွားချင်ရာသွားစေပြီးမှ ဒီကိစ္စကို ဖွင့်ပြောလျှင် အဆင်ပြေ
နိုင်သည်။ ဒီလိုတော့လည်း လွယ်သလိုလို ရှိသည်။

(၂)

ပွင့်ဖြူနှင့် လိုင်းကားစီးနေရသော်လည်း ဘယ်ကို ဦးတည်
သွားနေမှန်းမသိ။ တစ်နေရာရောက်တော့ ကားပေါ်က ဆင်းသည်။
လမ်းတစ်ဖက်ကို ကူးသည်။

‘ပွင့်ဖြူ ဘယ်သွားမလို့တုံး’

‘ဟိုမှာ ရောက်ပြီ’

ဆိုင်းဘုတ် ဖတ်ကြည့်တော့ ဒေါက်တာဂလုဂလု အထူး
ကုဆေးခန်း လို့ရေးထားသည်။ ဒီဆေးခန်းက ပွင့်ဖြူတို့ မိသားစု
နှင့် ရင်းနှီးသည်။ ခဏဝင်တာဖြစ်မည်။ ပွင့်ဖြူကို ဘာမှမမေး
တော့ဘဲ နောက်ကသာ လိုက်နေလိုက်သည်။ ဆေးခန်းဝရောက်
တော့ ဒေါက်တာအလုပ်ရှုပ်နေသည်။ သူ၏ စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းနှုတ်များ
ကိုခါသည်။ လူနာကုတင်အောက်က ပင့်ကူမျှင်များကိုရှင်းသည်။
ကုတင်ကြီးကို ခါးထောက်ပြီးကြည့်သည်။ ဆေးခန်းပွင့်ချိန်ရေး
ထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။ ခေါင်းယမ်း
ရင်းမှ ဆေးခန်းဝတွင် ရပ်နေသော ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သည်။
ရုတ်တရက်လန့်သွားသော်လည်း အတွေ့အကြုံအရ ထိတ်လန့်စိတ်
ကို အသံဖြင့် ဖုံးကွယ်သည်။

‘ဪ... သမီးလာလေကွယ်၊ မတွေ့တာကြာတော့
ပုံစံတွေ ပြောင်းနေပါလား’

ပွင့်ဖြူက တဟဲဟဲရယ်ရင်း ကျွန်တော်ကို သတိမရဘဲ ဆေးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

‘သမီးသူငယ်ချင်းမို့လား ခေါ်လေ’

ပွင့်ဖြူက ထိုအခါကျမှ သတိတရ ကျွန်တော်ကို လှမ်း ခေါ်သည်။ ဆေးခန်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ဝင်ပြီး ပွင့်ဖြူဘေးမှာ ရပ်လိုက်သည်။

‘ထိုင်ကြလေ’

‘ရပါတယ်’

ပွင့်ဖြူက ရပါတယ်ဆိုပြီး သူ့က အရင်ဝင်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ မထိုင်တော့ဘူး မှတ်လို့ ခြေထောက် ကို ပြန်လှည့်ဖို့ လုပ်ထားရင်းမှ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

‘သမီး အဖေ အမေကော နေကောင်းလား၊ အခု ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ’

‘ကောင်းပါတယ်၊ ခုကိစ္စက သမီးသူငယ်ချင်းကိစ္စပါ။ သူတပါးကို တအားနိုင်ချင်လွန်းအားကြီးပြီး အမြဲတမ်းတွေးနေတာ၊ အမှားတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ် လေးလေး၊ အဲဒါ လေးလေး ကလည်း စိတ်ပညာလေ့လာဖူးတော့ နည်းနည်း စမ်းသပ်ကြည့် ပါလား’

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးရပြီ။ ပွင့်ဖြူ အဓိပ္ပါယ်က ကျွန်တော်ကို စိတ်မှန်သလားလို့ စမ်းသပ်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ပွင့်ဖြူ နင်ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ နင်ကို ပြောရမယ့်ကိစ္စပါ’

‘သား စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထား’

‘စိတ်ကောင်းပါတယ်၊ လို့ ဇွတ်ငြင်းရင် ပိုဆိုးဦးမည်။’

‘သား ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ပြောပြပါလား’

ပြောချင်ရာသာ ပြောစတမ်းဆိုလျှင် ပွင့်ဖြူ ဒီမှာတင် ရှက်ပြီး တက်သွားနိုင်သည်။ ဒီကိစ္စက ပွင့်ဖြူနဲ့ပဲ ပြောရမယ့်ကိစ္စ။

‘သားပြောချလိုက်စမ်းပါ၊ ရင်ထဲမှာ ပြောချင်ရက်နဲ့ မပြောဘဲ မျိုသိပ်ထားတာဟာ စားချင်ရက်နဲ့ မျှော်နေသလိုပဲ ငတ်နေ သလိုပဲပေါ့’

‘မိုးကျော် နင်ကြိတ်တွေးမနေနဲ့၊ ပြောချလိုက်လေ’

ပွင့်ဖြူကို ကြည့်လိုက်တော့ အတည်ပေါက်ကို တိုက်တွန်း နေသည်။ ဒီဆရာဝန်နဲ့တွေ့မှ မျိုသိပ်ခြင်းဆိုတဲ့ဖိလင်ဟာ ဖတ်သလို လို ဖြစ်နေရပြီ။

‘လေးလေးဆီမှာ အကျွန်တွေ အဲ... အကြံဉာဏ်တွေ ရှိပါတယ်၊ ဖလှယ်ရတာပေါ့’

ခုလောလောဆယ် ကျွန်တော်လည်း အကြံထုတ်ရတော့ မည်။ ဒေါက်တာကို ရယ်ပြပြီး ခဏစဉ်းစားနေလိုက်သည်။ ဒေါက်တာကပွင့်ဖြူနဲ့ တိုင်ပင်နေသည်။

‘ဒီရက်အတွင်းမှာ သူ့ဘာတွေပြောလဲ’

'ယန်းခြံတို့ တိတ်ဆိတ်တဲ့ နေရာတွေ သွားချင်တယ်လို့ ပြောတယ်'

ဒေါက်တာက ကျွန်တော်ကိုကြည့်သည်။ အကြံထုတ်ရင်း တန်းလန်း ကျွန်တော်တောင် လန့်သွားရသည်။

'သား ဘာကြောင့် အဲဒီနေရာတွေကို သွားချင်တာလဲ'

'ဟိုဟာလေ ဦးလေး ဟဲဟဲ...'

'မိုးကျော် ပြောလိုက်လေ'

ပွင့်ဖြူကို ကြည့်ပြီး အားမလို အားမရဖြစ်မိသည်။

ဒီမေးခွန်း ဘယ်ချစ်သူများက ဖြေချင်မတုန်း။ ဒေါက်တာကလည်း ကျွန်တော်ဆီကထွက်လာမယ့်ခကားကို ဂဏန်းပေးမယ့် ဘိုးတော် မှတ်သလားမသိ။ ပွင့်ဖြူသာ အခြေအနေမှန်ကို ရိပ်မိရင် ဒီပြဿနာ ရှင်းပြီ။

'မိုးကျော် ပြောလိုက်လေဟာနော်'

'ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဟာ'

ဒေါက်တာ မျက်နှာမှာ လုံးဝရှုံ့မဲ့သွားသည်။ သို့သော် မရမက ဇွတ်မေးမယ့် သဘောရှိသည်။ ကံကောင်းချင်တော့ ဘုရားမှ ဦးလေးကြီးကို သွားသတိရသည်။

'ဦးလေး ဒီ... ခုကိစ္စပြောချင်ပါတယ်'

'ပြော ပြော ရတယ် ပြောရမှာပေါ့'

'ကျွန်တော် ဗိုက်အရမ်းနာနေတယ်'

'ဟာ ဒါဆို ခုတင်ပေါ်တက် စစ်ဆေးမယ်'

ဒေါက်တာက ချက်ချင်း နားကြပ်ကောက်ကိုင်သည်။

ပွင့်ဖြူက ဟိုဘက်ပြေးရမလို ဒီဘက်ပြေးရမလို ဖြစ်နေသည်။

'မဟုတ်ဘူး... ဦးလေး အိမ်သာ အိမ်သာ'

ထိုအခါမှ ပကတိပြန် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဒေါက်တာ က ခေါင်းကုပ်သည်။ ဆံပင်ပြောင်နေ၍ အရေးပြားပဲ ကုပ်မိ သည်။ နောက်ဖေးသို့ ကျွန်တော်ကို ခေါ်ပြသည်။ တိုက်အုပ် ကလေးနှင့် အိမ်သာထဲရောက်မှ အသက်ရှူချောင်တော့သည်။ အိမ်သာထဲက ပြန်ထွက်ဖို့အရေးကို အတော်စဉ်းစားရဦးမည်။ အပြင် က ဒေါက်တာနဲ့ ပွင့်ဖြူရဲ့ အသံသဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ဒီကနေ မြေလှိုင်းလိုတော့ မကောင်း။ မိုးပျံသွားနိုင်ရင် ကောင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

အိမ်သာမှထွက်ဖို့ တစ်ယောက်တည်း အစည်းအဝေးထိုင် နေစဉ် အပြင်က ဒေါက်တာ ဂလုဂလု၏ အသံကြားရသည်။ ဘာဆက်ပြောမလဲလို့ နားထောင်ကြည့်သည်။ ဘာမှမကြားရတော့။ တံခါးကို ခေါက်သည်။ ကျွန်တော်က ပြန်ခေါက်တော့ ဒေါက်တာ ခေါက်သည့်အခါနှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်။ အဲသလို သုံးခါလောက် တိုက်ဆိုင်ပြီးနောက် ဒေါက်တာက တံခါးပေါက်ကို ဇွတ်ဆွဲဖွင့် တော့သည်။

'ဦးလေး အထဲမှာ လူရှိတယ်'

‘ဟေ့... မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးမို့လား၊ ဘာသံမှမကြားရ
လို့ကွ’

‘ကျွန်တော် အချက်ပေးပါတယ်၊ ဦးလေး ဘာပြော
မလို့လဲ’

‘ရေက ဘာရောင်လဲကွ’

‘ဟာ ဦးလေးကလည်း ဉာဏ်စမ်းကို အိမ်သာထဲမှာ
လာလုပ်နေတယ်’

‘ဖြေစမ်းပါကွာ’

‘အမည်းဗျ’

ဒေါက်တာအသံ ပြန်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ခဏကြာ
မှ ပြန်ပေါ်လာသည်။

‘ရေခွက်ကရောကွာ’

‘ဟား... ဟား... အမည်းပဲ’

‘ရပြီ မင်းပြီးရင်ထွက်ခဲ့တော့’

အပြင်က ပြန်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အဖြေတစ်ခုရမှ
အိမ်သာထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆေးခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသော
ကျွန်တော်ကို ဒေါက်တာပွင့်ဖြူက ဝိုင်းကြည့်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ရေက ဘာလို့ညည်းလှောင်လဲဟာ၊ ရေခွက်က အနီရောင်ဟာ
မိုးကျော်ရဲ့’

ပွင့်ဖြူက ဒေါက်တာကိုကြည့်သည်။ ဒေါက်တာထဲ
သွေအထက်က မီးလုံးကို ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က နာရီကိုကြည့်
သည်။

‘ပွင့်ဖြူ ပြန်ရအောင်ဟာ၊ ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်၊ နင်နေခဲ့ရင်
လည်းနေခဲ့၊ ဒေါက်တာသွားတော့မယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ဒေါက်တာကလူကလူကို နှုတ်ဆက်ပြီး ချက်ချင်းဆေးခန်း
ထဲက ထွက်ခဲ့ရသည်။ ဆေးခန်းအပြင်ရောက်မှ အပြင်က လူသွား
လူလာတွေကြားမှာ လွတ်လပ်သွားတော့သည်။ နောက်က ပွင့်ဖြူ
ပြေးလိုက်လာသည်။

‘မိုးကျော် နင်အိမ်သာထဲမှာ တကယ် မီးပျက်နေတာ
လား’

‘အေးပေါ့ဟာ ဟိုမှာကြည့်ပါလား၊ မိတ္တူဆိုင်က လူတွေ
တောင် စာအုပ်ဖတ်သူကဖတ်၊ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထိုင်သူကထိုင်
နဲ့’

‘ဆောရီးဟာ၊ ငါက နင့်ကို...’

‘ဟိုးထား ရပြီ၊ နင်ကို ငါပြောချင်တာ တစ်နေရာမှာ
အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ်’

‘ခုပြောလည်း ရပါတယ်’

‘နေဦး နင့်ကို ဘယ်လိုစပြောရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစား
လိုက်ဦးမယ်၊ အဝင်ကြမ်းသွားရင် မကောင်းဘူးလေ’

‘ဘာ... အဝင်’

‘ဪ... စကားပြောတာကို ပြောတာ နင်ကလည်းဟာ
ခဏနေပါဦး’

နှစ်ယောက်သား ဘာမှမပြောဘဲ လမ်းမတစ်လျှောက်
ကိုယ်ခြေထောက်နဲ့ ကိုယ်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ သူများတွေ လမ်း
မလျှောက်နိုင်။ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့ချည်းဖြစ်သည်။ တချို့
ကားပေါ်ကနေ ပွင့်ဖြူကို ငေးသွားကြသည်။ ပွင့်ဖြူကို ကြည့်လိုက်
တော့ ရင်ထဲက ဝေဒနာ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ဒီဝေဒနာကို ပွင့်ဖြူ
သယ်ဆောင်လာသည်။ တကယ် တစ်ပတ်ပင်မကြာသေး။ ဘာ
စိတ်ကူးနဲ့ သူဖန်တီးသလဲမသိ။ ပွင့်ဖြူကတော့ တကယ့်ကိုဟန်
မပျက် မင်ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်မှာသာ ပွင့်ဖြူကို မြင်တိုင်း
သူငယ်ချင်းတွေ စကားကို ပြန်ကြားပြီး ရှက်ရသည်။ မခံချင်ဖြစ်
ရသည်။ ပွင့်ဖြူကို ငဲ့ကြည့်လိုက်မှ ပိုခံစားရသည်။ ပြောမှ ဖြစ်တော့
မည်။

‘ပွင့်ဖြူ ဟိုရှေ့က ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်ရင်း စကားပြောရ
အောင်’

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ပြီးမှ ချက်ချင်းပြန်ထွက်လာရသည်။
‘ဆောရီးဟာ ငါက ခုံလေးတွေ မြင်ပြီးတော့’
‘ပုလင်းတွေ မမြင်ဘူးလား၊ အကုန်လုံး ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုး
နဲ့၊ ဟိုဘက်ထောင့်က လူကြီးဆိုရင် ဆရာကောက်နဲ့ တူတယ်နော်’

‘ဟာ... ဆရာကောက်က ဒီဆိုင်တွေ မထိုင်ဘူးဟ၊
ဘီယာဆိုင်မှ’

‘ဘီယာဆိုင်မှ ဘာလို့ထိုင်တာလဲ’

‘ဟ...မိန်းမမှာ အရှက် ယောက်ျားမှာ အရက်လေဟာ
မိန်းမလေးတွေ အရှက်မရှိရင် မကောင်းတော့ဘူး။ ယောက်ျားတွေ
အရက်ညှစ်ရင်လည်း မကောင်းဘူးလေဟာ၊ ဘီယာက မိုက်တယ်
လေ’

‘မိုးကျော် ဟိုမှာ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်’

ကျွန်တော်က ဦးဆောင်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်သွားလိုက်သည်။
အနီးဆုံးစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီးမှ ပွင့်ဖြူကထောင့်ဆုံးစားပွဲကို ထိုင်မည်
ဆို၍ ထောင့်ဆုံးစားပွဲကို ပြောင်းရသည်။ စားပွဲထိုးလေးက မုန့်ပွဲ
တွေ ချမလိုလုပ်ရင်း ကျွန်တော်တို့ နောက်က လိုက်သည်။ လက်
ဘက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ လက်ဘက်သုတ်ခေါ် ဂေါ်ဒီရွက်သုတ်တစ်ပွဲ
မှာပြီး ပွင့်ဖြူကို စကားပြောဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် စားပွဲထိုးပြန်ရောက်
လာသည်။

‘အစ်ကို လက်ဘက်ရည်က’

‘ရိုးရိုး’

စားပွဲထိုးလေး ပြန်ထွက်သွားတော့ ပွင့်ဖြူက စကားပြော
မလို ပါးစပ်ဟသည်။

‘အမ... လက်ဘက်သုတ်က ဘယ်လောက်တန်လဲ’

ခင်ဗျ'

ပွင့်ဖြူ မပြောခင် စားပွဲထိုးလေးက ပြန်ရောက်လာပြီး မေးသည်။

'နှစ်ဆယ်ဖိုးလောက်ပဲသုတ်ကွာ'

'မရဘူးအစ်ကို'

'မရရင် ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သုတ်ခဲပါတော့လား'

စားပွဲထိုးလေး ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူ့ကို သေချာလိုက်ကြည့်ရင်း ဆိုင်ထဲကို လှေလာကြည့်တော့ လူတချို့က ပွင့်ဖြူကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်မြင်သလိုများ ပွင့်ဖြူကို မြင်နေရင် တော့ရကွ။

'မိုးကျော် ဘာပြောမှာလဲ ပြောလေဟာ'

'အေးဟာ ကလေး နို့ဖူးတိုက်ထားသလိုပဲ၊ ပြောဖို့အတော်

ခက်နေတယ်'

'ဟုတ်ပြီ'

ပွင့်ဖြူက ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်သဖြင့်လန့်သွားရသည်။

'ဘာဖြစ်တာလဲဟ'

'စိတ်မချလို့ ရွှေကြွတ်ထဲ ထည့်ထားပေမယ့် ဖောက်ပြားချင်ရင် နင်တို့ ယောက်ျားတွေဟာ ယကွဘီလူးမှအားမနာ မိန်းမတကာနဲ့ ဆက်ဆံရာကြောင့် ကြီးကိုင်ရာနောက် လိုက်ပါတတ်

တယ်တဲ့။ နောက်ပြီး ဘာတဲ့ အာရုံငါးပါး ကျင်းပထားပြီး မိန်းမတို့ကို အလိုသွေးဆောင် တွေတိုင်းလှောင်၍ ရအောင်ဘန်းပြရစ်နိုင်ကြ၏တဲ့ ဟင်း... ဟင်း'

'ဟ... အဲဒါ ယောက်ျားတွေ ပြောရမှာလေ'

'သိပါတယ်၊ မနက်က ဖက်ထားတာလေး မေ့သွားတာစိုးလို့ ပြန်နွေးတာပါ။ နင့်ကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး'

'ငါပြောချင်တာက၊ နင်စိတ်မဆိုးရဘူးနော်၊ တကယ်တော့ ဗစ်တာ(မေတ္တာ)ရှေ့ထားပြီး ငါကဖြူစင်စွာ'

'ရည်းစားကို ရည်းစားစကား ပြန်ပြောမလို့လား၊ ဒီလောက်မလိုပါဘူးဟာ၊ ငါက တခြားမိန်းကလေးတွေလို ပါးစပ်ကချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်၊ ပြောနေမှ စိတ်ချတတ်သူမဟုတ်ပါဘူး'

'ငါ ပြောချင်တာက...'

'အော်... ပလိမ်းပကျံ၊ မတော်ကြံဖြင့်၊ တရံမချ၊ ပုရိသထက်၊ မိန်းမဆန္ဒ၊ တတ်လောဘကား၊ ရှစ်ဆလွန်မြောက်၊ အားထုတ်တတ်၏ ဆိုသလိုငါက နင့်တစ်ယောက်တည်းအတွက်ပါဟာ'

ပွင့်ဖြူက သူ့ကျက်ထားတာတွေကို ပြန်နွေးသည့်သဘောဖြင့် ရူးသလိုလို၊ ပေါသလိုလို လုပ်နေပြီ။ ထိုစဉ် စားပွဲထိုးလေးက မှာထားတာတွေ လာချသဖြင့် ပွင့်ဖြူစကားရပ်သွားမည်ထင်ရသော်လည်း မရပ်ဘဲ ဆက်ပြောသည်။

'တကယ်တော့ နင် စဉ်းစားကြည့်၊ ကိုယ်မှာရှိတဲ့ ကောင်း

မြတ်တဲ့ အရည်အချင်းတွေကို အမြဲဖော်ထုတ်နေရမယ်။ တိမ်မြုပ်
အောင် မလုပ်ရဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ငါချစ်တာတွေကို မြှင့်တင်
နေတာ၊ သဘောပေါက်၊ ငါက ၂၀၂၇နဲ့ တွယ်တာတာပါ'

'ဘာလဲဟ ၂၀၂၇ဆိုတာ'

'၁၅၀၀ နဲ့ ၅၂၈လေ အလိုက်တာ မိုးကျော်ရယ်'

'နေပါဦး ပေါင်းရင် ၂၀၂၈ရတာပါ'

'အဲဒီတစ်မှတ်က တစ်ခါတလေ စိတ်ဆိုးဖြစ်လို့ လျှော
ထားတာ'

'ပွင့်ဖြူ နင်မှတ်ထားတာတွေ မကုန်သေးဘူးလား'

'မကုန်သေးဘူး၊ နင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ အရင်ကဆို
နားထောင်နေကျ၊ ခုမှ ယောက္ခမတွေ ပတ်ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့
အတိုင်းပဲ'

'ကဲ... ပြော ပြီးမှ ငါပြောမယ်'

ပွင့်ဖြူက ပါးစပ်လုံးဝမအားတော့ပေ။ လက်ဘက်စား
လိုက်၊ စကားပြောလိုက်လုပ်နေသည်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ စကား
ကတော့ မျက်ခြေပြတ်သွားပြီ။ တစ်ခါတလေ ရေခွေးငှဲဖို့အမူအရာ
ကပြသေးသည်။ စိတ်ရှည်စွာ ဆက်နားထောင်သည်။ ကြီးစားပြီး
စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပါသော်လည်း ပွင့်ဖြူကိုမြင်ပြီးအာရုံက
တစ်မျိုးပြောင်းသွားရသည်။ 'တစ်ခါတလေ ဟုတ်တယ်မို့လား
မေး၍ ခေါင်းငြိမ့်ရသည်။ တစ်ခါတလေ သိလားလို့မေး၍

ခေါင်းငြိမ့်ရသည်။ ခေါင်းတွေ ငြိမ့်နေရသော်လည်း ဘာတွေ
ငြိမ့်နေမှန်းမသိ။ ပွင့်ဖြူကို မျက်နှာမူတိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေကျ ထေဒနာ
က ဖျောက်ပစ်လို့မရ။ နောက်ဆုံး ပြဿနာတစ်ခုကို အကောင်
အထည်ဖော်ရတော့သည်။ ပွင့်ဖြူက သူစကားနဲ့သူ ရှုပ်ထွေးလို့
ပြန်ရှင်းလိုက်၊ ရှင်းတာကို ပြန်ရှုပ်လိုက်လုပ်နေ၍ မသိလိုက်ပေ။
ထောက်ချောက်ကြီးကို ပွင့်ဖြူတိုးလေပြီ။

'အား... ရူး ပူတယ်... အမယ်လေး'

'ဘာဖြစ်နေတာလဲ'

မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး မေးလိုက်သည်။ တကယ်တော့
သူ့စားမယ်၊ ဇွန်းအောက်မှာ ငရုပ်သီးထည့်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

'အားလားလား ပူတယ်ဟ'

'ဟုတ်ပါ၊ နေကလည်း ပူလိုက်တာ'

'ရူး... ရှိ ပါးစပ်က စပ်တာပြောတာ'

'ရေခွေးသောက်၊ ရေခွေးသောက်'

ရေခွေးငှဲပေးလိုက်သည်။ ပွင့်ဖြူက အားရပါးရ ဖော့
သောက်သည်။

'အား... ရေခွေးက ပိုပူတယ်'

'ဪ... ဟုတ်သားပဲ'

'ရော့ ရော့ ဆေးလိပ်ဖွာလိုက်'

'ဘာဆိုင်လို့လဲ ရူး... ရှိ'

‘ဆေးလိပ်ဖွာရင် ပျောက်မလားလို့’

ပွင့်ဖြူက ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ရေအေးထ သောက်သည်။ ငရုပ်သီးစပ်တာနဲ့ ရေဇွေးပူတာကို မကြည့်ရက်ပေမယ့် ပွင့်ဖြူ စကားရပ်သွားဖို့ ဒီနည်းက အမြန်ဆုံးဖြစ်သည်။ အချစ်အတွက်နဲ့ အသက်ပင်သေသေဆိုကြသေးသည်။ ငရုပ်သီးစပ်တာ လျှောက်တော့ အပျော့ပေါ့။ ပွင့်ဖြူပြန်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် မင်သေသေနေလိုက်သည်။

‘မိုးကျော် ငရုပ်သီးနှင့်ထည့်တာမို့လား’

‘အဟဲ အဟီး’

‘စုတ်ဖွားတို့အကျင့်ပေါ့’

‘စုတ်ဖွားဆိုတော့ နင်ငါ့ကို ဟိုကောင်လို့ ပြောတာပေါ့ဟင်’

‘ခြင်္သေ့ကို ပြောတာပါဟ’

အဲသလိုဆိုတော့လဲ အောင်သက်သက်နဲ့ လက်ခံလိုက်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ နားထဲကတစ်ဆင့် ဦးနှောက်မှာ စုတ်ဖွားဆိုသည်ကို စွဲနေသည်။ ဟုတ်သည်။ ရင်ထဲမှာ ခုလုခုလုဖြစ်နေသည့်ကိစ္စဟာ ဒီစုတ်ဖွားကိစ္စနဲ့ ဆက်စပ်သည်။ ပွင့်ဖြူကို ဒီအကြောင်းနဲ့ ဆက်နွယ်ပြီး ပြောပြရလျှင် ကျွန်တော်သိစေချင်တာ သူသိနိုင်သည်။ ရလိုက်သော အကြံဉာဏ်ကြောင့် ပျော်ရွှင်မှုက ထိန်းသိမ်းမရအောင် ရုန်းထသည်။

‘အမယ် နင်ကဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘အဟဲ’

ပွင့်ဖြူမျက်လုံးပြူးသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်တော့ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းထဲက မင်းသမီးလိုလုပ်ခြင်းဖြစ်မည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ပွင့်ဖြူရ၊ ငါ ရင်ထဲက နင်အတွက် ခံစားရတဲ့ ကိစ္စက အဲဒီစုတ်ဖွားနဲ့ ဆက်သွယ်နေတယ်’

‘ငါ့အတွက်နဲ့’

‘အေးလေ နင်တကယ် မသိသေးဘူးလား’

‘ဘာလဲ၊ ဘာလဲ’

ပွင့်ဖြူက ကျွန်တော်မေးခွန်းကို မေးခွန်းနှင့်ပြန်ကာသည်။

‘စုတ်ဖွားလေဟာ’

‘ဘာလဲလို့’

‘နင်တကယ်မသိသေးဘူးလားဟာ’

ပွင့်ဖြူကို အားမလို အားမရ ဖြစ်မိသည်။ ဒီအချိန်မှာ သူ့ဟာသူ သိသွားရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကံတရားက ရှေ့ဆက်ခိုင်းသည်။

‘မိုးကျော် ပြောမှာဖြင့်ပြော၊ နောက်သလိုလို (လုပ်နဲ့) အဲဒီစုတ်ဖွားက ငါက ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ’

‘အင်း... အဲဒီစုတ်ဖွားက အဲ...’

ဒီအချိန်ကျတော့ ပါးစပ်က ပြောမထွက်။ ပွင့်ဖြူက

စိတ်မရှည်ဖြစ်ပြီး အော်မလို့ လုပ်သဖြင့် ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက် ရသည်။

‘စုတ်ဖွားက နင်ပဲ’

ရုတ်တရက် ထွက်သွားသော စကားအတွက် ပွင့်ဖြူရဲ့ တုန်ပြန်မှုကုန်ဆဲမရ။ ဒါပေမဲ့ ပွင့်ဖြူစကားက မထင်မှတ်တာကို ဖန်တီးသည်။

‘ငါ့ကို စုတ်ဖွားဟုတ်လား၊ နင်ဟာလေ ငါ့ကိုနိုင်ချင်တာနဲ့ ကယောင်ချောက်ချားပြောတော့တာပဲ၊ ဒီလောက်လှတာ ဘယ်တူမှာ လဲ င, အရဲ့’

ကျွန်တော်ရင်တုန်တဲ့ ဖိလင်တောင်ပျက်သွားရသည်။

‘နင် ငါတကယ် မရိတ်မိသေးဘူးလား’

‘လာလုပ်မနေနဲ့၊ ပွင့်ဖြူတို့က ဒီလောက်တော့ ဟား... ဟား... ဟား... ရယ်ရတယ် ဖြေ...’

ပွင့်ဖြူက ပြန်ပြောပြသည်။ ကျွန်တော် စကားကို ဘယ် ကပြန်ဆက်ရမလဲ မသိတော့။ အတည်ခံစားနေရခြင်းကို ပွင့်ဖြူက ပြောင်တောင်တောင်လုပ်နေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း စိတ် ထဲက ကျိန်းမိသည်။ ဒီကိစ္စကိုမသိလျှင် ကျွန်တော်လည်း ပွင့်ဖြူလို ခပ်တည်တည်နေနိုင်သည်။ ဒီကောင်တွေကိုက မြင်ကိုမြင်တတ် သည်။ ခုတော့ ဟိုတစ်ရက်က သူတို့နဲ့ စကားသွားပြောမိရာမှ ပွင့်ဖြူတို့ပြောသည့်စကားကို ယခုထိ နားထဲမှာ စွဲနေသည်။

ပွင့်ဖြူကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း တစ်ပုံစံတည်း။

‘တောက်’

‘ဟဲ့... မိုးကျော် ဆိုင်ထဲမှာ’

စိတ်ထဲက ဒေါသမှာ ပါးစပ်ပေါက်မှ ခလုတ်တိုက် ထွက်သွားရသည်။ ဆိုင်ရှင်က ဘာအလိုမကျပါလိမ့်ဆိုသည့် မျက်နှာနှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး စားပွဲထိုးကလေးကို ဆုံးမသည်။

‘နင်က ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ဒီကောင်တွေ ငါ့ကိုပြောလို့’

‘ဘာပြောလို့လဲ’

‘နင်ဆံပင်က ပျား... အဲ ပျား... ပဟိုဟာလေ’

‘ငါ့ကိုဘာပျားတာလဲ၊ ဒင်းတို့က ဘာပြောတာလဲ’

စကားက တဝက်တပျက်ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မလုံတလုံဝတ်တဲ့ ကောင်မလေးကြည့်ရသလို ပွင့်ဖြူခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်ချင်းစာစွာဖြင့် တဲ့တိုးပြောချလိုက် သည်။

‘သူတို့ကနော်၊ နင်ဆံပင်ကို ပျားအုံကြီးနဲ့တူ’

‘ဘာပြောတယ်၊ ကိုယ်ဆံပင်နဲ့ကိုယ်ထားတာ ဘာဖြစ်လဲ’

ပွင့်ဖြူ၏အော်သံကြောင့် လက်ဘက်ရည်တစ်ဆိုင်လုံးက စကားသံတွေ မီးကို ရေနဲ့ငြိမ်းလိုက်သလို တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ နောက်ကျောဘက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ အေးလုံး ဝိုင်းကြည့်နေကြ

သည်။ ပွင့်ဖြူကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာပြင်မှ မီးတောက်နေ သလား ထင်စရာ။ ပွင့်ဖြူက သဲသဲမဲမဲ ရှေ့တည့်တည့်က စမူဆာ လေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ စမူဆာကလည်း ကိုက်စားချင် လောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုမရှိ။

‘ပွင့်ဖြူ’

ကျွန်တော်ပြောနေသည်ကို ပွင့်ဖြူမကြားတော့။ စမူဆာ ကနေ သူ့အကြည့်မခွာနိုင်သေး။ ဆိုင်ထဲက စကားသံတွေ စော စောက ရေခိုလက်စ ထင်းကို မီးပြန်ရှို့သလို ‘ဗျစ်တောက် ဗျစ် တောက်’ မြည်လာသည်။

‘ပွင့်ဖြူ... ငါ’

စကားမဆုံးလိုက်ခင် ပွင့်ဖြူမတ်တပ်ထရပ်၍ ကျွန်တော် ခေါင်းက ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်ယူသည်။ စတောက်လောင်ကာစ မီးတောက်လေး ရေငြိမ်းလိုက်သလို တစ်ဆိုင်လုံး ပွင့်ဖြူကို ကြည့်ရင်း စကားသံတွေ ပြန်တိတ်သွားပြန်သည်။

နင့် ဦးထုပ်ကလေးပေးတယ်၊ ငါလျော်ခဲ့မယ်’

ထိုစကားပြောပြီး ပွင့်ဖြူဆိုင်ပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဆိုင်ထဲက လူတွေ ပွင့်ဖြူကို လိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကို ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော့်ဦးထုပ်ကလေး ပေးတယ်၊ သူ လျော်ခဲ့မှာ ပါ’

အားလုံးကို ထိုစကားပြောပြီး ဆိုင်ထဲကထွက်သည်။
‘အစ်ကို... အစ်ကို...’

နောက်က ခေါ်သံကြား၍လှည့်ကြည့်တော့ စားပွဲထိုး ကလေး။

‘အစ်ကို ဦးထုပ်လေး ပေးတော့သိပါတယ်၊ သုံးရာကျ တယ်’

‘ငါ့ဦးထုပ်လေး ပေးတယ် ညီလေးရ’
စားပွဲထိုးကလေးကို ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်းလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သူလျော်ခဲ့မှာပါ’
စားပွဲထိုးကလေးက ပြန်ထောက်ခံသည်။

ဆိုင်ထဲက ထွက်လာပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ် လေးတွဲတွဲ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒီအခြေအနေကို အရက်မူးနေတဲ့ ဘီလူး တောင် ပျော့ခွေသွားနိုင်သည်။ မနက်ဖြန်လည်း ပွင့်ဖြူကိစ္စ အဆင် မပြေနိုင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဓမ္မစကြာနေ့တွင် ဘယ်ဆိုင်မှ ဖွင့်လိမ့်မည်မဟုတ်။ အားလုံးဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ဖို့ ဘုန်း ကြီးကျောင်းရောက်နေလောက်ပြီ။

‘ငါ့ ဦးထုပ်ကလေး ဘယ်တော့မှ နောက်ထပ် မပေး ပါရစေနဲ့ ပွင့်ဖြူရယ်’

ဟု ပါးစပ်မှ တီးတိုးရွတ်ရင်း သူတောင်းစားရဲ့ခွက်ကို တက်နင်းမိသည်။ သူတောင်းစားရဲ့ ဆုတောင်းသံကို ပီပီသသ

ကြားလိုက်၍ စိတ်ထဲတွင် ရယ်ချင်စိတ်များ တားမရဖြစ်ကာ ရယ်
ချလိုက်မိသည်။

* မရှိလို့ တောင်းစားတာ၊ ငါ့ခွက်လေး ဘယ်တော့မှ
ချောက်ထပ် အနင်းမခံရပါစေနဲ့* တဲ့။

မောင်တေဇ

မော်မော်မောင်

အရှက်ရောင်းရန်ရှိသည်

တော်တော်ကြီးကိုလေးသော သိုးတစ်ကောင်ကို သူ့ဆိုး ဣ
ဏ္ဍေသွား၏။ ထိုသိုးကို သူ့ဆိုးက ပုခုံးပေါ် ထမ်းတင်လာ
ခဲ့သည်။ သိုးကတော့ နှိပ်လျှိုကောင်းဆဲပင် ဖိုသေး၏။
၈၄၆၅၊ သူ့ဆိုးထမ်းလာသော သိုးက မဆိုးသောတမဟုတ်သလို
သိုးလည်းမဟုတ်။ သိုးမြဲထဲတွင် ကျွေးကျွေးလေးဝင်နှိပ်နေ
သော ကိုသာဝံသာ မှမိသည်။

အရှက်ရောင်းရန်ရှိသည်

၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်

တစ်ဥပေါက်တစ်ကောက်ဖွားလို့ပဲ ဆိုရမည်ထင်၏။
ဦးပြားကြီးနှင့် ဒေါ်ပိန်တို့၏ မွေးချင်းလေးယောက်ထဲတွင် တတိယ
သားကိုသာခံက ကျန်လူများနှင့်မတူဘဲ၊ တစ်မူထူးခြားနေသည်။
ရိုးသားအေးအေးသော မိသားစုထဲမှ ချွန်ပြီ ဆိုမိုက်ပေတော့နေတာ
မျိုး။ ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသော မိသားစုထဲမှ ထူးပြီးအရှက်
သေစာသောက်စားနေတာမျိုး။ အယုတ်တ္တ အနတ္တစကားတွေကို
နေတိုင်းပြောဆိုပြီး ရန်ဖြစ်တတ်သောမိသားစုထဲမှပေါက်ပြီး တရား
ထူးရနေတာမျိုး၊ ထိုသို့တစ်ခုမှမဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် ကိုသာခံ၏
ထူးခြားချက်ကား အဘယ်နည်း၊ တခြားတော့ မဟုတ်ပါ။ အရှက်
သည်းလွန်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။

မြစ်ခွဲ စုစင်းစာပေ

(၁)

ကိုသာခံအရှက်သည်ပုံက လွန်လွန်းသည်။ အိမ်သာတက် ချင်နေတာတောင်မှ(အိမ်သာဆီကို) အစ်မ၊ ညီမ ရှေ့ကဖြတ် လျှောက်သွားရမည်ဆိုလျှင်မသွားတော့။ ဇွတ်အတင်းအောင့်ခံထား သည်။ မရှိတော့မှသွား၏။ အကယ်၍ ကမ္ဘာ အရှက်တတ်ဆုံး လူသားပြိုင်ပွဲသာရှိလျှင် ကိုသာခံက ပြိုင်ဘက်မရှိဖိုလ်စွဲနိုင်၏။ သိပ်ပြီးတော့ မသေချာလှပါ။ ထိုပြိုင်ပွဲကို ဝင်ပြိုင်ဖို့ ရှက်ကောင်း ရှက်နေနိုင်သောကြောင့်ပင်။

အထက်ကဆိုခဲ့သလို အရှက်သည်လွန်းသော ကိုသာခံ မင်္ဂလာဆောင်သောအခါ တစ်ရွာလုံးက အံ့သြကြသည်။ အမှန်က အံ့သြစရာမဟုတ်။ ရှက်တတ်သူမှာလည်း ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသား ရှိကြောင်းသိထားလျှင် ကိုသာခံမိန်းမယူခြင်းကို နားလည်ကြလိမ့် မည်။ ရှက်တတ်သူ မိန်းမ၊မယူရဟု ဘယ်ပညာရှိကမှ အဆိုအမိန့် ချန်ထားခဲ့သဖြင့် ကိုသာခံမိန်းမယူခြင်းမဟုတ်ပါ။ စွမ်းပကားကြီး မားလွန်းလှသော အချစ်စိတ်က အရှက်စိတ်ကို (ခဏပဲဖြစ်ဖြစ်) အနိုင်ရသွားသောကြောင့်သာ ကိုသာခံ မိန်းမယူခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အံ့သြစရာ အကြောင်းလုံးဝမရှိပါ။

ကိုသာခံမိန်းမရပြီးတော့ သူမိန်းမထွေးခင်၏ရွာမှာလိုက် မနေ။ သူမိဘတွေနှင့်လည်း အတူမနေဘဲ တခြားရွာမှာ သီးသန့် ခွဲနေသည်။ သူတို့နေသော ရွာကနှစ်ဖက်မိဘတွေနေသော ရွာနှစ်

ရွာ၏အလယ်တွင်ရှိ၏။ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာကလည်း သိပ်မဝေးလှ။ ဒီရွာ၏ အနောက်တံခါးမှ ထွက်လိုက်လျှင် ဟိုရွာ၏ အရှေ့တံခါး အစပ်ကို ရိုးတိုးရိပ်တိပ် မြင်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ထွေးခင်က သူမိဘတွေနေသောရွာနှင့် ယောက္ခမတွေနေသောရွာကို (မရောက် ဘူးဆိုလျှင်တောင်မှ) တစ်ပတ်ကို တစ်ခေါက်စီလောက်တော့ ရောက်၏။

ကိုသာခံကတော့ တစ်ခေါက်မှမရောက်။ မရောက်ဟု ဆိုသည်ထက်မသွားဟုဆိုက ပိုမှန်လိမ့်မည်ထင်၏။ ထွေးခင် ကတော့ သူသွားသည့်အခါတိုင်း လိုက်ခဲ့ဖူးခေါ်သည်။ သို့ပေမယ့် ကိုသာခံကတော့ သူမွေးထားသည့်သိုးတွေကို အကြောင်းပြုပြီး မလိုက်ချင်ဟု ငြင်း၏။ ကြာတော့ ထွေးခင်ကမခေါ်တော့။ သို့သော် လည်း သူစိတ်ထဲမှာတော့ ကိုသာခံမလိုက်သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက် ပြီး လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထွေးခင်က ကိုသာခံကို မေးကြည့်၏။

‘ကိုသာခံက အဖေတို့ အမေတို့ အိမ်ကိုသွားဖို့ ကျပ်က ခေါ်တိုင်းမလိုက်ဘူးနော်... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ထွေးခင်ရာ... သူတို့နဲ့တွေ့ရမှာကို ရှက်လို့ပါ’

‘ဟောတော့’
ထွေးခင်က ‘ဟောတော့’ ဟု ရေရွတ်ရင်း ကိုသာခံကို

ကြည့်လိုက်၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့-

‘ဒီလောက်တောင် ရှက်တတ်တဲ့ ကိုသာဇံက ငါ့ကို ဘယ်လိုများ ရည်းစားစကားပြောရဲခဲ့စာယ်မသိဘူး’

ဟု စဉ်းစားနေဟန်တူသည်။ မင်္ဂလာဆောင်စဉ်က လူတွေကြားထဲ ထွေးခင်လက်ကိုဆွဲပြီး ပြုံးဖြဲဖြဲမျက်နှာနှင့်ရှိနေခဲ့သော ကိုသာဇံ၏ (မလိုအပ်သော) အရှက်စိတ်တို့က ပုန်းကွယ်နေရာမှ ပြန်ပေါ်လာကြချေပြီ။

(၂)

အိမ်ထောင်သက် သုံးလလောက်ကြာတော့ ကိုသာဇံတို့ အိမ်ကို သူ ယောက္ခမ ဒေါ်တုတ်ရောက်လာသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးထာတည်းက နောက်ထပ်မတွေ့ရတော့သောသူသမက် မျက်နှာကို ဖုတ်မိအောင်လာကြည့်ခြင်းတော့မဟုတ်။ ထွေးခင်နေမကောင်းဖြစ်ပြီး အိပ်ယာထ လဲနေသောကြောင့်လာပြီး ပြုစုခြင်းဖြစ်၏။

ကိုသာဇံ၏ အိမ်ကလည်း လာတော့လာပါသည်။ သို့သော်သူတို့က ရက်အကြာကြီးနေပြီး မပြုစုနိုင်။ အလုပ်ကတစ်ဖက်ရှိသေးသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သူ့အိမ်မှာ အငြိမ်းစားလိုဖြစ်နေသော ဒေါ်တုတ်က သူပဲသူသမီးကို နေကောင်းတဲ့ အထိ ပြုစုမည်ဟုဆိုကာလာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်တုတ်ရောက်လာတော့ကိုသာဇံအနေရအထိုင်ရ ကြပ်သလိုခံစားနေရသည်။ ဒေါ်တုတ်ကသူ့ကိုဘာမှမပြောသော်လည်း ကိုသာဇံကမနေတတ်။ ပြီးတော့ ဒေါ်တုတ်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကို ရှက်ရွံ့နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်တုတ်ရောက်လာချိန်မှစ၍ သိုးခြံထဲမှာ ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလိုလုပ်ရင်း ရှောင်နေ၏။ နေ့လည်စာစားပြီးချိန်ဖြစ်နေ၍ သိပ်ပြီးကိစ္စမရှိလှ။ ဒေါ်တုတ်က သူ့သမီးလိုအပ်တာကို လုပ်ကိုင်ပေးနေသလို ကိုသာဇံကလည်း သူ့အလုပ် သူလုပ်နေသောကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဆုံရန် အကြောင်းက သိပ်မရှိ။ သို့ပေမယ့် ညနေစောင်းထမင်းစားချိန်မှာ ရှောင်မရတော့။ သိုးခြံထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်ချင်ယောင်ဟန်ဆောင်နေသော ကိုသာဇံဆီကို ဒေါ်တုတ်ရောက်လာသည်။ လက်ထဲမှာလည်း ဇွန်းတပ်ထားသော ဆန်ပြုတ်ဇလုံကို ကိုင်ထား၏။

‘မောင်သာဇံ’

ဒေါ်တုတ်၏ဒေါ်သံကြောင့် ကိုသာဇံက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ဒေါ်တုတ်ကိုကြည့်လိုက်၏။ ဒေါ်တုတ်က လက်ထဲမှ ဆန်ပြုတ်ဇလုံကို ကိုသာဇံ အားပေးရင်းပြောသည်။

‘မင်းသောက်ဖို့ နို့ဆန်ပြုတ်လာပေးတာ အမေက ဒီနေ့မှ ရောက်တာဆိုတော့ မင်းတို့ မီးဖိုချောင်နဲ့ အထာမကျသေးလို့ ပြီးတော့ နည်းနည်း မစ်ပန်းနေလို့ ဘာထမင်း ဟင်းမှ ချက်မထားဘူး၊ ဒီဆန်ပြုတ်ပဲ အများကြီး ပြုတ်လိုက်တယ်၊ လူမမာအတွတ်

ရော အမေတို့ အတွက်ရောပေါ့'

'ကျွန်တော် မဆာသေးပါဘူးခင်ဗျ'

ကိုသာခံက အငွေတထောင်းထောင်းထနေသော ဆန် ပြုတ်စလုံကိုမယူဘဲ ငြင်းလိုက်သည်။ သူ့စိုက်ထဲက ပိုးမွှားများက အစာကို တောင့်တနေကြပြီမှန်း ကိုသာခံသိ၏။ သို့ပေမယ့် ကိုသာခံ က ဒေါ်တုတ်ပေးသော ဆံပြုတ်စလုံကိုမယူ။ ဒေါ်တုတ်ရှေ့မှာမို့ သောက်ရမှာကိုရှက်နေ၏။ ဒါကို ဒေါ်တုတ်ကမသိဘဲ ဇွတ်ထပ် ပေး၏။ ကိုသာခံက နောက်ကိုဆုတ်ပြီး ထပ်ငြင်းသည်။ ဒေါ်တုတ် က ဒေါသထွက်လာ၏။ သူ့အိမ်မှာဆို သူက စားဆိုရင် ဘယ်သူမှ မငြင်းရဲ။

'ယူလိုက်ပါမောင်သာခံရယ်... အမေက ဒါဆို ဒါမှ ကြိုက်တာ'

ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါ်တုတ်က ရှေ့ကိုခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက် ၏။ ထိုအခါမြေကြီးထဲတွင် တစ်ဝက်မြုပ်နေပြီးအပေါ်တွင် တစ် ဝက်ပေါ်နေသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးနှင့် ခလုပ်တိုက်မိပြီး ဟန် ချက်ပျက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဆန်ပြုတ်စလုံထဲက ဆန်ပြုတ် အချို့သည်ဖိတ်စင်ပြီး ကိုသာခံ၏ လက်ဖမိုးပေါ်ကျသွား၏။ ကိုသာခံမှာ ပူခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

'အား... ပူတယ်'ဟု အော်ချင်သော်လည်း မအော်ရဲ။ ဒေါ်တုတ်ရှေ့မှာမို့ အော်ရမှာကို ရှက်နေပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်

အပူဒဏ်ကိုကြိတ်ခိုတ်ခံပြီး 'တကယ်မဆာသေးလို့ပါ'ဟု ငြင်းလိုက် ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်တုတ်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်ပြီး ထွက်သွားတော့ သည်။ ဒေါ်တုတ်ထွက်သွားတော့မှ ကိုသာခံ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

'အတော်မလွယ်တဲ့ မိန်းမကြီး' ဟုတီးထိုးရေရွတ်လိုက် မိသည်။ ပြီး... လက်ခုံပေါ်တွင် တင်နေသော ဆန်ပြုတ်များကို ကြည့်လိုက်၏။ မွေးပျံသောနှို့၏ ရနံ့က ကိုသာခံ၏နှုတ်ကိုမြှူဆွယ် နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုသာခံက ဘေးဘီကိုတစ်ချက်စေ့ကြည့် ပြီးလက်ခုံပေါ်က ဆန်ပြုတ်များကို လျှာနှင့် လျက် (ရက်)လိုက်၏။ အကြောပေါင်းတစ်ထောင်စီမိခံသွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်။ ဗိုက် ကလည်း ပိုဆာလာ၏။ သို့ပေမယ့် ဆန်ပြုတ်သွားသောက်ရမှာကို ကိုသာခံရှက်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် အခုသွားမသောက်သေးဘဲ ညကျမှ ခိုးသောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

(၃)

ညက သူ၏ တာဝန်ရှိသည့်အတိုင်း အမှောင်ဝတ်ရုံကို လွှမ်းခြုံထား၏။ လမင်းကတော့ ဘယ်ချောင်မှာ မူးပြီး အိပ်နှော်နေ သည်မသိ။ ကြယ်စင်တချို့ကသာ ညရင်ခွင်မှာ မျက်တောင်ပုတ် ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်နေကြသည်။

ကိုသာခံသည် မီးသတ်သမားမဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင်

သူသည် သူ၏ဝမ်းတွင်းမီးကို ငြိမ်းသတ်ရန် စွန့်စားနေရ၏။ ကိုယ့်အိမ်က မီးဖိုချောင်ဖြစ်သော်လည်း စမ်းတဝါးဝါးလှုပ်ရှားနေရသည်။ အမှောင်ထဲမှာ အခုလိုတစ်ခါမှသွားလာဖူးခြင်းမရှိသောကြောင့်ပင်။ သို့ပေမယ့် ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိသည်ဆိုတာကိုတော့ သိထား၏။ ထို့ကြောင့် ဘာနှင့်မှ ဝင်မတိုင်မိပါ။

ကိုသာဇံက ဆန်ပြုတ်အိုးကို (နတ်ကိုငှက်ပျောပွဲတင်သလို) မြှောက်၍ကိုင်ပြီး ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ ဆန်ပြုတ်အိုးကို စားပွဲခုံပေါ် အရင်သွားထားပြီးနောက်မှ ပန်းကန် ပြန်လာယူရန် ဖြစ်၏။ မတော်လို့ အမှောင်ထဲမှာ ဝင်တိုက်မိရင် ပန်းကန်က ကျကွဲနိုင်သောကြောင့်ပင်။

ဆန်ပြုတ်အိုးပါလာပြီဖြစ်သဖြင့် ကိုသာဇံက ဘာနှင့်မှ မတိုက်မိရအောင် (အလာတုန်းကထက်)အထူး သတိထားကာ လျှောက်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်... သူတို့ အိမ်မှ ကြောင်တစ်ကောင်က သူ့ခြေထောက်ကြားမှ ပွတ်တိုက်ဖြတ်ပြေးသွား၏။ ထို့ကြောင့် ကိုသာဇံ အလန့်တကြားဖြစ်သွားကာ လက်ထဲမှ ဆန်ပြုတ်အိုးလွတ်ကျသွားသည်။ ဆန်ပြုတ်များက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်ကျကုန်၏။ ထို့အတူ ဆန်ပြုတ်အိုးသည်လည်း မြေပြင်နှင့် ထိတွေ့ကာ အသံထွက်သွား၏။

‘ဒေါင်’

ဆန်ပြုတ်အိုးက ဒန်အိုးဖြစ်သောကြောင့် အသံကသိပ်မ

ကျယ်။ သို့ဖြစ်၍ အိပ်ပျော်နေသူနှစ်ဦးမှာ မနိုးချေ။ ကိုသာဇံက အခုမှ စိတ်သက်သာရာရသွား၏။ အကယ်၍ နိုးသွားခဲ့လျှင် ရှက်စရာပင် မဟုတ်ပါလား။ တစ်ခုအတွက် စိတ်အေးသွားရပေမယ့် တစ်ခုကကျန်နေသေး၏။ ကိုယ်ပေါ်တွင်ရှိနေသော ဆန်ပြုတ်များကို ဘယ်သို့လုပ်ရမည်ဆိုတာပင်။

ရေချိုးလိုက်လျှင်ရသော်လည်း ကိုသာဇံကမချိုးချင်။ သူ၏ ရေချိုးသံကြောင့် အိပ်ပျော်နေသူနှစ်ဦး နိုးသွားမှာကို စိုးရိမ်၏။ ကပ်စီးကပ်စီးကြီးနှင့်လည်း မနေနိုင်။ ထို့ကြောင့် စားပွဲခုံရှိရာကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပြီးနောက် စားပွဲခုံ၏ဘေးတွင် တွေ့ရသော သံစည်ပိုင်းတော်ထဲသို့ လက်ပိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ပျောစိမိအရာများကို စမ်းမိသည်။ *ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ်ကိုယ်ပေါ်က ဆန်ပြုတ်တွေ ဘုတ်လို့ရရင်ပြီးရော*ဟု ဘာသာပြောရင်း သံစည်ပိုင်းပြတ်ထဲက ပျောစိမိအရာများကို ယူပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ပေးနေသော ဆန်ပြုတ်များကို သုတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကိုသာဇံမှာ မျောက်ဖြူကြီးတစ်ကောင် အဖြစ်သို့ တမဟုတ်ချင်း ပြောင်းသွားလေ၏။ အကြောင်းမှာ သူယူသုတ်လိုက်သော ပျောစိမိအရာများမှာ ထွေးခင်က ခေါင်းဦးချုပ်ရန် ဝယ်ယူထားသော လဲမို့များဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ ကိုသာဇံက သူယူလိုက်သော ပျောစိမိအရာများမှာ လဲမို့များဖြစ်သည်ကို ရိပ်မိပြီး ရပ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် နေရာအတော်များများကို သုတ်ပြီးမှ

ရိပ်မိခြင်းဖြစ်၍ သူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ မဟော်သစာ
ဇာတ်တော်ထဲက အမတ်ကြီးလေးဦးကတော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။
ကိုသာခံကတော့ ဆန်ပြုတ်များနှင့် လဲခွိုများကပ်ကာ ပီဘီ မျောက်
ဖြူကြီးလို ဖြစ်သွားရချေပြီ။

ဆန်ပြုတ်မသောက်ရသည့်အပြင် မျောက်ဖြူကြီးပါ ဖြစ်
သွားရသဖြင့် ကိုသာခံစိတ်ပျက်သွားရသည်။

“ဒီပုံကြီးနဲ့ ဝင်အိပ်လိုက်တော့ မနက်လင်းလို့ ထွေးခင်နိုး
လာပြီး ငါ့ကို တွေ့ရင် လန့်သွားနိုင်တယ်”

မနက်တိုင်း ထွေးခင်က သူ့အရင်နိုးတတ်သည်ကို သတိရ
ပြီး ကိုသာခံက တွေးမိလိုက်၏။ ရေအမြန်ချိုးပြီး အဝတ်အစား
အမြန်လဲလိုက်လျှင် ပြီးသွားနိုင်သောကိစ္စဖြစ်သော်လည်း ဆိုခဲ့ပြီး
သလို ကိုသာခံက ရေမချိုးချင်။

အကယ်၍ သူ့ရေချိုးသံကြောင့် (ဒါမှမဟုတ်) အဝတ်
အစားလဲဖို့ သေတ္တာဖွင့်သံကြောင့် အိပ်ပျော်နေသူနှစ်ဦးနိုးသွားမှာ
ကို ကိုသာခံမလိုလား။ နိုးသွားခဲ့လျှင် သူ့အား အကျိုးအကြောင်း
မေးကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မညာတတ်သော ကိုသာခံက အမှန်
အတိုင်းပြောမိမှာ ဧကန်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ သူကအမှန်ကို ပြော၍
သိသွားသောအခါ သူ အရှက်ကြီးပုံကို ဝိုင်း ဟားကြမည်ကို
ကိုသာခံက ရှက်ရွံ့နေမိပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ ကိုသာခံက သိုးခြံထဲမှာ

ဝင်အိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းပဲ သိုးခြံရှိ
ရာဘက်ကိုထွက်လာခဲ့၏။ ခြံထဲရောက်တော့ သိုးတစ်ကောင်၏
ဘေးမှာ ကွေးကွေးလေးဝင်အိပ်လေတော့သည်။

တိုက်ဆိုင်မှုလား၊ ဘာလားတော့မသိ။ သူ့ခိုးတစ်ယောက်
သိုးခြံထဲကို သိုးခိုးဖို့ရောက်လာသည်။ ထိုသူခိုးကလည်း တော်ရုံ
သူခိုးမဟုတ်။ သူ့ခိုးပညာရပ်တွင် ပီအိတ်(ချုံ)ဒီ ရရန် ကြိုးပမ်း
နေသောသူခိုးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ခိုးရာတွင် အတော်လေးကျွမ်း
ကျင်သော သူ့ခိုးတစ်ဦးပင်။

သူ့ခိုးက အိပ်ပျော်နေသောသိုးများကို မနိုးစေဘဲ လိုက်
မ၏။ ညကမှောင်နေသဖြင့် အကောင်အကြီးအသေးကို လက်ဆ
ဖြင့်မှန်းပြီး ခွဲခြားနေခြင်းဖြစ်သည်။ အလေးချိန်စီးလျှင် အကောင်
ကြီးပြီး မစီးလျှင် အကောင်သေး၏။ ဒါက သူ့ခိုးတို့တပ်အပ်သော
ပညာရပ်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ခိုးက တစ်ကောင်ကို မကြည့်လိုက်၊
ပြန်ချလိုက်၊ နောက်တစ်ကောင် မကြည့်လိုက်နှင့် အလုပ်များနေ
သည်။ တစ်ကောင်မှ သူ့စိတ်ကြိုက်မတွေ့သေး။

နောက်ဆုံးမှာတော့ တော်တော်ကြီးကိုလေးသော သိုးတစ်
ကောင်ကို သူ့ခိုးရှာတွေ့သွား၏။ ထိုသိုးကို သူ့ခိုးက ပုခုံးဝေါ
ထမ်းတင်လာခဲ့သည်။ သိုးကတော့ အိပ်လို့ကောင်းဆဲပင်ရှိသေး၏။
အမှန်မှာ သူ့ခိုးထမ်းလာသော သိုးက မနိုးသေးတာမဟုတ်သလို
သိုးလည်းမဟုတ်။ သိုးခြံထဲတွင် ကွေးကွေးလေးဝင်အိပ်နေသော

ကိုသာခံသာ ဖြစ်သည်။ ကွေးကွေးလေးအိပ်နေတာလည်း ဖြစ်ပြန်၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လဲခွံများကလည်း ကပ်နေပြန်သောကြောင့် သိုးခြံထဲမှာအိပ်နေသော ကိုသာခံက သိုးပုံပေါက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို သူခိုးကမသိဘဲ အကောင်ကြီးသည်ထင်ကာ ထမ်းလာခဲ့ခြင်းပင်။

(၄)

ရွာအပြင်ရောက်တော့ သိုးက ထမ်းရင်း တဖြည်းဖြည်း ဝိုလေးလာသလို ခံစားလာရသည်။ အရင်က ခိုးခဲ့ဖူးသော သိုးများကို ထမ်းရတာနှင့်လည်း မတူ။ ထို့ကြောင့် သူခိုး၏စိတ်ထဲ မသိုးမသန်ဖြစ်လာ၏။ ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာလည်း သူရဲခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးသော ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကိုလှမ်းမြင်နေရပြီ။ ခိုးခဲ့သမျှ သိုးများကို သုသာန်ထဲမှာ ဖျက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ သူရဲမကြောက်တတ်သော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကြက်သီးမွှေးညှင်းများထလာသည်။

ကိုသာခံ၏ မျက်နှာကြီးက နီရဲနေ၏။ သူက သိုးမဟုတ်ဘဲ လူသာဖြစ်ကြောင်းပြောရမှာကို အားနာရှက်၊ ရှက်နေမိသည်။ သို့ပေမယ့် မပြောလို့ မဖြစ်တော့သော အခြေအနေတစ်ခုက ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကိုထမ်းလာသော သူခိုးက သူရဲခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးသော ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးရှေ့မှ ခပ်သွက်

သွက်ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီး တစ်ပြကျော်၊ ကျော်လောက်ရောက်သော အခါ 'ထမ်းရတာ မောလာပြီး ရှေ့နားမှာနားညီးမှ'ဟု ဘာသာပြောလိုက်သောကြောင့်ပင်။

ကိုသာခံက သူ့ကို သိုးထင်ပြီး ပုခုံးပေါ်မှ 'ဝုန်း'ခနဲ ပစ်ချမှာကို ကြောက်နေသည်။ သူသည် လူသာဖြစ်ကြောင်းပြောရမှာကို ရှက်ပေမယ့် အသားနာမှာကို ကြောက်၍ ကိုသာခံက အရဲစွန့်ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်လူပါဗျာ... အောက်ကိုဖြည်းဖြည်းချပါ' သူခိုး၏ဆံပင်များ ထောင်သွားကြသည်။ အိပ်ပျော်နေသော သိုးကိုပုခုံးပေါ်မှ အကြမ်းပတမ်းပစ်ချလိုက်လျှင် ခိုးသွားမှာ ခိုးသောကြောင့် ဖြည်းညှင်းစွာချရန် ကြံရွယ်နေစဉ် သိုးထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ပေါ်က သူရဲက သိုးဟန်ဆောင်ပြီး လိုက်လာပြီဟု သူခိုးကထင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်သွားကာ ပုခုံးပေါ်မှ သိုးကို 'ဝုန်း'ခနဲ ပစ်ချပြီး သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

ကံဆိုးသူက မောင်ရှင်မဟုတ်ဘဲ ကိုသာခံဖြစ်သည်။ သူခိုးက ပစ်ချသဖြင့် မြေကြီးပေါ်သို့အကျ တစ်ဖက်က ကန်သင်းရိုးတစ်ခုနှင့်တိုက်မိပြီး ကျိုးသွား၏။ ကိုသာခံ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သွားရသည်။ ထို့အတူ မြီးညောင်ရိုးအောင့်ပြီး ခြေတစ်ဖက်ကလည်း မျက်သွားသေးသည်။ တောင်းပန်ကာမှ 'ဝုန်း'ခနဲ ပစ်ချ

ကာ ထွက်ပြေးသွားသော သူခိုးကိုလည်း နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရ၏။
ဒေါသလည်းထွက်မိသည်။ သို့ပေမယ့် ထွက်လာသောဒေါသတို့က
ကြာကြာမခံလိုက် နာကျင်မှုဝေဒနာက ဖုံးလွှမ်းသွား၏။

ရွာကိုပဲ ပြန်ရမလား။ ဒီပုံကြီးနဲ့ပြန်ရမှာလည်း ရှက်စရာ
ကြီး။ ဒါဆို ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ။ ဟိုရှေ့ကလွမ်းမြင်နေရတဲ့
ရွာကိုသွားရမလား။ အသိမရှိတော့ ကိုယ့်ရွာပြန်ရတာလောက်
ရှက်စရာကောင်းမယ်ထင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ ဒဏ်ရာတွေ
ရှိသေးတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

စဉ်းစားရင်းဖြင့် ဒဏ်ရာတွေက ပိုနာလာ၏။ ကိုသာခံ
အနေဖြင့် ဒီထက်ပိုပြီး နာကျင်မှုဝေဒနာကိုမခံစားနိုင်။ သို့ဖြင့်အဆုံး
မှာတော့ မွေးရာပါအရှက်သည်းစိတ်ကို နာကျင်ခြင်းက အနိုင်ရသွား
ပြီး ရွာကိုဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အရောက်ပြန်ရန် သံဓိဋ္ဌာန်ချလိုက်တော့၏။

(နိဂုံး)

နောက်များ မကြာမီမှာပင် ကိုသာခံ၏ ရွာအပါအဝင်ရွာ
နီးချုပ်စပ် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပြောစရာစကား ဥပမာတစ်ခု ရုတ်ချည်း
ပေါ်လာ၏။ ထိုစကား ဥပမာက တခြားတော့မဟုတ်ပါ။ အကယ်
၍ လူတစ်ယောက်က မရှက်သင့်သည်ကို ရှက်နေလျှင် ‘သိပ်ရှက်
မနေနဲ့နော်၊ တော်ကြာ သာခံလိုဖြစ်နေဦးမယ်’ ဟူသော စကား
ဥပမာအသစ်တစ်ခုပင် ဖြစ်မေ့တော့သတည်း။

ဦးဆွေ(ဒဿနိက)

ပန်တန်တန်ကိုကူး

ခွက်တန်ဖိုဖဲ့၊ နင်္ဂေါင်က ခွဲတပါ၊ နမတ်ကြိုဂျမ်း၊ ခေဝ၊
ကုသကတော့ ဒီလိုပဲနေမှပေါ့လို့ မိယုဂျမ်းကြိုက ပေး
လျက်ရော၊ နမတ်ကြို၊ စဉ်းစားဖို့၊ ဟုတ်ပေသားပဲလို့
သတိဝင်လာတယ်၊ သဘောလည်း ပေါက်ဥကတယ်၊ သ
လည်း ပညာရှိဂုဏ်မကြီး၊ မဟုတ်လား၊ နင်... ဘယ်
မထူးပါဘူး။ နိဂိက ကိုယ်ပန်တန်တန်ဆီပန်တန်ပဲ ကောင်း
ပါတယ်ဆိုဖို့၊ ပန်ဥကသတဲ။

ဖန်တန်တန်ကိုကူး

၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်၊ ၇၆ ခုနှစ်

(၁)

ညနေ ကျောင်းဆင်းကတည်းက ကျွန်တော် 'ကိုကူး' ကို မျှော်နေမိ၏။ နီးစပ်ရာ ကျောင်းသားများကိုလည်း ကိုကူးတွေ့လျှင် ဆရာဆီခဏလာပါဦးလို့ ပြောလိုက်ပါကွာဟုလည်း မှာထားလိုက်သည်။ နံနက်စောစော အိပ်ရာမှ ထပြီး လူက နုံးခွေခွေ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ညောင်းညာကိုက်ခဲနေသလို ဖြစ်နေ၏။ သည် ကြာကန်ရွာတစ်ရွာလုံးမှာ အနင်းအနှိပ်က ကိုကူးတစ်ယောက်တည်းသာ။ 'ကိုကူးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း 'တတ်လို့လုပ်စားတာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ငတ်လို့လုပ်စားနေရတာပါ' ဟု မျက်နှာတည်ဖြင့် ပြောဖူးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကူး၏ အနင်းအနှိပ်ခံဖူးသူတိုင်းသည် ကိုကူးမှ ကိုကူးဖြစ်သွားရသည်ကတော့ အမှန်။ သူငယ်ချင်း ဆရာ တစ်ယောက်ကတော့ ပြောသည်။

‘ဒီလူက ပါးစပ်နဲ့နှိပ်တာဗျ။ အတော်အတန် ညောင်းညာ ကိုက်ခဲတာလောက်တော့ ကိုကူးနဲ့တွေ့လျှင် ရယ်ရမောရတာနဲ့ ပျောက်သွားတာပဲ’ဟု။

ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ ထိုစဉ်က ကိုကူးနှင့်ကျွန်တော် မရင်းနှီးသေး။ သို့သော် အညောင်းသမားနှင့် အနင်းသမားဆိုတော့ တွေ့ဆုံရန် အကြောင်းဖန်ခဲ့ပြီလေ။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ ခေါ်ဆောင်မှုဖြင့် ကိုကူး ကျွန်တော့်ထံရောက်လာခဲ့သည်။

‘ဆရာ ကိုကူးဆိုတာ သူပဲ’

‘လာ၊ ကိုကူး၊ ကျွန်တော်အခန်းထဲ သွားကြရအောင်၊ အောင်ထွန်း ကျေးဇူးပဲကွာ’

တပည့်ကျော်အား ကျေးဇူးစကားဆိုရင်းမှ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ အင်္ကျီဝလာ၊ လုံချည်နွမ်းတစ်ထည်ကို ခေါင်းမှာ ပေါင်းထားပြီး လိုက်လာသော အသားညိုညို၊ လူလဲ၊ အသက်က လေးဆယ်ကျော်ခန့်၊ မျက်နှာထားက ခပ်တည်တည်။ သည်လို လူမျိုးပါးစပ်မှ အလွန်ဟာသမြောက်သော စကားလုံးများထွက်လာ လိမ့်မည်ဟု လုံးဝထင်စရာမရှိပါ။ ကျွန်တော်က အိပ်ရာခင်း၊ ပုက်လက်လှန်ကာ အနင်းခံရန် ပြင်ဆင်သည်။ သူကချက်ချင်း

အနင်းသေး။ ခြေထောက်များအား လက်ဖြင့်သာ ဆုပ်နယ်ပေးနေ သည်။ ယခုမှ စံတွေ့သည့်သူချင်းမို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်သည့် စကားမှ မဆိုဖြစ်ကြ။ အတန်ကြာမှ သူကပင် စကားစ၊ လာ၏။

‘ကျုပ် မေးမယ်၊ မေးမယ်နဲ့ တစ်ခါမှ မမေးဖြစ်ဘူး၊ ဆရာတို့က ပညာတတ်တွေဆိုတော့ သိကြမှာပါပဲ’

‘မေးလေ ကိုကူး၊ ကျွန်တော် သိတာဆိုလည်း ဖြေရတာ ပေါ့’

သူ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကြည့်သည်။ ခပ်တည်တည်ပင်။

‘ဒီလို ဆရာလေးရာ၊ လောကကြီးမှာ အထီးရယ်လို့ မရှိဘဲ အမချည်းပဲရှိတဲ့သတ္တဝါ အဲဒါဆရာလေးများ သိမလားလို့’
‘ဗျာ’

မြတ်စွာဘုရား။ ကျွန်တော် ဘုရားတ၊ လိုက်ရ၏။ ဇိမ္မိ မည့်မေးတော့ ဆင်ကြီးဂဠုန်ချီ မေးခွန်းပါလား။ ကျွန်တော် ချက် ချင်း မဖြေရဲ။ သည်မေးခွန်း၏အဖြေကိုလည်း သေချာစွာ မသိပေ။ ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးသမျှသော သုတစာပေများ၊ သင်ကြားခဲ့ရသော စာပေ များကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေလိုက်၏။ အတော်ကလေး ကြာ မှ-

‘အင်း... အဲ...အဲ... ကျွန်တော်တော့ မရှိဘူးထင်တယ် ဗျ။ ဘာပြုလို့လည်းဆိုတော့ အဖိုမရှိလျှင် ဟိုအင်း မျိုးပွားဖို့ မဖြစ်နိုင်

ဘူးလေ၊ ဒီတော့ မရှိနိုင်ဘူးဆိုပါတော့ဗျာ'

ကိုကူးက ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်ဖြင့်ပင် နားထောင်
နေပါ၏။ ကျွန်တော့်စကားဆုံးမှ-

'ရှိတယ် ဆရာလေးရ၊ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် ငယ်ငယ်
ကတည်းကနေ ခုထက်ထိကို တွေ့နေရတာပဲ'

'ဗျာ'

ကျွန်တော့်ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ကိုကူးအား ကြည့်
သည်။ ခြေထောက်ကို နှိပ်နေရာမှ ကိုကူးက မတ်တတ်ရပ်ပြီး
နင်း၏။ ကျွန်တော့်အားလည်း

'နာလျှင်တော့ ပြောနော်၊ ဆရာလေး'

'ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ စောစောက ခင်ဗျား
ပြောတဲ့ ရှိတယ်၊ တွေ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါက ဘာကောင်လဲ'

• ကိုကူးက ကျွန်တော့်အား အောင်နိုင်သူအကြည့်ဖြင့်
တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ

'သန်းလေ ဆရာလေးရ၊ သန်း၊ သန်း ဟဲ... ဟဲ...။

ကျွန်တော်ဖြင့် အသက်လေးဆယ်သာကျော်ရော မိန်းမတွေ
သန်းတုတ်တာ သွားကြည့်ရင် သန်းထီးကြီးတော့လို့ တစ်ခါမှ
ကြားဖူးပေါင်ဗျာ၊ ဟယ် သန်းမကြီးတော့တို့၊ သန်းပျက်လေးတွေ
တော့တို့ ဒါပဲ ကြားဖူးပါတယ် ဆရာလေးရယ်၊ ငယ်တဲ့ကောင်
ကို သန်းပျက်လေး၊ ကြီးတဲ့အကောင်ဆိုသန်းမကြီး၊ ဘယ်မှာ

အထီးရှိလို့တုံး ဆရာလေးရဲ့ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ'

ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့ပါ။ နင်း၍ မဖြစ်အောင်ပင်
အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ရယ်မိပါတော့သည်။ တော်တော်လည်း
ကတ်သီးကတ်သပ် တွေးတဲ့လူ။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်၏။ ပြန်စဉ်းစား
ကြည့်တော့ သူပြောသည့်အတိုင်း ဘယ်သူကမှ သန်းထီးကြီးဟု
ပြောသံမကြားဖူးခဲ့။ အမချည်းပဲရှိသောသတ္တဝါ။ ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်
သားရပါတယ် ဆရာကူးရယ်။

(၂)

ကိုကူးက အရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲသောက်တတ်သူ ဖြစ်၏။
သူ မူးလာလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးတတ်။ ရယ်စရာမောစရာ
များကိုသာ ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား ပြောလေ့ရှိ၏။ တစ်ဦး
တည်းသောသမီးကို ရယ်စရာများနှင့် စ၊ နေတတ်သည်။ ကျွန်တော်
နှင့် ခင်သွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော့်ကျောင်းသို့လည်း
မကြာမကြာ လာလည်လေ့ရှိသည်။

သူ၏ မုဆိုးဖိုဘဝကို ကျွန်တော်က နောက်၍ အဝတ်
အစားသစ်များ ဝယ်ယူရန် တိုက်တွန်းလျှင်

'အောင်မယ်၊ ဆရာလေးက ကျုပ်ကို နယ်နယ်လူများ
မှတ်လို့လား၊ ဒီမှာ ငကူးတို့က မရှိလို့မဲ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာဗျ'

ဟု ပြန်ချေပသည်။ နောက်ပြီး

‘ကျွန်တော်က သမီးကိုလည်း ပြောထားရတယ်... ဆရာလေးရဲ့၊ သမီးလေးက တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အားငယ် မှာစိုးလို့ ငါ့သမီး ဘာမှမပူနဲ့၊ အဖေတို့မဲ့ သည်တစ်သက်ပါပဲလို့ လေ ဟဲ... ဟဲ...’

ဟုလည်း ပြောတတ်ချေသေးသည်။

ကိုကူး ကျွန်တော့်ကျောင်းသို့လာသည့်တစ်ရက်တွင်

‘ကဲ ကိုကူး၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကျောင်းကို ခဏခဏ လာနေတာ ရိုးမှရိုးရဲ့လားဗျာ၊ ကျောင်းက ဆရာမတစ်ယောက် ယောက်ကိုများ သဘောကျနေလို့လား၊ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့် ပြောဗျာ’

‘ကျားသားမိုးကြီး ဆရာလေးရာ၊ ကျုပ်က ဆရာလေးကို ခင်လိုလာနေတာပါ၊ နောက်ပြီး မကြံဖူးတာမှတ်လို့၊ ဖန်တန်တန် ဝဲ နေမှာပါဗျာ’

ကိုကူးက ခေါင်းတခါခါ လည်တခါခါဖြင့် ငြင်းရင်း ပြန်ပြောသည်။ စကားဆန်းတစ်ခု ပါလာသဖြင့်

‘ဘယ်လို ဖန်တန်တန်တုံးဗျာ၊ ရှင်းစမ်းပါဦး’

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။ ကိုကူးက သူ့ခေါင်းကို တစ်ချက် နှစ်ချက်ပွတ်ပြီး...

‘ဆရာလေး ကြားဖူးမလားတော့ မသိဘူး’

‘အင်း ဆိုစမ်းပါဦး’

ကိုကူး မဟုတ်တာ တစ်ခုခု ပြောတော့မည်ကိုသိလျက်နှင့် ပင် ရယ်စရာတစ်ခုခုကို မျှော်လင့်ပြီး ကျွန်တော်စကားထောက်လိုက် ၏။

‘ဟိုး ရှေးရှေးတုန်းကပေါ့ ဆရာလေးရယ်၊ တိုင်းပြည် တစ်ပြည်မှာ ဘုရင်ကြီး တစ်ပါးရှိသတဲ့၊ အဲဒီဘုရင်ကြီးမှာ ပညာ ရှိ အမတ်ကြီးတစ်ယောက်တည်း ရှိသတဲ့၊ ဆရာလေးတို့လိုပေါ့ ဟဲ... ဟဲ...’

‘ပြောရင်းနဲ့ ဖောက်လာပြန်ပြီ၊ အဲ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဖန်တန် တန်နဲ့က ဘာဆိုင်လဲဗျာ’

‘ဪ လာမယ်လေဆရာလေးရဲ့၊ မလောပါနဲ့၊ တစ်နေ့ တော့ အမတ်ကြီးက နန်းတော်ထဲ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့လာသတဲ့၊ ဘုရင်ကြီး နဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စမို့ ဘုရင်ကြီးကို တွေ့အောင်ရှာတာပေါ့တုန်း၊ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်ကြီးကို မတွေ့ဘဲ ဘုရင်ကြီးရဲ့မိဖုရား နန်းတော် ထဲက ရေကန်မှာ ရေချိုးနေတာကို တွေ့သတဲ့။

ပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစေစေဖြင့် ကြည့်လိုက်သေး သည်။ ကျွန်တော်က မျက်မှောင်ကုတ်ပြမှ

‘အင်း ဘာကို ဘယ်လို မြင်ခဲ့သလဲတော့ မသိဘူးပေါ့ ဆရာလေးရယ် ဟဲ... ဟဲ...’

‘ကိုကူး ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းတော့ ပြောနော်၊ မဟုတ်

တာတွေတော့ လုပ်မလာနဲ့

‘အမတ်ကြီးက နန်းတော်က ပြန်လာပြီးကတည်းက မိဖုရားကြီးကို စွဲလမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ အိပ်မပျော် စားမဝင်ဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲပါရော’

‘သည်တော့’

ကျွန်တော်က စကားထောက်လိုက်သည်။

‘သည်တော့ ဘုရင်ကြီးက ငါ့အမတ်ကြီး နန်းတော်လည်း မလာ၊ အစားလည်း မဝင် ဘာဖြစ်ပါလိမ့်မလဲဆိုပြီး အမတ်ကြီး ဆီ လိုက်လာတော့တာပေါ့။ အမတ်ကြီး မရှိရင် တိုင်းရေးပြည်ရေးက မလွယ်ဘူးလေ၊ အမတ်ကြီး ဘာရောဂါလဲ၊ သမားတော်တွေ ကုစမ်းဆိုပြီး ခိုင်း၊ ဘယ်ရမလဲ၊ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိကိုး၊ ဆရာလေးရဲ့ မဟုတ်ဘူးလား’

‘အင်း’

ကျွန်တော် အင်းလိုက်နေရသော်လည်း နားထောင်ရတာ စိတ်ပျက်နေပေပြီ။

‘နောက်ဆုံး သမားတော်တွေက ပြောလို့ အမတ်ကြီးမှာ ကျန်တဲ့ရောဂါ မရှိ၊ လိုချင်တာ မရတဲ့ရောဂါပဲရှိတယ်ဆိုတာ ဘုရင်ကြီးက သိသွားတယ်၊ သိသွားတော့ ကဲ... အမတ်ကြီး ဘာဖြစ် ချင်တာတုန်းပြော၊ နန်းစည်းစိမ်ကလွဲလျှင် ငါအားလုံး ပေးနိုင်တယ်လို့ ပြောသတဲ့၊ ပညာရှိ အမတ်ကြီးက ပထမတော့

ငြင်းသေးတယ်၊ မပြောပါရစေနဲ့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်ကြီးက ထပ်တလဲလဲမေး နေတော့ ပြောရတော့တာပေါ့၊ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားကြီးကို လိုချင်ပါတယ်လို့’

‘အင်း၊ ဘုရင်ကြီးတော့ ပြဿနာပဲ’

‘မပြဿနာပါဘူး ဆရာလေးရယ်၊ အမတ်ကြီး နေကောင်းအောင်သာနေ၊ ဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့၊ ငါ့တာဝန်ထားဆိုပြီး နန်းတော်ပြန် မိဖုရားကြီးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သတဲ့’

‘မိဖုရားကြီးတော့ ငိုမှာပဲနော်’

‘ဘယ်ငိုမှာလည်း ဆရာလေးနယ်၊ မိဖုရားကြီးကလည်း ပညာရှိပဲ၊ အမတ်ကြီးကိုသာ နန်းတော်ထဲလာဖို့ ပြောလိုက်ပါလို့ အေးအေးဆေးဆေးပြန်ပြာသတဲ့ဗျ၊ နေဦး ဆရာလေး၊ ခံတွင်းချဉ်လာလို့ ဆေးလိပ်ကလေးများရှိသေးလား’

ကျွန်တော်က ကိုကူးအား မျက်စောင်းထိုး ကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်းခန်းများရောက်ပလားဆို သည်လူ သည်လို ဒိုက်တင်ခံစမြဲ။ ခေါင်းရင်းမှ ဆေးလိပ်နှင့် မီးခြစ်ကိုယူ၍ ပေးလိုက်သည်။

ကိုကူးက မီးညှိကာ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာရှိုက်ပြီးမှ-

‘အင်း... ခုမှ ခံတွင်းချဉ်ပြေသွားတယ်ဗျ၊ ဟဲဟဲ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ အဲ နန်းတော်လာဖို့ခေါ်ပြီ၊ ဟုတ်တယ်နော် ဆရာလေး’

ကျွန်တော်က ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ၏။

‘အမတ်ကြီးလည်းလာရော မိဖုရားကြီးက အမတ်ကြီးဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီဆေးလေး သုံးခွက်တော့ သောက်ပါဦးလို့ ပြောတယ်။ ခွက်သုံးခွက်က တစ်ခွက်က ရွှေခွက်၊ တစ်ခွက်က ငွေခွက်၊ တစ်ခွက်က ကြေးခွက်’

‘သည်အခြေအနေရောက်မှတော့ အမှတ်ကြီးက ဘာဆေးတိုက်တိုက်သောက်မယ်ထင်တယ်ဗျ’

‘ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာလေး မများဘူး။ ဟုတ်တယ် သောက်တယ်။ ပထမဆုံး ရွှေခွက်ထဲက ဆေးကိုသောက်ခိုင်း။ အမတ်ကြီး ဘယ်လိုအရသာရှိလဲလို့ မိဖုရားကြီးကမေးတော့ ဖန်တန်တန်တော့နေသားလို့ အမတ်ကြီးက ပြောသတဲ့။ နောက် ဒုတိယ ငွေခွက်ထဲက ဆေးကိုသောက်ခိုင်းတယ်။ ဒီတစ်ခါလည်း မိဖုရားကြီးက အမတ်ကြီး ဒါကကော ဘယ်လိုအရသာရှိတုံးလို့ မေးပြန်တယ်။ အမတ်ကြီးက အင်း... ဖန်တန်တန်ပါပဲဗျာလို့ ဖြေ သတဲ့။ နောက်ဆုံး ကြေးခွက်ထဲက ဆေးကိုသောက်ခိုင်းပြီး မိဖုရားကြီးက အမတ်ကြီးကို ကြည့်တယ်။ အမတ်ကြီးက ကြည့်နေနဲ့ မိဖုရားကြီး၊ ဒါလည်း ဖန်တန်တန်ပဲလို့ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့မှ မိဖုရားကြီးက ပြုံးတယ်ဗျ’

‘ဘာဖြစ်လို့တဲ့တုံး’

‘ဖန်တန်တန်ချည်းပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ရွှေခွက်၊ ငွေခွက် ကြေးခွက်လို့ ခွက်ချင်းသာ ကွာတာ။ ထည့်ထားတဲ့ဆေးတွေက အတူတူပဲကိုး။ ခွက်တန်ဖိုးနဲ့ အခေါ်သာကွဲတာပါ အမတ်ကြီးရယ်။ ဆေးအရသာကတော့ ဒီလိုပဲနေမှာပေါ့လို့ မိဖုရားကြီးက ပြောလိုက်ရော။ အမတ်ကြီး စဉ်းစားပြီး ဟုတ်ပေသားပဲလို့ သတိဝင်လာတယ်။ သဘောလည်း ပေါက်သွားတယ်။ သူလည်း ပညာရှိ ရင့်မကြီး မဟုတ်လား။ အင်း... ဘာမှမထူးပါဘူး။ အိမ်က ကိုယ့်ဖန်တန်တန်ဆီ ပြန်တာပဲကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားသတဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောတာပေါ့။ ဖန်တန်တန်ပဲနေမှာပါ’ လို့။

အကြာကြီးနေမှ ကျွန်တော် တဟား ဟား ရယ်မောမိပါသည်။ ဖန်တန်တန် ဟုတ်ကဲ့ မှတ်သားရပါတယ် ဆရာကူးရယ်။

နွေကျောင်းပိတ်ရက်များ အပြီးကျောင်းပြန်အဖွင့် ကျွန်တော် ကြာကန်သို့ ပြန်ရောက်သည်။ ကိုကူး နေမကောင်း၍ အိပ်ရာထဲလဲပြီဆိုသော သတင်းဆိုးကို ကားဆိပ်တွင်ပင် ကြားလိုက်ရ၏။ ပစ္စည်းများ နေသားတကျထားသလိုပြီး ကိုကူးအိမ်သို့ အဖော်ဆရာတစ်ယောက်နှင့် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့၏။ လမ်းတွင်တွေ့

သော တပည့်များက ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုကူးအခြေအနေ လုံးဝမကောင်းတော့ကြောင်း ဝိုင်းပြောကြပြန်သည်။ တပည့်များကို စကားဖြတ်၍ ကိုကူးအိမ်သို့ မသက်မသာ ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့နောက်ဆုံးအချိန်ကို ကိုကူး ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မှာပါလိမ့်။ သူမရှိလျှင် သမီးလေးတော့ ဒုက္ခပဲ။ တွေးရင်းဖြင့် လျှောက်ခဲ့၏။

ကိုကူး အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်ကလေး ယဲ့ယဲ့သာ ကျန်ပါတော့သည်။ တစ်သက်လုံး ပေပေတေတေ သောက်ခဲ့သောဒဏ်တွေကို ခံနေပေပြီ။ သို့သော် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာသော ကျွန်တော်တို့အား အပြုံးနှမ်းနှမ်းဖြင့် နှုတ်ဆက်နိုင်သေး၏။ အိပ်ရာဘေးတွင် သူ့သမီးက တရှုံ့ရှုံ့ ငိုနေသည်။ သူ့အိမ်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ လူနာလာမေးသူ လေးငါးဦးခန့်ရှိသည်။ ကိုကူး ပင်ဖန်းမည် စိုးသောကြောင့် ကျွန်တော်က ကိုကူးအား ပြုံး၍သာပြကာ စကားမပြော။ သူ့သမီးကိုသာ-

‘ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲဟာ’

ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်၏။

‘အသောက်ပါပဲ ဆရာလေးရယ်၊ တရှောင်ရှောင်နေတာတော့ကြာပြီ၊ တဖြည်းဖြည်း အစားနည်း အသောက်များလာပြီး နောက်ဆုံး အိပ်ရာထဲလဲတော့တာပါပဲ၊ ကျွန်မက အဖေ့ကို သိပ်မသောက်ဖို့ တားပါတယ်၊ အဖေက နားမထောင်ဘူး ဆရာလေးရဲ့’

ပြောရင်းဖြင့်ပင် ငိုနေပါသည်။ ကျွန်တော့်အထင် သည် တစ်ခါ ကိုကူး မလွယ်တော့။ လက်များ၊ ခြေများက ပိန်လိုသေး ကွေးနေသလောက် မျက်နှာနှင့် ဝမ်းဗိုက်တို့မှာ အဆမတန် ကြီးမား ဖောင်းကားနေပေပြီ။ ကိုကူးက ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေသည်ကို မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ကြည့်နေ၏။

‘အဖေတော့ သည်တောင်က ကျော်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး ဆရာလေးရယ် အီး ဟီး ဟီး’

ပြောရင်း ပြောရင်း ပို၍ဝမ်းနည်းလာကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုပါလေတော့သည်။ ကိုကူးက သူ့သမီးကို လက်ယပ်၍အနားသို့ ခေါ်၏။ ထို့နောက် ပါးစပ်နားကပ်ခိုင်းကာ တစ်စုံတစ်ရာကို တိုးတိုးညင်ညင် ပြောလိုက်သည်။ သမီးဖြစ်သူက ငိုနေရာမှ အဖေလုပ်သူအား မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို အနည်းငယ်စုလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကလည်း ကိုကူးဘာပြောသည်ကို သိချင်နေကြ၏။ သည်အချိန်က သူ၏နောက်ဆုံးအချိန်မဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ၏ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးလိုကြသည်။ ထိုစဉ် ကိုကူးက နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း တစ်ချက် တွန်၍ ပြုံးကာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ် ပြသေး၏။

ထို့ကြောင့် သူ့သမီးအား ကျွန်တော်က ဘာပြောတာလဲဟူသော သဘောနှင့် မေးတစ်ချက်ဆတ်ပြလိုက်သည်။

‘အဖေကတော့လေ ဒီကဖြင့် သူ့အတွက် တကယ့်ကို ဝမ်းနည်းနေပါတယ်ဆိုမှ ဘာပြောတယ်မှတ်သလဲ ဆရာရဲ့’

‘အေး... ပြောပြော ဘာတဲ့လဲ’

‘လှေကားမြင့်မြင့်သာ ရှာပေးစမ်းပါသမီးရာ၊ အဖေ ဒီတောင်ကို ရုအောင်တက်ပြီး ကျော်ပြပါ့မယ်တဲ့၊ က’

လူမမာကြောင့် ဝမ်းနည်း စိတ်မကောင်းစိတ်ဖြင့် ငြိမ်သက် နေကြသော သူများ တဝါးဝါးပွဲကြသွားကြသည်။ သို့သော် ကြာကြာမရယ်နိုင်ကြ။ ကိုကူးပြီးနေရာမှ မျက်လုံးကြီးဖြူးကာ နံဘေးသို့ စက်လည်၍ကျသွားပါတော့သည်။ အော်... သေခါနီး အထိ ဟာသထုတ်သွားသော ကိုကူးပါပေ။ လှေကားမြင့်မြင့်၊ မှတ်သားရပါတယ်၊ ဆရာကူးရယ်။

ဦးဆွေ (ဒဿနိက)

နန္ဒာစိုး(ဆင်ဖြူကျွန်း)

ကလိမ်စေ့နှင့် ဆင်သောငြိမ်း

‘ဟေ့ကောင်မောင်ဦး။ မင်းကတော့ ငါ့ဆွေဖူးသမျှ
စာရေသမားထဲမှာ ခံချိန်သစ်ပါပဲ။ တစ်မျက်နှာ ဝတ္ထုတို
တစ်ပုဒ်ကလေးကို စာဖုခ ၅၀၀၀၀ - ဂုတယ်ဆိုတာ မင်း
တစ်ပေမာကံပါပဲ၊ ဟုတ်ကောဟုတ်ပဲ၊ လူမ’

ကလိမ်စေ့နှင့်ဆင်သောငြိမ်း

၁၉၇၈ ခုနှစ် ၇၄၀ ၁၉၇၈ ခုနှစ် ၇၄၀

(၁)

ကြုံလာရုံက အတော်ဒေါပွဖို့ကောင်းသည်။ 'ရုတ်တရက်ဝမ်းသာ - ကဗျာကယာဝမ်းနည်း' ဟုဆိုရအောင်လည်း မဟုတ်။ ရုတ်တရက်ဝမ်းသာ၊ ကြာလေကြာလေဝမ်းနည်းလာရပြီး အန္တိမနောက်ဆုံးသောကာလ၌ တွေးလေတိုင်းဝမ်းနည်းခြင်းမှသည် ဒေါသတရားဆီသို့ ခံစားမှုက ကူးပြောင်းအဆုံးသတ်သွားရသည် ချည်းဖြစ်လေတော့သည်။ ကဲလေ... တွေ့မိတိုင်းဒေါပွရသည်ဆို သည့်နောက်တော့ မတွေးမိအောင် သတိနဲ့ထိန်းချုပ်ပေါ့ဟုဆိုစရာ ရှိ၏။ ဟင့်အင်း... ဘယ်နယ်ကြောင့်မတွေးမိအောင်ထိန်းလို့ရမည်

မြစ်ခွဲ ဥမင်းစာပေ

နည်း။ မတွေးဖြစ်လျှင်တွေးဖြစ်အောင်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဖိအားပေးနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဖိအားမပေးလျှင်လည်း နေ့စဉ် သွားလေရာ အတူပါသော လွယ်အိတ်ထဲက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကလေးကဆို ဒေါပုမူအထမြောက်စေခြင်းငှာ အမြဲလက်တို့ သတိပေးနေသည်။

သည်တော့ ကောင်းကောင်းကြီးကို ခက်နေတော့သည်။ ခက်သမျှတော့ ဘာအရွှေ့မန်းဦးတင်မောင်၏ ဖွားတော်မူခန်း ဇာတ်ထုတ်ထဲက လူရွှင်တော်ကြီးပြောသလို 'အင်း... သိပ်ခက်၊ အရမ်းခက်၊ သောက်ကျိုးနည်းခက်၊ ခက် ဘယ်နှယ်ရေးပါ့မယ်။ ခက္ကေးက သတ်ခက်ဟ... 'ဟု ထိုင်ညည်းရမလိုပင် ဖြစ်နေ၏။ စာရေးသူတစ်ယောက်အဖို့ မိမိစာမူကလေးတစ်ပုဒ်မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြပါရှိ လာခြင်းသည် အင်မတန်အင်မတန်သော ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ကိစ္စကြီး ဖြစ်၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်တောင်မှ စူပါဝမ်းမြောက်ဖွယ်မဟုတ်။ စူပါထက်ပိုသော မိဂါဝမ်းမြောက်ဖွယ်ကြီးဖြစ်သည်ဟုဆိုကြသည်။ ဘယ်သူကပဲ ထိုသို့ အဆိုပြုစေကာမူ မောင်ဦးအဖို့တော့ မိဂါဒေါပုဖွယ်ကိစ္စကြီးအဖြစ် အသွင်ပြောင်းရင်ဆိုင်လာရသည်မှာ ရှေးဘဝ ဘဝ အတိတေတုန်းက ဘယ်သို့သော အကုသိုလ်အမှုတွေကို ကန်ထရိုက်ယူကာ ကျူးလွန်ခဲ့မိလေသောကြောင့်မသိ။

ပြဿနာက... မောင်ဦး၏ ဝတ္ထုတိုကြီးတစ်ပုဒ် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှာ ဖော်ပြပါရှိလာခဲ့ခြင်းက စတင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

(၂)

သူများအပြောနှင့် လမ်းမဆုံးကြပါနှင့်။ အရမ်းကာရာခေါင်းမညိတ်ကြပါနှင့်။ ကိုယ်တိုင်ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းကြည့်ကြပါ။ အဲဒီတော့မှ သိကြလိမ့်မည်။ စာရေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ တကယ်ကို ခက်ခဲလှပါသည်... ဟုသာ မောင်ဦး ကုန်း၍ကုန်း၍ ဖာစ်လိုက်ချင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ 'ဟောဒီအကောင်မောင်ဦးက စာတွေ့မဟုတ်၊ ငါတွေ့ခဲ့ပြောတာခင်ဗျ... 'ဟု ရင်ကော့၍ ရဲရဲကြီးပြောနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့ကလို ကုန်း၍ ဖာစ်ပြန်သော် အရပ်ကရယ်ကြလိမ့်ဦးမည်။ အရပ်ဆိုတာ နောက်ဝေးဝေးမှာထားလိုက်ပါဦး။ အနီးကပ်နေသော မောင်ဦး၏ မိဘဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကပင် ရယ်ကြမည်မှာ သေချာ၏။ တောက်... စာရေးဆရာအလုပ်ကိုများ ရယ်စရာမှတ်နေကြရော သလားဟု မောင်ဦးမကြာမကြာ တက်ခေါက် ကျုံးဝါးမိသည်မှာ ထိုသို့ အနီးကပ်မှာနေသော မိဘဆွေမျိုးအသိုင်း အဝိုင်းတွေကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့သော်... သူတို့ကိုလည်း အပြစ်မတင်ချင်ပါ။
 အကြောင်းကရှိသည်လေ။ ရှိသည့်အကြောင်းကလည်း ရိုးရိုး
 ကလေးပင်။ အခြားမဟုတ်။ မောင်ဦးတို့အဖွဲ့မှာ စာရေးဆရာ အလုပ်
 လုပ်ကိုင်သူဟူ၍ လက်ညှိုးထိုးပြစရာ နမူနာပြစရာ တစ်ဦးတလေ
 မှ မရှိခြင်းပေတည်း။ သေဟဲ့... နန္ဒိယ...။ သူ့ခိုးသေဖော်ညီ
 ပြစရာအဘယ်သကောင့်သားမှ စာရေးဆရာရယ်လို့မရှိ။ 'အဖော်
 ကောင်းလို့ ကျွဲကျောင်းလိုက်တာပါ' ဟု ဆိုရအောင်ကလည်း နီးနီး
 ကပ်ကပ်မှာ ကျွဲကျောင်းနေသူမရှိ။ တစ်ရွာလုံးမှာ တစ်ဦးတည်း
 သော ပြိုင်ဖက်မရှိ စာရေးဆရာလုပ်ငန်းကို တည်ထောင်ရန်
 ကြိုးစားသူအဖြစ် မောင်ဦးတစ်ယောက်သာ ငုံးတိတိပေါ်ထွက်လာ
 ခဲ့ခြင်းဖြစ်သတည်း။

'စာရေးဆရာရယ်လို့တော့ ကြားဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့အဖွဲ့
 မှာတော့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ဗိုလ်တန်းကလည်း မရှိခဲ့ဘူး။
 အခုလည်းမရှိဘူး။ နည်းလမ်းကလေးတောင်းရအောင်ကလည်း
 ဘယ်သူ့ကိုသွား ဆရာတင်ရမှန်းမသိတဲ့ကိစ္စကို မင်းကလုပ်မယ်
 ဆိုတော့ ခွဲမကျဘူးလား...။ မောင်ဦး... မင်းဟာ ငါမွေးထားတဲ့
 အထဲမှာ တတိယမြောက်ပါနော်။ သားဦးလည်းမဟုတ်ပါဘူး။
 သားဦးဆိုလည်း ရှိပါစေတော့'

အဖေ၏ မခံချင်စရာဝေဖန်ချက်ကို ရှုံ့မဲ့စွာနားသောတ

ပန်ဆင်ရလေသည်။ အဖေကရိုးရိုးမပြော-
 'ငါမွေးထားတဲ့အထဲမှာ တတိယမြောက်ပါနော်၊ သားဦး
 လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သားဦးဆိုလည်း ရှိပါစေတော့'
 ဆိုသောစကားက ပိသောလေးနှင့်ဘေးပစ်ခံရသလိုရှိ၏။
 အဓိပ္ပာယ်က 'သားဦး အရူး' ဆိုသည့် မြန်မာစကားပုံ၏ အလိုအရ
 သားဦးမို့ရူးသည်ဆိုလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးသည်။ ခုတော့
 တတိယမြောက်သားက ရူးနေသည်ဟု ဒါရိုက်ဟစ် တည့်တည့်
 ချိန်အပစ်ခံရခြင်းပေတည်း။ စင်စစ်တော့ ထိုစကားသည် မောင်ဦး၏
 နားရွက်ကို တံတွေးဆွတ်ခံရခြင်းကဲ့သို့ စိန်ခေါ်လာသောစကား
 ဖြစ်၏။ သို့သော် ကိုယ့်အဖေဆိုတော့ ဘာမှ ပြန်အထွန်မတက်ရဲ။
 သူ့ကျွေးမွေးပြုစုလို့ လူဖြစ်လာရတာ မဟုတ်လား။

'အဖေကလည်းဗျာ၊ နတ်ရေကန်ထဲပစ်ချလိုက်သလိုတော့
 နေ့ချင်းညချင်းကြီး ဝုန်းခနဲနဲ့ဖြစ်ဟ... စာရေးဆရာလို့ မန်းမှုတ်
 လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ ဒီလိုပဲ တဖြည်းဖြည်း ကြိုးစားယူရမှာပေါ့။
 တစ်နေ့တော့ဖြစ်လာမှာပေါ့'

မောင်ဦး၏ ညောင်နာနာလေပျော့ကလေးနှင့် တံ့ပြန်ချက်
 အဆုံးတွင် အနီးမှာထိုင်နေသော အစ်ကိုကြီးက ရေခဲကြမ်းစိုင်းမှ
 စပ်ဖြဲဖြဲနှင့်ထသွား၏။ မကြားတကြား သီချင်းကလေးတစ်ပိုင်း
 တစ်စလည်း ညည်းသွားချေသေး၏။ သီချင်းဝါသနာပါ၍ ညည်း

သွားသည် မထင်ကြပါကုန်လင့်။ ဗူးလေးရာဖရုံဝင်ဆင့်ပေးခြင်း တည်း။

‘တစ်နေ့တော့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်xxxသို့သော်xxxဘယ် နေ့မှန်မသိxxxရေးသည်ရက်တာကြာခဲ့ပါပြီxxxဒါသည်ပင် ကိုယ့် အမှားဖြစ်ချေပြီxxx’

မောင်ဦး မျက်စောင်းထိုးကြည့်ရုံပဲ တက်နိုင်သည်။ ရင်ထဲ ထဲပဲ တက်ခေါက်ရ၏။ နေနှင့်ကြဦးပေါ့ကွာ၊ တစ်နေ့တွေ့ကြသေး တာပေါ့၊ ဟောဒီမှာ ကျုပ်ရေးတဲ့စာလို့ သင်းကိုအလျှင်ဆုံး မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်ထိုးပြလိုက်ရသေးသပေါ့ဟု ‘ပွ’လာသော ‘ဒေါ’ ကို ချုပ်တည်းကာ အသံတိတ်ကျုံးဝါးရလေ၏။

‘တန်ပါမောင်ဦးရာ၊ ဆယ်ရေးတစ်ရေးကိုးရေးတစ်ရာ၊ ဘာမှမသေချာတဲ့ကိစ္စကြီးပါ။ မင်းဥစ္စာက ဆင့်ဖင်ခွေးမျှော်ဆိုသလို ပဲ၊ တကယ် သေသေချာချာလက်တွေ့မျက်တွေ့ ရရှိတဲ့ အကျိုး ကတော့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီးကို တဖုန်းဖုန်းကျနေခြင်းပဲ၊ အောင် စာရင်းထွက်တဲ့နေ့ဆိုရင် ဆင်ဖြူကျွန်းကျောင်းဝိုင်းထဲဆီက အုံးခနဲ ပေါ်လာတဲ့ မင်းရဲ့ စာမေးပွဲကျသံကြီးက တန်းသီးကြွေကျသံထက် ကျယ်သေးတယ်၊ ငါ လယ်ကန်သင်းရိုးဆီကတောင် အတိုင်းသား ကြားရတယ်ကွ၊ ဒါဟာ မင်းစာရေးဆရာရူးခြင်းရဲ့လက်တွေ့ရတဲ့ အကျိုးအမြတ်ပဲ၊ ဒီနှစ်ကော အောင်မှာလား’

အဖေက စကားအဆုံးမှာ ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို သောက်၏။ ဘယ်ဘက်ကမှ မသက်သာပါကလား။ အရေးထဲ စာမေးပွဲကျခြင်းတည်းဟူသော ပြစ်ချက်က တစ်မှောင့်ထိုးနှက်လာ ပြန်သည်။

‘အောင်ပါတယ် အဖေရာ၊ မနှစ်တုန်းက ဂုဏ်ထူးမှတ် မရေရာလို့ လျော့ဖြေလိုက်တာပါ၊ ဒီနှစ် အောင်ရစေမယ် ကြည့် ထား’

နောင်ခါလာမှနောင်ခါချေး လတ်တလောမှာတော့ မြန်မြန် နားအေးအောင် အာမဘန္တေခံလိုက်တာ အကောင်းဆုံးနည်းပင်။ သည်လို့နှင့် မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ အာမခံခဲ့တာနှစ်နှစ်ရှိပြီပဲ။ နှစ်နှစ်ဆက်တိုက် ကျခဲ့တာဖြစ်၍ အထက်တန်းကျောင်းတော်ကြီး မှာ တက်ခွင့်မရတော့သဖြင့် ပြင်ပ ကျူရှင်ယူနေရပြီဖြစ်သော သားတော်မောင်ကို ကြည့်ကာ အဖေက ခေါင်းယမ်းပြလေသည်။

‘အေးလေ... မင်းကကြည့်ထားဆိုလို့ ငါကြည့်ရသမျှ မြင်ရတာကတော့ဖြင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ ၊ ဇင်းစာအုပ်တွေပဲ ဖိဖတ် နေတာပဲ၊ ကျောင်းစာအုပ်ကိုင်တာလည်း မမြင်ဘူး၊ ၊ ငင်းရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်မလုပ်နဲ့နော်၊ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်လုပ်နေလို့ ကတော့ ငါးယောက်စိုက်လယ်နှစ်ကွက်ထဲ ဆင်းရဲပြီသာအောက်မေ့ ငါ့မှာ သက်သက်မဲ့ ကိုယ့်လယ်မြေတွေ ကိုယ်နိုင်နှင်းအောင်မလုပ်

နိုင်လို့ ပိုနေတဲ့ ငါးယောက်စိုက်နှစ်ကွက်ကို သူများ 'နီး' အလုပ် ခိုင်းနေရတာ မင်းအသိ၊ အဲဒီလယ်နှစ်ကွက်က မင်းအတွက်ဖြစ် သွားမယ်'

မောင်ဦး ကြက်သီးထသွားသည်။ မောင်ဦးတို့ မိသားစုက မိရိုးဖလာ တောင်သူမျိုးရိုးဖြစ်သည်။ အဖေက ရွာမှာ လယ်မြေ အတော်အတန်ရှိသည်။ ရှိသမျှကို နိုင်နင်းအောင်မလုပ်နိုင်။ အစ်ကို နှစ်ယောက်နှင့် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်နေသော်လည်း ငါးယောက်စိုက် လယ်မြေနှစ်ကွက်က ပိုနေသေးသဖြင့် မြေအငှားချထားရသေး၏။ ထိုငါးယောက်စိုက်လယ်နှစ်ကွက်အတွက် ဝန်ထုပ်ကြီးကို မောင်ဦး ခေါင်းပေါ်ပုံချဖို့ တကဲကဲဖြစ်နေသည်။

'အဲလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့အဖေရာ၊ တစ်နှစ်တန်သည် နှစ်နှစ်တန်သည်လည်း စောင့်ကြည့်ပါဦး၊ စာမေးပွဲလည်းအောင်မှာ ပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စာရေးဆရာအလုပ်ကလည်း အကောင် အထည်ပေါ်လာမှာပါ၊ ကြာလှနှစ်နှစ်ပေါ့၊ စာရေးအဖြစ်အောင်မြင် လာရင်လည်း ဝင်ငွေတွေ့ရလာမှာပါ'

'လောလောဆယ် ထွက်ငွေတွေပဲ အရင်တွက်ကြည့်ရ အောင်လေ၊ ခွေးမသား၊ အဲ... မင်းနဲ့ပြောရဆိုရတာ၊ မင်းကို စိတ် ပေါက်တိုင်း ယောင်ယောင်ဆဲမိတာနဲ့ ငါပါခွေးဖြစ်ရော၊ ထားပါ တော့၊ ကံခေလို့မင်းကို မွေးခဲ့မိသကိုး၊ ထွက်ငွေကိုတွက်ရမှာဖြင့်

ကျူရှင်ခ ဘာညာကို ထားလိုက်၊ ဒါက ပညာရေးကိစ္စမို့ ငါ ထောက်ပံ့ရမယ့်ဝတ္တရားရှိတယ်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ မင်းစာပေကိစ္စ အတွက် စာဖတ်ခက ဘယ်လောက်ကျမလဲ၊ စာအုပ်အငှားဆိုင်က တစ်နေ့ကို စာအုပ်နှစ်အုပ်ငှားတာ ငါမြင်တယ်'

ဒါတော့ မောင်ဦးမငြင်းသာ။ သူက တစ်နေ့ကို မဂ္ဂဇင်း နှစ်အုပ်ငှားသူဖြစ်သည်။ ဒါကို အဖေကလည်း သတိထားမိဟန် တူသည်။

'မဂ္ဂဇင်းငှားခက တစ်အုပ်ကို တစ်ရက်ခငါးဆယ်လေ၊ ကျွန်တော်က တစ်နေ့မှ နှစ်အုပ်ထဲငှားတာများ'

'ဟင်း... ခွေးမသား၊ အင်း... မင်းဟာက တစ်နေ့ နှစ်အုပ်ဆိုတော့ ဖတ်ခကတင် တစ်ရက်ကို ငွေတစ်ရာ ပုံမှန်ထွက် နေပါကလားကွ၊ တစ်လဆို ငွေသုံးထောင် မင်း စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ ဖတ်ရတဲ့စာဖတ်ခ အရင်းအနှီးကပဲ မသေးပါလား၊ မင်းစာရေးလို့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါရင် အဲဒီစာဖတ်ခတစ်လ စာကျေအောင်ရမှာတဲ့ လား'

မောင်ဦးအဖြေရကြပ်သွားသည်။ သို့သော် သည်အတွေ့ အကြုံမျိုးတွေက ရိုးနေပြီပဲ။ အရေထူနေပြီပဲ။ ဘာပြန်ဖြေရဏှန်းမသိ သောမေးခွန်းနှင့် တိုးလေတိုင်းလုပ်နေကျဖြစ်သော မချီသွားဖြဲ အမှု အယာဖြင့် မောင်ဦးဖြေလေသည်။

'ကျေရုံမကပါဘူး အဖေရာ စောင့်ကြည့်စမ်းပါ။ အခု လည်းရေးအားကောင်းကောင်းနဲ့ ရေးနေတာပဲဟာ။ စိတ်အနှောင့် အယှက် ကင်းကင်းနဲ့ ကျွန်တော်စာကျွန်တော်ဖြောင့်ဖြောင့်သာရေး ရပါစေ။ စိတ်ချ။ ဒီစာဖတ်ခလောက်များ နှိမ်ထားလိုက်။ အိမ်ရဲ့ အထောက်အပံ့ဝင်ငွေတစ်ရပ်တောင် ဖြစ်လာရပါစေမယ်။ ရန်ကုန်မှာ ဘက်ဆဲလားစာရေးဆရာတွေဆို တိုက်နဲ့တာနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့လို့ ကြားတယ်'

'အောင်၊' လောလောဆယ် တဲတစ်လုံးတောင်မထိုးနိုင် သေးတဲ့ကောင်က သူများတွေတိုက်နဲ့တာနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ နေနိုင် တာကို သွားရည်ကျနေတယ်။ ဆင်ဖြူကျွန်းသွား ကျရှင်တက်ဖို့ စက်ဘီးတောင် ငါဝယ်ပေးထားလို့ မင်းစီးနိုင်နေတာ။ စောစောက ပြောတာ ဘာတဲ့ရယ်။ ဘာစာရေးဆရာကွ'

'ဘက်ဆဲလား စာရေးဆရာလေ'

'အေး... အခုတော့ ငါကပဲ ဆဲရမှာပဲ။ ခွေးမသား၊ မဟုတ်တာ စိတ်ကူးယဉ်နေတဲ့ကောင်'

အဖေကား ဆဲရုံနှင့်မပြီး။ ပါးစပ်က ဆဲရင်းလက်က ယွမ်းကွမ်းအစ်ကြီးကို လှမ်းဆွဲလေရာ အတွေ့အကြုံရင့်နေပြီဖြစ်သော ခြေထောက်များက မောင်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အိမ်ပေါက်ဝ ရောက်သည်အထိ တစ်ချိုးတည်း သယ်ဆောင်ပြေးလေသည်။

'ဥမ်း...'

ထုံးစံအတိုင်း မောင်ဦးနောက်ဘက်သို့ ဝဲပျံလိုက်ပါလာ ကာ အိမ်တံခါးရွက်ကို အပြေးအလွှား မိတ်ဆက်သွားသည်ကား ကွမ်းအစ်ထဲမှ ကွမ်းညှပ်နှင့် လက်သီးဆုပ်ခန့်ရှိသော ကြေးဝါထုံး ဘူးကြီးတို့ဖြစ်ကြပေသတည်း။

(၃)

'ဖိုးရာစာဟာ*** တကယ်တော့လယ်သမားလေးပါ ခင်ဗျ***သူတကယ်လိုက်စားခဲ့တာက*** လုံ့လနဲ့ပညာကိုသာ ***ဘုရင့်ရွှေအားတော်***ပေါက်ကြားရာ***မြှောက်စားခံခဲ့ရတဲ့ ပညာရှိကြီးပါ'

'ဥမ်း'

အိမ်အဝင်ခြံဝင်းတံခါးဆီမှ တကြော်ကြော်အော်ဟစ်လာ သော တေးသီချင်းသံနှင့်တကွ ခြံစည်းရိုးကို တစ်စုံတစ်ရာ ထိမှန် သွားသော ဥမ်းခနဲအသံကိုပါ နောက်ဆက်တွဲကာ ကြားရလေ၏။ ကောင်းလိုက်လေဟု မောင်ဦး ရင့်ကျူးမိလေသည်။ သီချင်းဆို လာသူက မောင်ဦးနှင့်အတူတူကျရှင်တစ်ဖက်ဖြစ်သော သူငယ်ချင်း အောင်ဘုဖြစ်သည်။ သင်းက မောင်ဦး၏စာရေးဆရာ အလုပ်နှင့်

ပတ်သက်၍ ကလီချင်စိတ်ပေါ်လာလေတိုင်း ဖိုးရာဇာ (ခေါ်) ဝန်ဇင်းမင်းရာဇာ သီချင်းကို ဆိုလာလေ့ရှိသည်။ မောင်ဦးကို သက်သက်စောင်းချိတ်၍ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်နေ့မနက်လည်း အိမ်ထဲသို့မရောက်သေး။ ခြံစည်းရိုး ရှေ့တံခါးပေါက်ကတည်းက အော်ဆိုပြီးဝင်လာရာ သီချင်းထဲကလို ဘုရင့်ရွှေအားတော်မပေါက်ကြားရာဘဲ၊ အဖေရွှေအားတော်ပေါက်ကြား သွားသဖြင့် တွေ့ကရာနှင့်ကောက်ထုလိုက်ကာ ဩဘာပေးလိုက် ခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ သီချင်းသံတိတ်သွားပြီး နောက် အောင်ဘု အိမ်ထဲသို့ဝင်လာ၏။

‘ဆိုလေကွာ၊ ကျယ်ကျယ်ကလေးထပ်ဆိုလိုက်ပါဦးလား’

‘မဖြစ်ဘူးဟေ့၊ မြေကြီးခဲတစ်လုံး လာမိတ်ဆက်သွားပြီ၊ နောက်တစ်ခါဆို ငါ့နဖူးတည့်တည့်ပဲ၊ မင်းဘိုးတော်ကြီးက အဲဒီ သီချင်းသံကြားရင် နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေ ထောင်ထောင်ထလာတာ’

‘သို့လိုကမှ ငါ့ကိုကြည့်မရဘူးဆိုတဲ့အထဲ နင်ကဝင်ဝင်

အစထောင်တာကိုးဟ’

‘တလွဲမထင်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ရှေးခေတ်လောင်းလောင်း အပိုးကတည်းက ဖိုးရာဇာလို စာပေပညာရှိကြီးတွေရှိခဲ့ပေါ့ထွက် ခဲဖူးကြောင်း မင်းအဖေကို ငါက သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ ဆိုဆိုပြရတာ ပါ။ ကဲ ပြင်စရာရှိတာ မြန်မြန်ပြင်ကွာ၊ သွားကြရအောင် နေတောင်

အတော်မြင့်နေပြီ’

အောင်ဘုက ခပ်လောလောပြောသည်။ နေ့စဉ်မနက် ခုနှစ်နာရီထိုးသည်နှင့် အောင်ဘုနှင့်မောင်ဦးက ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့သို့ ကျွဲရှင်တက်ရန် အတူတူသွားနေကျဖြစ်သည်။ မောင်ဦးတို့ တောင် ဘိုရွာကလေးနှင့် ဆင်ဖြူကျွန်းမှာ သုံးမိုင်ပျော့ပျော့ထေးသေးသည်။ သို့သော် ရွာမှထွက်သည်နှင့် ဆင်ဖြူကျွန်း-ဆိပ်ဖြူသွား ကတ္တရာ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ရောက်၏။ ထိုလမ်းမကြီးအတိုင်း စက်ဘီးနင်း သွားလျှင် နာရီဝက်ပင်မကြာ၊ မြို့ပေါ်ရောက်တော့သည်။

‘အေးပါကွာ၊ ပြီးပါပြီ၊ လာ... သွားကြစို့’

မောင်ဦးက လွယ်အိတ်ထဲသို့ ကျောင်းစာအုပ်များနှင့် ယနေ့ ပြန်အပ်ရမည့်မဂ္ဂဇင်းနှစ်အုပ်ကို ထိုးထည့်ကာ ပြောလိုက် သည်။ ဆင်ဖြူကျွန်းစာတိုက်မှ တစ်ဆင့် ရန်ကုန်သို့ပေးပို့ရန် ဝတ္တု စာမူကလေးများကတော့ ညကတည်းက လွယ်အိတ်ထဲကျကျနန ထည့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စက်ဘီးကိုယ်စီနှင့် အိမ်ကထွက်ခဲ့ကြသည်။

‘ဆင်ဖြူကျွန်းရောက်ရင် မင်း ဆရာစိုးအိမ်ဝင်ဦးမှာလား’

‘အေး... မရောက်တာကြာပြီကွာ၊ ဝင်ကြသေးတာပေါ့’

ဆရာစိုးဆိုသူကား အခြားမဟုတ်၊ နန္ဒာစိုး(ဆင်ဖြူကျွန်း) ကလောင်အမည်ဖြင့် မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဝတ္ထုဆောင်းပါးများရေး

နေသောသူဖြစ်သည်။ မောင်ဦးတို့နှင့် လိုင်းတူ၊ ဓာတ်တူ၊ နာမ်တူ ဆိုတော့ ပေါင်းသင်းခင်မင်နေသော စာပေသမားတစ်ဦးပင်ဆိုပါစို့။

ထိုနေ့က မောင်ဦးအဖို့ ထိပေါက်သောနေ့ဟုပင်ဆိုရလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာစိုး၏ အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် မောင်ဦးအတွက် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်သတင်းတစ်ရပ်က ဆီးကြိုနေပေသောကြောင့်တည်း။ တွေ့တွေ့ချင်းပင် ဆရာစိုးက အသိပေးလေသည်။

‘ဟေ့ကောင် မောင်ဦး၊ မင်းရောက်လာတာအတော်ပဲကွ၊ ဒီလ(-----)မဂ္ဂဇင်းမှာ မင်းဝတ္ထုတိုပါလာပြီ၊ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တောင် မနေ့ကမှရောက်တာ၊ ငါ စာအုပ်အငှားဆိုင်မှာ တွေ့တာနဲ့ ချက်ချင်းငှားလာခဲ့တယ်၊ ဒီမှာ တစ်ခါတည်း ကြည့်သွား’

မောင်ဦး ကိုယ့်နားတွေ ကိုယ်မယုံ။ ဝမ်းသာလိုက်ပုံက ကိုယ့်ရင်ခုန်သံ တဒိန်းဒိန်းကို ကိုယ်ပြန်ကြားနေမိသလိုပင်။ ဆရာစိုးက ငှားထားသော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုပြ၏။ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်မိသော မောင်ဦးလက်တွေက တုန်ယင်နေ၏။ မာတိကာမှ ညွှန်းထားသော စာမျက်နှာများ နံပါတ်အတိုင်း လှန်လိုက်တော့ မောင်ဦး၏ ဝတ္ထုတိုကလေးကို တွေ့ရ၏။ တစ်မျက်နှာဝတ္ထုတိုကလေး။ သရုပ်ဖော်ပုံကလေးလည်း ခပ်သေးသေးတွဲလျက် ရိုက်နှိပ်ထား၏။ မောင်ဦးထုခုန်နေလေသည်။ ပြီးတော့ အနီးဆုံး

မှာရှိနေသောအောင်ဘုကို အောင်ပွဲရစစ်သူကြီးမျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ကာပြောလိုက်၏။

‘ငဲ့...ငဲ့...ငဲ့... ၊ လူကလေးမောင်အောင်ဘု ဘာပြောချင်သေးသလဲ’

‘ဘာ... ဘာမှမပြောချင်ပါဘူးကွာ၊ မင်း... မင်း ဝတ္ထုတကယ်ပါတာမြင်တော့ ငါလည်းဝမ်းသာလိုက်တာ’

ကိုင်း...။ ဘယ့်နှယ်ရှိပါစေ။ စာပေကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အမြဲတမ်း နောက်ပြောင်ကလိနေသော မောင်အောင်ဘုပင်လျှင် လေသံပျောသွားချေပပြီတကား။ မောင်ဦး လက်ခမောင်းခတ်၏။

‘ကဲ... ဆရာစိုးရေ၊ ခုလိုသတင်းပေးရုံမက စာအုပ်ပါ ယူထားပေးနှင့်တာကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လက်ဖက်ရည် လိုက်သောက်ပါဦး၊ ဒီစာအုပ်ကိုလည်း ကျွန်တော်ပဲဆက်ငှားလိုက်မယ်၊ ကျသင့်တဲ့ရက်တွက်ခကို ကျွန်တော်ပဲ ရှင်းပါ့မယ်’

‘နေပါဦးကွ၊ ငါတောင် မနက်ကမှ ငှားထားတာ၊ တစ်လုံးမှ မဖတ်ရသေးဘူး၊ မင်းဝတ္ထုလေးပဲမြည်းရသေးတာ’

‘ဟာဗျာ၊ နောက်မှယူ အခုတော့ ကျွန်တော်ပဲ ယူသွားမှာပဲ၊ ရွာကိုချက်ချင်းပြန်ပြချင်လို့ပါ ဆရာစိုးရဲ့’

‘ကိုင်း တားမရလည်းယူသွားကွာ’

ထိုနေ့က ရွာသို့အပြန်ခရီးကားစက်ဘီးကို ဒုန်းစိုင်းနင်း

လေသဖြင့် 'ဟကောင်ရ... ငါ့ကိုစောင့်ပါဦးဟ...ရွာက ဘယ်မှ ထွက်မပြေးပါဘူး'ဟု အောင်ဘုကပင် မကြာခဏ လှမ်းလှမ်း အော်ယူရလေသည်။ ရွာကိုရောက်တော့ အဖေနှင့်တကွသော အိမ် သုံးအိမ်သားရှိရှိသမျှကို မဂ္ဂဇင်း၌ ပါလာသော ဝတ္ထုကလေးကို ပြလိုက်၏။ မဆီမဆိုင် ဘာစာတစ်လုံးမှ မဖတ်တတ်သေးသော အစ်ကိုကြီး၏သားငယ် သုံးခါလည်သား တူတော်မောင်ပိစိကွေး ကိုပင် 'ဒီမှာ... မင်းဦးလေး ငါရေးတဲ့ဝတ္ထုကွ' ဟုထိုးပြချေသေး ၏။ တစ်အိမ်သားလုံး ငြိမ်ကျသွားကြလေသည်။

'အဲဒီစာအုပ်ကို ဆိုင်ဖြန့်မအပ်နဲ့ဦး၊ ဒါကျုပ်သားရေးတဲ့ ဝတ္ထုဆိုပြီး ငါတစ်ရွာလုံးကို လည်ပြဦးမယ်၊ ငါ့သားကို အရူးလို့ ကွယ်ရာအတင်းပြောတဲ့ဟာတွေ ကျောင်းမှန်ကန်မှန်းသိသွားကြရ အောင်လို့ဟေ့'

အမေကပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ချိုင်းကြား ညှပ်ကာ ရွာထဲသို့ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ ဒါဆိုလျှင် သေချာပြီ။ အသံချဲ့စက်နှင့်လက်စပီကာကြီးတွေ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတင်ကာ အော် ဟစ်ကြေညာသည်ထက်ပင် တစ်ရွာလုံးသတင်းပျံ့နှံ့သွားဖို့သေချာ ပြီဖြစ်၏။ တစ်အိမ်တက်ဆင်း အိမ်ပေါက်နေအောင်လည်ကြားတော့ မှာလေ။

'အင်း... အဲလိုပါတာကတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ ပါလာတော့

ဘယ်လိုထူးမှာဆိုတုန်း'

လက်ငင်းလက်တွေ့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကြီးပြနိုင်တာတောင် မှ အဖေကတော့ မယုံသင်္ကာမေးချေသေး၏။

'ထူးတာပေါ့အဖေရ၊ မဂ္ဂဇင်းလက်ဆောင်စာအုပ်ရမယ်၊ ဝတ္ထုရေးတဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခ စာမူခငွေရမယ်၊ စာတိုက်ကနေရောက် လာလိမ့်မယ်၊ မယုံရင်စောင့်ကြည့်'

မောင်ဦးက လက်မထောင်၍ပြောလိုက်၏။ အဖေက နှုတ်ခမ်းကလေးမဲ့ကာ ခပ်ထေ့ထေ့မှတ်ချက်ချလေသည်။

'အေးလေ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ငါတော့မထင်ပေါင်၊ ပါတဲ့ဝတ္ထုကိုက နာမည်ပေးစရာရှားရှားဗျာ၊ ကလိမ်စေ့နှင့်ဆင်သော ငြိမ်း'တဲ့ ကောင်းနိုင်ပါဦးမလား'

ခုတော့ ပြောခဲ့သလိုပင် တောင်းကောင်းခက်နေရပြီ။ ထိုင်နေအကောင်းသား ထသွားမှ ကြမ်းပေါက်ကျံကျဆိုသလို ဖြစ်နေရ၏။ ဝတ္ထုကလေးပါလာသည့်အတွက် 'ရုတ်တရက် ဝမ်းသာ' ရသည့်ကားမှန်၏။ သို့သော် ကြာလေကြာလေဝမ်းနည်း လာရပြီ။ အန္တိမနောက်ဆုံးသောကာလ၌ ဒေါပွခြင်းတွင် အဆုံးသတ် ရသည့်အချိုးနှင့်တည့်တည့်ကြီး တိုးချေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ ဝါဆိုလထုတ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့ရသော်လည်း သီတင်းကျွတ်လ ရောက်သည့်တိုင် ထိုမဂ္ဂဇင်းမှ စာအုပ်ရော၊ စာမူခပါရောက်မလာသောကြောင့်တည်း။

မောင်ဦးကား ခုမှ နေစရာမရှိပြီ။ ယခင်က ခပ်ပျော့ပျော့ ဖြစ်သွားသော ဝေဖန်တဲ့ ရဲ့သံများက ခုတော့ တိုး၍တိုး၍ ကျယ်လောင်လာကြတော့၏။ ခက်ပုံက ရွာထဲမှာ ဘယ်အကြောင်း အရာပဲဖြစ်ဖြစ် သတင်းက ပျံ့နှံ့လွယ်သည်။ 'မောင်ဦးဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်းမှာ ပုံနှိပ်ပြီးပါလာသတော့...' ဟူသော တစ်ချိန်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဖွယ် ပျံ့နှံ့မှုသည် နောက်ပိုင်းကာလ၌ 'ပါပေမယ့် အလကားပါတော်၊ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရတဲ့အပြင် စာပို့ခ စာတိုက်ခ ကုန်တာပဲ အဖတ်တင်ပါတယ်' ဟူသော နှခေါင်းရှုံ့ဖွယ် ပျံ့နှံ့မှုအဖြစ်သို့ အသွင်ပြောင်းလဲ ပျံ့နှံ့သွားချေ၏။ အခက်ကြီးပေတကား။ မောင်ဦးများ စာတကုပ်ကုပ်ရေးနေတာမြင်လျှင် အဖေက 'ချထားဟေ့၊ စာလောက်အောင်ချထား၊ အရင်တစ်ပုဒ်က ရထားတဲ့ စာမူခငွေက စားမကုန်အောင်ရထားတာပဲသားရယ်၊ အဲလောက်အပင်ယန်းမခံပါနဲ့' ဟု ငေါ့သေးသဖြင့် လူကွယ်ရာထောင့်ရာ အောင်ဘုတို့ အိမ်မှာသွားသွားရေးနေရ၏။ မဂ္ဂဇင်းမှာ စာမူပါလာတာကိုက ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးမိသလို ဒုက္ခရောက်နေရ၏။ သည်ဒုက္ခကလွတ်အောင် မည်သို့ ကြံမည်နည်း။ မသိ။ မောင်ဦးမသိ။

သီတင်းကျွတ်လရောက်လာတော့ အမေက နှစ်စဉ်သွားနေကျ မကွေးမြဲသလွန်ဘုရားပွဲတော်သို့ ဘုရားဖူးသွားဖို့ပြင်ဆင်ရာတွင် မောင်ဦးကိုအဖော်ခေါ်သဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရသေး၏။ အမေနှင့်လိုက်ပါသွားခြင်းအားဖြင့် အနေကျုံ့နေရသော ရွာကို၊ အိမ်ကို၊ မိသားစုကို၊ အပေါင်းအသင်းများကို ကျောခိုင်းပြီးဖြစ်သွားမည်။ ခုနှစ်ရက်တစ်ပတ်ဆိုလည်း မနည်း။ မျက်နှာပူရသက်သာသည်လေ။

သည်လိုနှင့် မောင်ဦး အမေနှင့်အတူ မကွေးမြဲသလွန်ဘုရားပွဲသို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

'ဟေ့ကောင် မင်းဥစ္စာက ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လားကွာ ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ'

'ခက်ပါ့အဖေရာ၊ မနေ့တုန်းက ဆရာစိုးကိုယ်တိုင်က သတင်းပေးလို့ အဖေ့ကိုတင်ခေါ်လာခဲ့တာပါဗျ၊ စာတိုက်သွားတော့ ဆရာစိုးကိုပါခေါ်သွားမှာပါ'

မကွေးမြဲသလွန်ဘုရားပွဲတော်မှ ပြန်လာပြီးတစ်ပတ်အကြာမှာပင်ဖြစ်၏။ စာတိုက်တွင် စာအုပ်နှင့် စာမူခရောက်နေသည်ဟု ဆရာစိုးက ကျူရှင်ကျောင်းသို့လာပြော၏။ ထို့ကြောင့် အဖေ့ကိုပါစက်ဘီးနှင့် တင်ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စာအုပ်နှင့်စာမူခ

ထုတ်သည်ကို အဖေမျက်မြင်တွေ့သွားမှ ဖြစ်မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဆရာစိုးက ဆင်ဖြူကျွန်းစာတိုက်အဖွဲ့နှင့် ရင်းနှီးသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သူ၏စာမူခပဲလာလာ၊ စာတိုက်က ကာယကံရှင်ထံ အကြောင်းကြားပေးဖို့ ဆရာစိုးကိုပဲ တစ်ဆင့်မှာ ကြားလေ့ရှိသည်။

‘ဟော... ရောက်လာပလားမောင်ဦး၊ လာဟေ့၊ ငါလဲ မင်းကိုစောင့်နေတာ’

ဆရာစိုးကို သူ့အိမ်မှာပင် အသင့်တွေ့ရသည်။ သုံးယောက် သား စာတိုက်သို့ အတူချီတက်ခဲ့ကြသည်။

စာတိုက်ရောက်တော့ ဆရာစိုးက ‘စာမူခထုတ်ဖို့ဟေ့’ ဟု သူ့သူငယ်ချင်းစာတိုက်မှူးကိုပြောကာ မောင်ဦးနှင့်အဖေကို ထို စာတိုက်မှူးစားပွဲသို့ ပို့ပေး၏။ စာတိုက်မှူးက မဂ္ဂဇင်းလက်ဆောင် စာအုပ်တိုပေး၏။ ပြီးနောက် ငွေပို့လွှာ ကတ်ပြားဖြူဖြူရှည်ရှည် ကြီးထုတ်လာကာ မောင်ဦးကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်း၏။ လက်မှတ် ထိုးပြီးနောက် စာမူခငွေ ၅၀၀၀/- (ငါးထောင်ကျပ်တိတိ)ကို ထုတ်ပေးသည်တွင် အဖေမျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။ ‘မောင်ဦးတဲ့ကွ၊ မှတ်ထား’ ဟုမောင်ဦးစိတ်ထဲက ကျုံးဝါးရင့်ကျုံးလိုက်လေသည်။

‘ဟေ့... သား၊ မင်းဝတ္ထုတိုစီနကလေးက စာမူခ ငွေ ငါးထောင်တောင်ရတာဆိုတော့ လွန်လှချည်ကလားဟ၊ ဟုတ်ကော

ဟုတ်သေးလား’

စာတိုက်က ပြန်ထွက်လာကြတော့ အဖေက မယုံနိုင် သလိုမေး၏

‘ဟောဗျာ၊ အဖေမျက်မြင်ပဲ ဥစ္စာဗျာ၊ ကိုင်း... အဲဒီစာမူ ခငွေခွဲ စာအုပ်ကိုယူသွားပေတော့၊ ဦးဦးဖျားဖျားရတဲ့ စာမူခကို ကျွန်တော်ကန်တော့တာ၊ စက်ဘီးလည်း အဖေပြန်ယူသွား၊ ကျွန်တော် ထော်လာဂျီကြုံခဲ့ပြန်ခဲ့မယ်၊ ဟုတ်ပလား’

‘အေးပါကွာ၊ ငါပြန်နှင့်မယ်၊ မင်းအမေတော့ သိပ်ဝမ်း သာမှာပဲဟေ့’

အဖေက ဝမ်းသာအားရပြောပြီး စက်ဘီးစီးကာရွာသို့ ဒုန်းစိုင်းနင်းလေပြီ။ သည်တော့မှ မောင်ဦးရင်ထဲက အလုံးကြီး ပြုတ်ကျသွားသည်။ ခုမှပဲနေသာထိုင်သာရှိတော့သည်။ ရွာမှာ ကျသမျှ သိက္ခာတွေ ဒီကနေ့ အားလုံး ပြန်တက်ရတော့မည်လေ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပီတိတွေတဝေဖြစ်နေဆဲ အတူပါလာသော ဆရာစိုးကမေး၏။

‘ဟေ့ကောင် မောင်ဦး၊ မင်းကတော့ ငါတွေ့ဖူးသမျှ စာရေးသမားထဲမှာ စံချိန်သစ်ပဲကွ၊ တစ်မျက်နှာ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် အတွက် စာမူခ ၅၀၀၀/- ရတယ်ဆိုတာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိ တယ်၊ ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား’

ကိုယ့်အချင်းချင်းကိုတော့ မောင်ဦးမညာချင်။ ထို့ကြောင့်
ခပ်ရှင်းရှင်းပဲပြောလိုက်ရာ ဆရာစိုးခမျာလည်း မောင်ဦးအဖြေကြောင့်
ပက်လက်လန်သွားရှာလေသတည်း။ မောင်ဦး၏အဖြေကား မှတ်
သားထိုက်ပါပေသည်။

ခက်ပါဆရာစိုးရယ်၊ အဲဒီစာအုပ်နဲ့စာမူခငွေက အမေနဲ့
အတူတူ ကျွန်တော်မကွေးမြသလွန်ဘုရားပွဲလိုက်သွားရင်း ကိုယ့်
ဟာကိုယ် တွယ်ထည့်လိုက်တာဗျ၊ စာအုပ်က မကွေးက စာအုပ်
ဆိုင်ကြီးက ဝယ်တာ၊ ငွေ ၅၀၀၀/- က ကျွန်တော်စုထားတဲ့ငွေ၊
ကိုယ့်ဟာကိုယ်မကွေးစာတိုက်ကနေ ငွေပြန်လွှဲ၊ စာအုပ်ပြန်ဖို့လုပ်ချ
လိုက်တာ၊ အဲလို လုပ်ချလိုက်မှ ဒီက ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်ရေးပါးစပ်ပေါက်
တွေ ပိတ်သွားမှာလေ၊ မတတ်နိုင်ဘူး ဆရာရေ၊ ပါတဲ့ဝတ္ထုမှာမည်
ကိုက 'ကလိမ်စေ့နှင့်ဆင်သောငြိမ်း' ပါတဲ့ဆို၊ ပညတ်သွားရာ
ဇာတ်သက်ပါပေါ့ခင်ဗျာ' ဟုနျေသတည်း။

(မှတ်ချက်။ ။ နယ်စာပေသမားတို့ ကြုံရသော ဒုက္ခများထဲမှ
ဟာသတစ်ကွက်ကို ရေးသားထားသည်။ ၎င်း၏ဝတ္ထုအတွက်
စာအုပ်နှင့် စာမူခကို ကျွန်တော် ရန်ကုန်ဆင်းတော့မှ အမှန်တကယ်
ထုတ်ယူ၍ ပေးအပ်ခဲ့ရပါကြောင်းများ)

